فقر و تصوف، عشق و مستی

بادۂ گلگوں

یعنی

لیلیٰ مجنوں

ترجمان تصوف

دائم اقبال دائم قادری

مقصود پبلشرز، فسٹ فلور سرور مارکیٹ، چوک اُردو بازار لاہور

نام کتاب .... بادۂ گلگوں

مصنف .... دائم اقبال دائم قادری

باہتمام .... راجہ عبدالوحید قاسمؔ

نظر ثانی .... صاحبزادہ حسن اختر احسنؔ

حسب فرمائش .... صاحبزادہ شمیم اقبال شمیم، چودھری محمد صادق

نگران طباعت .... محمد ریاض راجی (پنجند اکیڈمی لاہور)

سال اشاعت .... جولائی 2005ء

قیمت .... -/150 روپے

ملنے کے پتے:

مقصود پبلشرز فسٹ فلور سرور مارکیٹ چوک اردو بازار، لاہور

دائم اقبال دائم اکیڈمی منڈی بہاء الدین

نوشاہی میوزک سنٹر، میونسپل مارکیٹ گوجر خان

پرنس میوزک سنٹر، چوک پنڈوری، راولپنڈی

عمران میوزک سنٹر، کہوٹہ

سمال بک سٹال، کمرشل مارکیٹ، دینہ

Marfat.com
Marfat.com

دیباچہ

ازقلم جناب سائیں علی محمد صاحب عارف ربانی سکنہ جانی چک نزد ڈنگہ، گجرات

خُدا دی خدائی تے جناب محمد مصطفےٰ صلی اللہ علیہ وسلم دی بادشاہی آول تو لیکے اخیر تک رہنی ایں۔ ایہہ دُنیا اک عجیب و غریب قدرت دا نظارہ اے۔ اگر ایہدا یعنی ایس تخلیق دی کتاب دا دل دیاں اکھیں کھول کے مطالعہ کیتا جاوے تے ایدا کوئی بھی نقطہ حکمت دے نکتے توں خالی نہیں ایہہ سر دیاں اکھیں تے دیوے باجھوں اپنے گھروں بھی راتیں کوئی شے نہیں دیکھ سکدیاں پر دل دیاں اکھیں بڑی دور تک جہات پاندیاں نے۔ ایہہ اکھیں تے اِتنا ہی کردیاں نے کہ شیشہ پکڑیا تے آپنا ہی منہ تک لیا۔ اوہ بھی کسے ہور روشنی دی برکت نال۔ ایسے واسطے حضرت علامہ اقبال فرما گئے نے ؎

ظاہر کی آنکھ سے نہ تماشا کرے کوئی   ہو دیکھنا تو دیدۂ دل وا کرے کوئی

حضرت بوعلی قلندر پانی پتی نے دی ظاہر دی اکھ والے نوں ایہو پتہ نواں لایا ئے کہ ؎

آنچہ تو در آئینہ بینی عیاں   پیر اندر خشت بیند جاوداں

ہُن ایہہ پتہ کرنا ئیں ایہہ دل دیاں اکھاں کویں روشن ہوندیاں نے تے کہڑے شہروں ایس کم دے اُستاد ملدے نے۔ ایہدے بارے سانوں حضرت مولانا رومؒ دا اک نازک جیہا اشارہ ہی تیرا اے ؎

گر تو سنگِ خارا و مرمر شوی   چوں بصاحب دل روی گوہر شوی

ہُن کوئی اوہلا یاں شک تے نہیں رہ گیا۔ ایڈے وڈے مردِ قلندر دی ایہہ بول کوئی گل رکھدی اے۔ بغیر مرشدِ کامل توں، اصلی درویش توں بغیر مردِ فقیر توں ایہہ سودا نہیں لگدا ؎   مولوی ہرگز نشد مولائے روم   تا غلامِ شمس تبریزے نشد

بس بھائی گل مُکی۔ ہُن جس جس ایہہ سودا خریدنا ایں خرید لئو۔ روحانیت دے شہر دیاں واسیاں کولوں دل دیاں اکھیں روشن ہوندیاں نے

ایہہ اُتی ہوش تے عقل تے علم باطن دے اسرار نہیں پا سکدے جدوں تک عشق نہ آوے تدوں تک ہی ایہہ عقلاں دے دیوے بلدے نے جدوں حضرت عشق ہوری پیر پاہان تے پھر رومی رح جہیاں ہستیاں نوں بھی پیچ کے یار مناناہی پیندا اے

عشق آمد عقل او آوارہ شُد
صبح آمد شمع او بے چارہ شُد

جھلیاں تے کملیاں ہوناں ہی پیندا اے۔ علامہ اقبال ہوری وی اپنے روحانی ساز دی ایہوئے تے ایہو ای سُر وجاندے دسدے نے

کیمیا پیدا کُن از مشتِ گلے
بوسہ زن بر آستانے کاملے

جدوں ایس روحانی شفاخانے نئیں دلدیاں اکھیاں بن جان تے فیر معرفت دی راہ وی دِسن لگ پیندی اے تے فقر دی اُتی تے ذوق تے سوز و گداز دے نظارے ظہور کر دیندے۔ اکھاں دا سِدھا وکھناں تے دل دا زندہ ہوناں ہی اصلی فقر اے۔

ہیبت فقر است بندگان آب و گل
یک نگاہِ راہ بیں یک زندہ دل — اقبال رح

فیر ذرّے وچوں سورج دسدا اے قطرے وچوں سمندر، خار وچوں پُھل پتھر وچوں موتی ظلمات وچوں آب حیات تے کفر وچوں ایمان تے رات وچوں دِن، پروانے وچوں شمع تے خاک وچوں نور بندے وچوں رب دی ذات

ہست معشوقے نہاں اندر دلت
چشم اگر داری بیا بنمائمت (اقبال رح)

میں کوئی ایہہ گلاں خوش اعتقادی دا سطے نہیں کیتیاں تے ناں اپنی سوجھ بوجھ جتان واسطے۔ میں تے ایس کتاب یعنی **بادۂ گلگول** عرف **لیلیٰ مجنوں** دے پڑھن والیاں دے بھلے واسطے کیتیاں نے۔ کیونکہ ایہہ کتاب ایسے روحانیت دے رنگ وچہ رنگی ہوئی اے تے

خوشتر آں باشد کہ سرِ دلبراں
گفتہ آید در حدیثِ دیگراں (رومی رح)

دے مصداق اے، ایس کتاب دے مصنف جناب دائم صاحب دی طبعی تے فطرتی حالت ہی ایہو جہی اے کہ کوئی کتاب بھی لکھن تے اپنی اندر دی تار ہی وجدی اے۔ آپ نے جتنیاں کتاباں وی پنجابی بولی وچہ لکھیاں نے ساریاں فارسی دیاں شاعراں صوفیاں دے خیال نال ٹکر کھاندیاں نے تصوف تے معرفت دا دریا موجاں پیا ماردا اے۔ دائم صاحب ایہو جہیاں انوکھیاں کتاباں تہ جے کیوں لکھی جاندے نے آپ ایس روحانیت دے شہر دے رہن والے تے اپنے پیارے پیر و مرشد حضرت بابا اللہ میاں صاحب مستوار کولوں فیضیاب نے ایویں شاعر ہی نہیں

شاعری ایں ہست اسرارِ خدا است
رمز داں از شاعری ہائیں جدا است (بوعلی رح)

ایس کتاب نوں دلدیاں اکھیں نال پڑھن والے مجبوراً ایہہ پکار اُٹھن گے

ایں سعادت بزورِ بازو نیست ؛ تا نہ بخشد خدائے بخشندہ

میں اج ادھی رات ویلے ایہہ کجھ لکھیا اے۔ فجری عید الفطر اے ۱۳۷۶ھ اے۔ اج تریہہ رمضان دی ہی ایہہ کتاب مصنف نے ختم کیتی اے تے میں بھی کول ہی بیٹھا ساں میں امید رکھناں کہ ایہہ کتاب پنجاب دیس وچہ اپنا وکھرا رنگ کڈھے گی۔ خدائے پاک دی مہربانی نال زیادہ تیں زیادہ مقبول ہووے۔ آمین۔

سائیں علی محمد جانی چک والا

انتساب

میں فقیر قادری اپنی یہ کتاب جناب فیض مآب غریب النواز بابو
عبدالرشید صاحب خلف الرشید قبلہ الحاج میاں فضل الٰہی صاحب دام
اقبالہ پروپرائٹر دی سرجیکل فیکٹری کچہری روڈ سیالکوٹ و ڈھاکہ کے نام نامی سے
منسوب کرتا ہوں۔ امید ہے کہ وہ اس ہدیۂ انتساب کو اپنے ہادی و پیشوا
جناب سید لال حسین شاہ صاحب کی طفیل قبول فرمائیں گے ۔

گر قبول افتد زہے عز و شرف

مصنّف

"پہلی گل"

شعر نہیں! ایہہ پتے پکھیرے تیرے میرے گھر دے!
چن چن نال اکھیں چگ ہونسا موتی خون جگر دے!
دائم اک اکار رہسیں، آہیں اک اکارا!!
تیرے باجھ نہ کوئی تیرا ساتھی یار پیارا!

دائم

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

حمدِ باری تعالیٰ

منزلاں فمی بشوق[1] دیاں عین شین تے قاف کلام تیرا
فرش عرش اُتے عرش فرش اُتے بے مثال کمال نظام تیرا
تیری بیعت بُتخانیدا بُت خانہ بیت بیت اے بیت الحرام تیرا
صبح صبح تیری شام شام تیری رُوم رُوم تیرا شام شام تیرا
میم دریتیم امام اعظم جس تے سدا درود سلام تیرا
بحر بیکراں کیتا جس خلق سیتی قطرے قطرے نوں دے پیغام تیرا
دھرے سر اجزا تے تاج کُلی جوہر عرض جُز کل اکرام تیرا
دارِ عمر تمام خیام حوراں جلوہ ویکھیا عمر خیامؒ تیرا
عشق قید منصورؒ جنیدؒ کیتے بسے صدر وچہ ابر الہام تیرا
ایسے خاک دی وچہ اندھیر نگری لاٹاں ماردا ماہِ تمام تیرا

کسے انت نہ پایا نہ پاوناں ایں ذوالجلال والاکرام تیرا
ساقی باقیامت مخمور کردا کائنات محفل آدم جام تیرا
شک شک یقین یقین تیرا کُفر کُفر اسلام اسلام تیرا
خاکروب تیرا تاجپوش تیرا نیل گوں تیرا گلفام تیرا
ہم آغوش جانی کملی پوش تیرا ہمذات ہمراز ہمنام تیرا
لامکان مکان مکین ہادی علین دسیا پتہ مقام تیرا
نغمے سُنے نے مست قلندراں دے سارے نام تیرے کوئی نہیں نام تیرا
حافظ شیرازیؒ جامیؒ بسطامیؒ شمسؒ معنوی رومؒ حسامؒ تیرا
اَڑ منبراں گھنڈ نہ کھولیو لی جلوہ دار تے چمکیا عام تیرا
کرے ندی سمندراں گھُٹ اِکو اِک اِک عاشق تشنہ کام تیرا

تیری کُنہ بعید مزید عقلوں حد دل پار اسرار دا بام تیرا
ایہہ تمام عالم اہتمام کر کر دائم انت ناکام غلام تیرا

[1] فمی بشوق۔ قرآن شریف کی ہفت منازل کا پہلا پہلا حرف ہے۔ یعنی جہاں سے منزل شروع ہوتی ہے۔ پہلی منزل فاتحہ سے "ف"، دوسری منزل مائدہ سے "م" اسی طرح تمام حروف مل کر "فمی بشوق" بنتا ہے۔ (مصنف)

قُدرت دے نظارے

شہنشاہ دے شاہی نگار خانے قدرت روپ انوپ سجائے ہوئے نے
تابریز جمال کمال دے تھیں شمس قمر عزیب شرمائے ہوئے نے
چشم قلب دا ویکھئے لاچشمہ خط و خال دے خط بھی آئے ہوئے نے
سانوں سبق قدیم استاد اکبر مکتب عشق دے بیٹھ پڑھائے ہوئے نے
خونی اکھیاں نے سرخپوش لشکر گج وچ میدان چڑھائے ہوئے نے
ساقی سخی سلطان مستان پرور کوئی اوپرے ڈھو بنائے ہوئے نے
ید قُدرت پیالڑے بھرن لگیاں اِمجدُ دا ارشاد فرمائے ہوئے نے
جنہاں عشق دی پڑھی حدیث قُدسی معنی عین قرآن دے پائے ہوئے نے
جنہاں ذات نوں وچہ صفات جاتا تہناں نیناں وچہ نین ملائے ہوئے نے
رکھا حجبات ظلمات اندر گوہر تھیراں وچہ ٹکائے ہوئے نے
کسے مُہر محراب دی جڑی متھے کسے تِلک سندھور لگائے ہوئے نے
بے پرواہ کوئی مست الست پھردے کسے دروشور مچائے ہوئے نے
کوئی وچہ مسیتاں پئے دین بانگاں اکناں مندریں ٹل کھڑکائے ہوئے نے
اک بول مٹھا شربت گھول دیندے اکناں حاسداں منہ سجائے ہوئے نے
بن کے پیر کوئی لُٹ مُرید کھاون جھگے اپنے کسے لُٹائے ہوئے نے
کئے نیکیاں دے پائے ہار گل وچہ کسے پاپ دے بھار اٹھائے ہوئے نے
کوئی منبراں وعظ تقریر کردے کسے عقل تے ہوش گوائے ہوئے نے

کُنتُ کنزاً نقاب اُتار کے تے دیوے نور حضور جگائے ہوئے نے
گزرگاہ ساڈے بادشاہ دی اے تارے راہ دیوچہ وچھائے ہوئے نے
موتی جھالراں در و دیوار جگمگ رحمت نُور دے پُھل برسائے ہوئے نے
ازلی فارسی سر خیل معانیاں دے حرف حرف اُتے نیمے لائے ہوئے نے
شاندار شانے فکرِ حق دے تھیں گیسو قلم عروس سلجھائے ہوئے نے
ڈھول ڈھال کے تے ڈھول مار رِندلاں ناہد گھنگھر وڈال نچائے ہوئے نے
پیشِ خاک ملائکاں پاکبازاں سر سجدیاں وچہ جھکائے ہوئے نے
انا خیر دی مار قیاسیاں نوں سر تے لعنتی ٹوکرے چائے ہوئے نے
صاحب عرش دے فرش تے لاڈیراں رنگ رنگ دے روپ سہائے ہوئے نے
کسے تاج محل تے جنگلاں وچہ بسنر بوریئے کسے جمائے ہوئے نے
ملے کسے نوں موڑ مہار ماہی سجن جھولیوں کسے کھڑائے ہوئے نے
تاج پہن کوئی تخت نشین ہوئے اکناں انگ بھبوت رمائے ہوئے نے
کسے وچہ ماتم سینہ چاک کیتا کسے عیش دے ساز وجائے ہوئے نے
اک عمل کردے حرف حرف اُتے اکناں طوطیاں وانگ بکائے ہوئے نے
کدھرے بُلبل پئی چہکدی گلاں اُتے کدھرے خزاں نے چمن جلائے ہوئے نے
کوئی وچہ عدالتاں حکم کردے سولی سار تے کوئی لٹکائے ہوئے نے
کسے مہر پیار دی شمع بالی کسے ظلم تندور تپائے ہوئے نے

آپوا اپنی پئی ہوئی ساریاں نوں آپوا اپنے کاج رچائے ہوئے نے
اللہ والیاں دے بیڑے پار دائم جنہاں نین دریا چلائے ہوئے نے

مُناجات بدرگاہِ مجیبُ الدعوات

میرے پاپ نہ صاجا کریں ننگے کوئی ہیں ورگا کج مج بھی نہیں
ایس کوڑ مکان فنا اندر رہن کل بھی نہیں تے اج بھی نہیں

خالی روزے نماز زکوٰۃ کولوں کیتا مکے شریف دا حج بھی نہیں
چالے کیتیاں مالکا ہین خالی کوئی ناز نخرا سج دھج بھی نہیں

تاں ہیں زندگی دا کوئی قدر جاتا سُنی موت دے شبر دی گج بھی نہیں
اپنے کرم تھیں کریں معاف میں نوں عرضاں کرن دا مالکا چج بھی نہیں

کویں روز تھیر رولاں دانیاں تھیں میرے ہتھ عرفان دا ابج بھی نہیں
دنیا دین اندر تیرے باجھ کوئی پردا بندے دا سکدا کج بھی نہیں

تیرا کھانہ منیاں حکم تیرا ایڈا ہور کوئی داغ تے نج بھی نہیں
جے میں وچہ گناہ مشہور ہویا تیرے فضل جہیا کدھرے ڈج بھی نہیں

آیاں منہ کالا لیکے بوہے تیرے میرے جیہا کوئی ہور نلج بھی نہیں
اللہ پاک تے باجھ رسول عربیؐ کسے دائم دی رکھنی لج بھی نہیں

نعت مختارِ کونین سرکارِ اعظم صلی اللہ علیہ وسلم

والی وارث ہر دکھی مسکین دائے نبی رحمۃ اللعلمین عربی
ادنیٰ خادم اے روح الامین جیہا لعل آمنہؓ دا اوہ امین عربی

اوہ گل تھیں نور حضور روشن تاجدار ختم المرسلین عربی
ساڈا دین ایمان قرآن کعبہ کعبے والے دا ماہی مبین عربی

نانا خاص سلطین حسنین دائے خوش جمال جمیل حسین عربی
رکھدے دلدے آئینے دیوچہ عاشق کشور ذات دا عین آئین عربی

روم شام تے جام بسطام روشن ہند سندھ تے چین ماچین عربی
سرسٹ بیٹھے فصحائے عالم بولی آپ دی شہد شیرین عربی

تاہیں پاک کتاب قرآن اندر بولے پیارے رب العلمین عربی
گویا بولدا ئے آپ رب سائیں جد دل بولدا ئے شاہِ دین عربی

کُنت کنزاً دی کان دا بسم اللہ بمثال اے درِ ثمین عربی
بستر فرش اُتے سیراں عرش اُتے عرش فرش دی خاص مکین عربی

برکت آپدے نور تھیں نور چشمہ جم جم پے دم دم زمزم مہین عربی
نکے وڈے نوں شان انہوان بخشی کیتے اک کہین مہین عربی

قرب قاب قوسین تے او ادنیٰ اپہنچے پلکو چہ عرش برین عربی
عقل فکر نے ہوش بیہوش او تھے جتھے جا وجائی اے بین عربی

نبی ولی ملائکہ نا جتھے لا مکان مکان مکین عربی
شمس قمر رخسار تھیں ہوئے روشن خوشبو بھری اندر یاسمین عربی

لازوال شاہی ماہ تا بماہی خاتم حق نے نور نگین عربی
اول آخر ظاہر باطن میم منظر دائم طٰہٰ مزمل یٰسین عربی

یَا حَبِیبَ اللّٰہ یا رسُول اللّٰہ صَلَّی اللّٰہُ عَلَیْہِ وَسَلَّمْ

کملی پوش آقا نامدار تسی یا حبیبؐ اللہ یا رسولؐ اللہ
بیٹھے لاکے راج دربار تسی یا حبیبؐ اللہ یا رسولؐ اللہ
خفی جلی تمام اسرار تسی یا حبیبؐ اللہ یا رسولؐ اللہ
اودھر عرش بریں تھیں پار تسی یا حبیبؐ اللہ یا رسولؐ اللہ
کردے دشمناں نال پیار تسی یا حبیبؐ اللہ یا رسولؐ اللہ
اول آخر حضور مختار تسی یا حبیبؐ اللہ یا رسولؐ اللہ
بزم اولیاء دے افتخار تسی یا حبیبؐ اللہ یا رسولؐ اللہ
غمخوار شافعی مددگار تسی یا حبیبؐ اللہ یا رسولؐ اللہ

کائنات اندر تاجدار تسی یا حبیبؐ اللہ یا رسولؐ اللہ
مظہر حق دے میری سرکار تسی یا حبیبؐ اللہ یا رسولؐ اللہ
ایدھر زمیں اُتے نور بار تسی یا حبیبؐ اللہ یا رسولؐ اللہ
اگاں بلدیاں کردو گلزار تسی یا حبیبؐ اللہ یا رسولؐ اللہ
چادر آپنی دیو کھلار تسی یا حبیبؐ اللہ یا رسولؐ اللہ
باغ حق دی سدا بہار تسی یا حبیبؐ اللہ یا رسولؐ اللہ
کل مرسلاں دے سردار تسی یا حبیبؐ اللہ یا رسولؐ اللہ
دائم عاصیاں دے بخشنہار تسی یا حبیبؐ اللہ یا رسولؐ اللہ

شانِ چہار یارؓ

شاہنشاہ دے شاہی دربار اندر اہل نظر دلدار منظور چارے
نوری شمع رسالت تے ہو صدقے نور حق تھیں ہوئے بھرپور چارے
تاہیں پہنچدے پوہاندے رتبیاں نوں عقل ہوش ادراک شعور چارے

ابوبکرؓ تے عمرؓ عثمانؓ حیدرؓ اُپر در حضور حضور چارے
چمکے حسن محمدؐ دا نور سینے گویا مومناں دے کوہ طور چارے
پی کے ساقی ازل تھیں جام رحمت لبے لٹکدے موج سرور چارے

سینے صاف انصاف دے پاک چشمے چار کوٹ اندر مشہور چارے
پیالے جام اکرام انعام والے یار ست الست مخمور چارے

باقبال چارے باکمال چارے باتوقیر چارے بادستور چارے
مخفی کنز انقیں دُرِ یتیم جہڑا دائم اوسدے نور دا نور چارے

شانِ امامین حضرت حسنؑ و حسینؑ علیہم السلام

احسن حسنؑ حسینؑ جمیل دوجے شاہ حسین علیہ السلام سید
مائی فاطمہؓ دے نور العین سوہنے نبی پاک دے عین اکرام سید
ٹرھدے ٹُرے مدینیوں طرف کربل ذوالجلال والاکرام سید
توڑے حرص ہوس دے بت باطل صادق حافظِ بیت الحرام سید
تتی خزاں بیداد ناشاد کیتے نازک بال معصوم گلفام سید
دے کے سیس تے لکھدے وچہ سینے اللہ پاک دا پاک کلام سید
دیکھئے امت مرحوم نوں مار نعرہ اللہ نبیؐ دا خاص پیغام سید
لٹکے عشق دی دار دیدار پایا دیکھ زلف واللیل دی لام سید
خاص الخاص سوہنے خاص و عام کارن فیض عام سید فیض عام سید
تورے ذرے نوں مہر شفا کر گئے عالی مرتبہ عالی مقام سید

مرحبا امیر فقیر سید پیر پیشوا ولی امام سید
دونویں ویر نے بدر منیر روشن زندہ باد شہیدِ اسلام سید
دکھ درد دیاں تپدیاں تھلاں اندر پی گئے پور شہادتی جام سید
وگ گئے سحراب وچہ خون دریا بے آب تے بے طعام سید
چڑھ کے نیزے دی نوک بھی رہے کردے تانے پاک مندا احترام سید
صبح شام فریاد فریاد اچی فجر صبح صادق پہنچے شام سید
جلوہ بار دیار الوہیت پہن تاج لقا دوام سید
کر گئے پار بیڑا اکبر تہر وچوں لیکے رب رسولؐ دا نام سید
پاکے خیر دا پیر نا گئے نے اندر کربلا دارالسلام سید
صبر عشق دی ختم کتاب کر کے لکھ گئے دائم والسلام سید

مدح سرکار غوث الاعظم قدس سرہ العزیز

سید پیر عبدالقادر جیلانیؒ حسنی اتے حسینی سلطان میراں
زندہ باد بغداد دا باغ نوری باغ فقر دے نے باغبان میراں
نگہ کرم دا دان حیان کر کے وچہ مردیاں دے جان پان میراں

قطباں غوثاں دے پیشوا غوث اعظم محی الدین حسین ذیشان میراں
طفلوں چوراں نوں قطب بنان میراں بنے ڈبدیاں بیڑیاں لان میراں
صاحب راز شہباز پرواز کر کے آن زان اندر عرشیں جان میراں

سوسالدے دل جگان سُنتے جاگ لان میر خواجگان میراں
بھانویں نوحؑ نبیں وِچ طوفان ٹھلے کشتی پار کھڑدے کشتی بلان میراں
ابوصالح دے لختِ جگر صالح صالحین دے فخر عیان میراں
ساقی مست الست قلندراں دے بادے راز نیاز بیان میراں
یازداں مکان مکان سندے لامکان مکان مکان میراں
ربی عاشق معشوق نے صوفیاں دے اللہ والیاں دے بان تان میراں
دنیا دے مبدل تحریر تقدیر میراں دستگیر میراں پاسبان میراں
کل پیراں دے پیر سبحان اللہ غوث پاک محبوب سبحان میراں

والی دین دوان دے دین والے صدرِ محترم فقر دیوان میراں
علیؑ مشکل کشا دے لعل سُچے کرن مشکلاں سب آسان میراں
اولیائے کرام آرام پاون جام نام انعام ورتان میراں
بقرار طالب اطمینان پاون لاتخف صریحی فرمان میراں
محرم دین ایمان قرآن سندے تے بکیاں دے دارالامان میراں
دید ابوسعیدؒ دی عید رحمت موجاں مار دے بحرِ فیضان میراں
کرامات درجات دی حد ناہیں ذات وِچ صفات علان میراں
دائم یادِ تمام دوام روشن معرفت والے آسمان میراں

باراں امام

نورِ مصطفٰیؐ بخشی مرتضٰیؑ شاناں اُچیاں شیرِ یزداں دیاں
صابر پیر شبیرؑ امام تیجے رسیاں اوکھیاں سخی جوان دیاں
بحرِ دردِ زین العابدینؑ سید رمزاں کھولیاں عشق عرفان دیاں
جعفرِ صادقؑ سرکار امام چھیویںؑ دسن بارشاں صدق ایمان دیاں
من لئی رضا رضا موسیٰؑ جھلکاں مہرتاباں مہربان دیاں
محمد تقیؑ ذی شان امام دسویںؑ میراں لُٹدے حق گستان دیاں

حضرت حسنؑ امام امام دوجے ڈھال سدا ہن رازدان دیاں
ہر شے وار کے اکھیاں کیتیاں تے جس دین ایمان قرآن دیاں
پنجویںؑ عالی مقام امام باقرؑ آساں ہن شاہی خاندان دیاں
موسیٰ کاظمؑ جناب امام ستویںؑ موجاں خوشبو بحرِ فیضان دیاں
شاہِ تقی جناب کتاب حکمت ناہیں طاقتاں شرح بیان دیاں
حسن عسکریؑ شاہ عساکراں دے لیاں بازیاں عشق میدان دیاں

رِکاں مومناں دے سینے پکیاں نے ہادی مہدیؑ آخر زمان دیاں
پنجتن پاک تے چوداں معصوم دائم خاص زینتاں دو جہان دیاں

اولیائے کرامؒ

رکھیا علیؓ سرتاج ولیاں دا مصطفیٰؐ ختم الانبیاء ہادی
دُرِ نفر نبوت دی کان وچوں بخشتے آپ محبوبِ خداؐ ہادی
بنے حسن بصریؒ شاہ منصورؒ انہوں تے جنیدؒ، شبلیؒ پیشوا ہادی
بایزیدؒ عطارؒ تے شاہ شمسؒ حضرت رومؒ روحی راہنما ہادی
بوحنیفہؒ شافعیؒ مالکؒ اتے حنبلؒ منزل فقہ اندر پُرضیا ہادی
شکر گنج فریدؒ مخدوم صابرؒ لاٹاں مار دے ارض و سما ہادی
نظام الدینؒ محبوب الٰہی اعلیٰ فیض بار لے صبح مسا ہادی
میاں میرؒ دے میر فقیر طالب دلوے دلاندی آس پہنچا ہادی
ابراہیم ادھمؒ تے پیر نوشہؒ دیوے قلب دے دین جگا ہادی
شاہ دولہؒ گجرات پنجاب والے وگے فیض جھناں دریا ہادی
باباشاہ گلابؒ[۱] رسول نگری کرے عشق حضور عطا ہادی
خواجہ حمیدؒ[۳] غریب النواز چشتی، شاہ مقیمؒ حجرے مہ لقا ہادی
شرفؒ شاہ پُران کھوہار والے سُتے کھنبی وچہ سیج وچھا ہادی

فیر تے طالباں صادقاں عاشقاں نوں معرفت دے جام پلا ہادی
ازلی نور حضورؐ دا خفی جلی ابتدا ہادی دی انتہا ہادی
حضرت ابوسعیدؒ تے غوث اعظمؒ پیر پیراں دے مشکل کشا ہادی
شاہ عثمانؒ ہارونی کاشانی افضلؒ جامیؒ اتے غزالیؒ صفا ہادی
پیرِ سنجر معین الدین خواجہؒ گنج بخش داتاؒ دلربا ہادی
بختیار کاکیؒ قطب الدین خواجہ دہلی شہر بیٹھے جھنڈے لا ہادی
شرف الدین بوعلی دی گلی اندر بیٹھے ہوئے کئی بسترے پا ہادی
شیخ احمد مجدد الف ثانیؒ مرشد لاثانی ناعندا ہادی
کامل عارف اعوان سُلطان باہوؒ ہُو ہُو دی دھوم مچا ہادی
خواجہ شمسؒ سیال شریف والے اک نگہ تھیں دین بنا ہادی
میاں شیر محمدؒ[۲] صاحب شرقپوری شرق غرب روشن بے ریا ہادی
پیر[۴] سے شاہ قلندر اے کھڑی اندر دھڑی والڑا بجر بدا ہادی
باباشاہ دیوانؒ[۵] سبحان اللہ دردمند عاشق باوفا ہادی

---

[۱] سید سجاد علی عرف باباگلاب شاہ صاحب رسول نگر ضلع گوجرانوالہ۔ آپ مستوار فقیر گزرے ہیں مصنف کے دادا پیر ہیں [۲] حضرت میاں شیر محمد صاحب رحمۃ اللہ علیہ شرقپور شریف اپنے زمانے کے بے مثال قطب تھے [۳] قبلہ سید حمید شاہ صاحب جلالپوری آپ خواجہ شمسؒ سیالوی کے مرید تھے۔ ایک باکمال ہستی تھے [۴] پیرے شاہ قلندر علاقہ کھڑی ریاست جموں میں ہوئے ہیں جنکے مرید میاں محمد بخش صاحب عارف سیف الملوک کے مصنف تھے [۵] بابا دیوان شاہ صاحب مست مجذوب ولی تھے آپکی وفات نومبر ۱۹۵۶ء میں موضع چک معموری نزد چیلیانوالہ ہوئی تھی، آپ شرف شاہ صاحب سے فیض یاب تھے۔

جنگو شاہؒ تے سخی سرکار[1] حاکم رنگ رنگ دے کرم فرما ہادی
اجے صدقہ محمدؐ دا لکھاں ہوسن لکھاں گئے نے ملکِ بقا ہادی
نوری جلوے حضورؐ دے حسن دے نے پاکباز شہید اولیاء ہادی
گنبد خضری دے تاج محل دائمؔ کھولے رحمت دے دارالشفا ہادی

مدح باباصاحبؒ

اللہ میاں دی پاک جناب وچوں کامل ولی حضرت میاں خان بابا
متھے مہر محراب گلاب شاہی محمد صالح دا جانی جان بابا
پیندے کجدا گندیاں مندیاں دے مہر کرم سیتی مہربان بابا
زندہ دِل دریا لہراں ماردائے راہ فقر دے شیر جوان بابا
درد سوز گداز نماز اندر محرم راز نیاز عرفان بابا
وطن دیس پروار وسار کے ہویا حق دے راہ روان بابا
دنیا چھوڑ خریدیا عشق بیتی سر پیر تک صدق ایمان بابا
گوندل بار جھلانیا نوچہ ڈیرا بیٹھا لامکان مکان بابا
دوجی مٹھیک ٹھوڑی نے ٹبیاں تے ٹھلا نوچہ گویا گلستان بابا
راجگان پے سیس جھکان در تے مست اپنے وچہ دھیان بابا
کھا کھا ٹھوکراں عقل بیکار ٹھیتھے پردا پوش اے راز نہان بابا
مونہوں چپ تے اکھیوں نیر چھم چھم فاضل واتگ جس لیا پچھان بابا
مٹی پاک تے پاک پوشاک نوری عالی مرتبہ اے عالی شان بابا
سر تے سجے قلندری تاج ٹوپی رنداں مشرباں وچہ سلطان بابا
دا مُو دسیا معصوم پنجاب سالے میری قلم دا اے نگہبان بابا
بھلے وقت ساں ٹلے تے جا چڑھیا ملیا گورو گلزار فیضان بابا

ہیر حق دی بھری تفسیر سینے کردا نظر تھیں شرح بیان بابا!
تریا راہی پنجاب دا عرب وتے دائمؔ مشکلاں کرے آسان بابا

مصنّف دا سرمایہ

جو کجھ کاتبِ قدرت نے لکھیائے اساں وچہ جھولی لیا پا لکھیا
آیا نظر جو جو دلدے وچہ شیشے پھڑ کے قلم تے جا بجا لکھیا
بسے نازتھیں گلاں دی وچہ خدمت گیا پہنچ بر دوشِ صبا لکھیا
تختی فکر تے مکتبِ عشق اندر حرف حرف سوہنا دِلربا لکھیا

[1] سید حاکم شاہ صاحب گیسو دراز چشتی وڑائچاں والہ نزد ڈنگہ بڑے صاحبِ کمال تھے۔

Marfat.com
Marfat.com

کیتا جویں ارشاد استادِ اکبر میم الف دے نال بِلا لکھیا
ادب کیش دلریش ادیب نظرت شوقوں سر تسلیم جُھکا لکھیا
سوہنی گھڑی آہی صورت ویکھ سوہنی قصہ سوہنی دا سوہنا چا لکھیا
سسّی ہیر سیال تے شاہی منزل سطر سطر نوں نیر وگا لکھیا
شاہ شرف قلندر دی مثنوی دا ہندی ترجمہ نظم بنا لکھیا
قلم پھڑ دیاں عقل دی دُھوڑ اُڈسی جو کجھ لکھیا جوشِ سودا لکھیا
مرگِ ابد تشاعراں ناقلاں نوں ساز لایموت وجا لکھیا

سر تے صِلّ علیٰ دا تاج روشن میم تھے تے دال سجا لکھیا
حُسن عشق گویا خود بخود اپنے حسن عشق سندا ماجرا لکھیا
کمل پوش تے دست تفسیر یوسف فیر شاہنامہ کربلا لکھیا
ابراہیم ادھم بلال بیتی حال ست تے پنج دریا لکھیا
نعتاں کافیاں رنگ برنگ دوہڑے حرف حرف اپنا مدعا لکھیا
کُھلدے رہے اسرار نکات بھانویں مثلِ طفل ناداں آباتا لکھیا
جاگ دہر دی شبِ تاریک اندر اختراع چراغ جگا لکھیا

غم نوں خوشی تے فرقت نوں وصل لکھیا ڈُبے ہوئے نوں ناخدا لکھیا
دُھماں پیاں پنجاب دے دیس گھر گھر دائم لا دے نال بقا[1] لکھیا

لیلیٰ مجنوں دے بارے

بھیجے خط کئی عارفاں سخنداناں چرچے دائم اج وانگ اقبال تیرے
محرم ہون بیت بیت اندر ہوتی جگ ویندے نے بیت المال تیرے
کمل پوش کتاب سبحان اللہ گوہر سخن سچے لازوال تیرے
مستوار قطار ستاریاں دی شعر شعر روشن خط و خال تیرے
روشن بدر منیر تفسیر یوسف لُٹے مصر کنعان جمال تیرے
تاراں سازدیاں تڑپن وجد اندر نغمے چھیڑ دے جدوں قوال تیرے

فضل شاہ اتے وارث شاہ وانگوں ڈٹھے بہت بلند خیال تیرے
تھلیں تڑپیوں ہو یتیم سسّی دلدے درد وچ ہیر سیال تیرے
سوہنی سنگ جھناں دلوچہ رُڑھیوں جذبے عشق دے وانگ مہینوال تیرے
شاہی منزلوں منزلاں طے ہوون ویدے تھکے رستے بھال بھال تیرے
بُھلے قالیاں قال مقال کوڑے جادو ڈالیا حالیا حال تیرے
پتھر ہون پانی جنھوں لنگھ جاناں پچھے پئی ہوندی ہال ہال تیرے

[1] لا بقا میں کمال صنعت ہے ایک تو یہ کہ فنا سے بقا ہے۔ دوسری صنعت میں "لا بقا" سے اقبال کی نمود ہے یعنی۔ ل۔ ا۔ ب۔ ق۔ ا۔ یہ پانچ حروف ہیں۔ الٹے پڑھو تو "لا بقا" سے اقبال بنتا ہے۔ یعنی دائم اقبال۔ کاتب

Marfat.com
Marfat.com

ننگ طرح نوں کریں عطا وسعت جدّت اختراع وچہ کمال تیرے

دل یلن وتن نین قابیلاں دے نیناں وچہ موتی سخن لال تیرے

کیوں نہ جُملہ حقوق محفوظ رکھن راکھے سر تیے غوث ابدال تیرے

عربی حُسن تے عشق دیو پہ پردے ہودن اپنے جوش اُبال تیرے

یُوہے لیلاں دے رنج کھال رچّہ بن کے غم دُور منظور سوال تیرے

مجنوں ہو کھیں لیل لیلیٰ، لیلےٰ سامنے شمع مثال تیرے

وچن عشقد سے ڈھول تے رند شرب آس پاس پے پان دھمال تیرے

بہ سکے لکھ کتاب شعر انجانے ہودن جام حرام، حلال تیرے

العشق نار تیری اصل فطرت نور بات کنگال نقال تیرے

لُٹی گئی لٹیریاں طرز تیری اوڑک لُٹ لئے جاہ و جلال تیرے

لیلیٰ مجنوں دا واقعہ لکھ جائیں شالہ رہن خیال بحال تیرے

رُل کھان جنگلیں قیس آویں مجنوں مارن بازیاں نین غزال تیرے

اُس لاہن نجد پہاڑ اُتے والی میم سے میم تے دال تیرے

پوے گونج بستی کوہستان صحرا پہنچن کونج کرلاٹ تپال تیرے

اندر سک لیٹی ہو جا سک نیلی اکو رنگ اُنہاں سیال تیرے

بچپال تدائم لج پالدے نے ساقی پیر کامل نال نال تیرے

غیبی آواز

جاگ جاگ مسافرا دُور دیا کیوں راہ تے سیج وچھائی ہوئی اے

پاکے پیر خلیل بنا گلشن اگ نفس نمرود مچائی ہوئی اے

دید باز کی ہو گیا دیدیاں نوں دلبر رخوں نقاب اٹھائی ہوئی اے

ہیرے مُندراں پا کے میم دیاں الف رانجھنے شکل وٹائی ہوئی اے

اے حباب ہولدے لگ آکھے پنڈ دوئی دی سر تے چائی ہوئی اے

سجدے پے جا وچہ محراب ذاتی بانگ عشق بلالؓ درنائی ہوئی اے

مے پیتی اے مفتیا مُفت شاید اج نیچا نیدی گلی سجائی ہوئی اے

پتھر کھاونا تیری غذا ٹھہری نال مونیاں دے آشنائی ہوئی اے

او دیوانیاں ویکھ دیوانگی دی جہدے واسطے حد مکائی ہوئی اے

کھاویں ٹھوکراں دیس بدیس کثرت وحدت ذات قدیم بھلائی ہوئی اے

یُوسف بادشاہ ماہ معانیاں دے ہتی چاہ حروف کھپائی ہوئی اے

کُنت کنز دے جوگیاں وچہ محفل نحن اقرب دی بین وجائی ہوئی اے

تاجدار گلی خاکی ہین جھلی جہڑی شہر تیرے گلی پائی ہوئی اے

خشک زاہدا ویکھ ایمانداری رنداں کفر دی جھوک وسائی ہوئی اے

خاکپوش مجاہداں نیخ پاتی انا انت دی نعمت لٹائی ہوئی اے

مجنوں اُہو دیاں متھیوں وچن دھاراں عقلمند خلقت پچھے لائی ہوئی اے

نازک بدن شاہزادیا عرب دیا شرق غرب تک دھوم دھمائی ہوئی اے

دائم محمل نشین ہو رات پچھلی اج وچہ واسو لیلیٰ آئی ہوئی اے

مُصنف دے ارادے

امرین کے مست قلندراں دے پردے اندراں دے سِرّ دِین چا دیئے
بول مِٹھڑے بول بلبل والے گُل شاخ الست مہکا دیئے
کِسے صورت دو صورتاں اک ہوون دوئی دُور کر اک بنا دیئے
پہلی سِپی تختی پہلی پی تختی تخت بخت تے تاج بُھلا دیئے
نین سیاہ جِنہاں میل سیاہ سوہے شرم سیاہ دِکھا دیئے
اگ لگ جائے رعد دے بدلاں نوں رو رو کھول مینہ برسا دیئے
ذرا کھول کے تے نیم خواب چشماں نیم شب خورشید چمکا دیئے
وحشی بن مجنوں بن بن وِچ پھریئے عرب غرب سب دُھوم دُھما دیئے
درِ یار دی خاک نوں خاک ہو کے چُم چُم کے چم سکا دیئے
ایسے جوش جنون دے بال بھانبڑ ہستی لبستی متاع جلا دیئے
کتے نکدیاں گلی محبوب دی دے پیر چُمیئے سیس نوا دیئے
کِسے منہ کالا کلو چہ پارسہ خیر کِھن سلام دُعا دیئے
ٹُھوٹھا بھن کے درِ دلدار اُتے آپے راز نیاز سمجھا دیئے
کدی میم لکا دیئے الف اندر الف میم وِچ کدی لکا دیئے
کُلی تاج محل لے بیت اللہ کُلی زیر سائے جگمگا دیئے

کُفر دین تے شک یقین سندی اُڈ اُڈ کے دُھوڑ اُڈا دیئے
خاطر عشق مجاز پرواز کر کے ڈیرے دشت حجاز لگا دیئے
حُسن عشق دے درس وِچ قیس لیلیٰ خاطر معرفت پڑھن بٹھا دیئے
لیلیٰ پڑھے مجنوں مجنوں پڑھے لیلیٰ ذاتی قاعدہ حفظ کرا دیئے
الحمد قیس لے والناس تو ڑی صورت اپنی آپ وِکھا دیئے
زُلف مکھ تے سٹ دوپہر ویلے اک رات اندھیری پا دیئے
کِتے قیس دی رگ قیفال چلائے گھر بیں لیلیٰ دا فصد کرا دیئے
ہووے نجد پہاڑ نوں وجد طاری لیلیٰ لیلیٰ رباب وجا دیئے
متھا عشق پہاڑ دے نال لا کے دھاراں متھیوں خون وگا دیئے
زاہد ہون شہید شرابخلنے اکھیں پٹ جے گُھٹ پلا دیئے
بن کے رِچھ کمال دھمال پائیے نچ نچ کے جگ نچا دیئے
لیل لیل نہار واللیل لیلیٰ لیلے لیلے دا شور مچا دیئے
اِکی الف دے روپ نیں ایتے تائیں بندے بندیاں داغ مٹا دیئے
عشق پاک دی پہن پوشاک ٹُریئے پاک خاک نے خاک پہنچا دیئے
لیلیٰ مجنوں دے عشق دا چھیڑ قصہ حصہ باطنی فیض ورتا دیئے

وِنجیں ہاتھ سمندریں خضر بن کے کئی وِچھڑے ساتھ ملا دیئے
دِلدا فتویٰ لے طبع منصور تائیں دائم دار انکار لٹا دیئے

لیلیٰ مجنوں لکھن دا زمانہ

حرف حرف ہے بدر منیر روشن چٹھی صدر سرکار دی آئی اے اج
تیراں سو چھہتر اے سن ہجری ماہ صفر المظفر دی بائی اے اج (۱۳۷۶ھ)
اسرائیلیاں اتے برطانیہ دی شروع مصر دے نال لڑائی اے اج
ڈاکٹر خان جوان وزیر اعظم پاکستان وچہ دھوم مچائی اے اج
دھڑے بندیاں قتل فسادگھر گھر دفن گور وچہ صلح صفائی اے اج
صبح ماتم حسینؑ دے پاک خانے عید شام یزید منائی اے اج
شکوے چھوڑ وحشی جیدی گل سبھی بس اوسیدی ساری خدائی اے اج
میرے ساقی جناب شراب کوثر بھر کے نیناں دے جام پلائی اے اج
عرب لیلیٰ دا تذکرہ لکھنے نوں مجنوں ہو کے قلم اٹھائی اے اج
پردا چُک مصور ازل رنگیں بے نظیر تصویر دکھائی اے اج
مقبول رب دا گھر پیا دسدا اے کیڈی نبیؐ دی کرم فرمائی اے اج
سجدہ گاہ زمین ایہہ قدسیاں دی میرے فکر دی جتھے رسائی اے اج
مروہ صفا حرا منا منظر جنت اعمیٰ نوں ملی بینائی اے اج
مسکن لیلیٰ عرش والیں دھرتی ہجر دا قیس تفکر سودائی اے اج
سنگ اسود خوش رنگ میزاب رحمت سر اقدس تے مدحت سرائی اے اج

ساقی مست قلندر نوں یاد کر کے محفل بخندے رند سجائی اے اج
اُنی سو چھونجہ سن عیسوی اے تے اکتوبر تاریخ ستائی اے اج (۱۹۵۷ء، ۲۷)
رل کے نہر سوہنی دے دیریاں نے ٹھنڈے پانی نوں اگ لگائی اے اج
راہی شوخ تے راہنما ساڈے منزل تریدی پئی ترہائی اے اج
چپ چاپ اے بند زبان کعبہ بُت خانیاں وچہ دہائی اے اج
جلبل گیا غریب پتنگ عاشق شمع ڈھونڈ رقیب بجھائی اے اج
رُدناں اپنا درد توں ہوسیدھا فرج دماندی رہی تنہائی اے اج
میرے ہوش نے ہوش حواس لُٹے مستی زاہداں صوفیاں پائی اے اج
فطرت رکھیا سودا سرتاج وحشت دھکے کھاندی پئی عقل دانائی اے اج
طائر طبع نوں پاک پرواز دیکھے قدرت عرب دے دیس لیائی اے اج
ذرے ذرے وچہ نور حضور دائے حج اکبری شمع جگائی اے اج
صدقے صاحب ہجرت دی غار اگے گرداں میرے تصور جھکائی اے اج
ہنجھو کھا کے موتی برسائے ایتھے تک تک چشم تخیل بھرائی اے اج
کج نوں اتے رج نوں مجنوں سٹ درتے بھل چُک تمام بخشائی اے اج
شاہی تاج محل دے زیر سائے دائم گودڑی شوق وچھائی اے اج

رُباعی

جے کر تکنا ایں اکھیں بند کر کے بے پکارنا ایں زاہد لباں سی کے
میرے غم نوں ویکھ بے غم ہو جا میری موت نوں ویکھ تے سدا جی کے

ہوش والیا پنبہ در گوش ہو کے سُن لے ہوڈ دا ایہے سازدی کے
تیری مَن لیناں میری مَن دا ایہیں نماز پڑھناں تیں شراب پی کے

عرب شریف

سایہ عرب دا ساری زمیں اُتّے گزرن جُھک کے تے لسماں عربوں
مشرقین تو ٹری مغربین توڑی گھر گھر پہنچیا عربی قرآن عربوں
برکت پاک حرمین کوہن دیاں ہویاں مشکلاں سب آسان عربوں
عیدوں لیائے تشریف سرکار اعظم لدھی تھموں توحید دی کان عربوں
سائل ہو کے لیائے جگ سارے علم وفضل تے ادب عرفان عربوں
الانسان سِرّی وَاَنَا سِرّہٗ اصلی بنے انسان انسان عربوں

قسم الف دی میم یتیم صورت ہو کے چمکیا نور یزداں عربوں
عیسٰیؑ موسٰیؑ خلیلؑ یعقوبؑ آدمؑ پایا چاناں ماہ کنعان عربوں
سر تلی تے رکھ رواں ہویا اللہ دا الیاس دا کارواں عربوں
اگیں بجھیاں کفر تے شرک دیاں چڑھیا رحمت تھیں ابر ایمان عربوں
رنداں شترباں مست قلندراں نے پایا لامکاں مکان عربوں
معرفت نہال عیاں ہوئی مار دی ٹھاٹھ خورشید فیضان عربوں

لگا سدا حیات دربار شاہی لکھاں سائے ہُن بھی درجے پان عربوں
دائمؔ شمع نے جلن پتنگ بن کے عاشق کدی نہ مکھ پرتان عربوں

نبیؐ علیؑ دا راج

اندر عہدِ خلافت علی مولا کوٹ کفر غرور دا چور ہویا
شانِ مصطفائی شانِ کبریائی چرچا مرتضائی دور دور ہویا
خالی کوئی نہ سخی تھیں گدی پرتے ہر اک سائل دربار منظور ہویا
پورِ ابوطالبؓ ناخدا حیدرؑ لکھاں ڈُبیاں دا پار پور ہویا
علیؑ مظہر العجائب سبحان اللہ منگتا گلی دا فیض گنجور ہویا
اوسے نور دا نور سرکار سا دی جہڑا ذات دے نور تھیں نور ہویا
موجاں دین اسلام دریا اندر سارا دیس وچہ موج سرور ہویا

نال نیکیاں جگہ سرکار دی تھیں عرب دیس تمام بھرپور ہویا
عادل شیر خدا دی بے ریائی شیر بکری ہلن دستور ہویا
شاہ سنے مہار قطار بخشن ہر دکھی نوں سکھ ضرور ہویا
بزمِ فقر دے مشکل کشا ساقی کاسہ پی ہر دلی مخمور ہویا
کرم رب دا رُخِ پُر نور اُتّے راضی آپ تے آپ غفور ہویا
شہر علم دے باب جناب عالی بوتراب خطاب مشہور ہویا
لیلیٰ مجنوں دے حسن تے عشق سندا ایسے دور دے وچہ ظہور ہویا

قیس پیر شبیر ہم عمر آکھن رقم وچہ تاریخ مذکور ہوئیا
روشن نام فردوسیؒ[1] تے گنجویؒ دا جانن آ وچہ شب دیجور ہوئیا

لیلیٰ عین تجلا ذات ربی سینہ سارا مجنوں سینا طور ہوئیا
شعر شعر اندر عالم نشہ معنی حرف حرف مثال انگور ہوئیا

مجازی عشق

ایہے بتاں دا نام نشاں نہیں سی سنبل روحاں جاں ساز حقیقتاں دا
آوے باز نہ کدی پرواز کر نوں جان باز شہباز حقیقتاں دا

رُکے عقل تے نیڑ لویں رُک جاندا سفر دور دراز حقیقتاں دا
ہر ہر حرف صورت اندر ذات معنی باعث عشق مجاز حقیقتاں دا

نگر ٹھگنے شور وظیفیاں دے ہے مجاز مجاز حقیقتاں دا
اُنھے وانگ نہ لکھیاں مار زاہد بے عارفاں ناز حقیقتاں دا

مجنوں کو کیا جد دل انا لیلیٰ لیلیٰ کھولیا راز حقیقتاں دا
جھوٹا لعبدیاں شاہ منصور کہیا شبلیؒ ویکھ انداز حقیقتاں دا

حُسن خضر بکار دا بار ستی رستہ عشق نماز حقیقتاں دا
عشق و مستی دے پار جہاز ہوئے ہوشوں پار جہاز حقیقتاں دا

دنیا دین تھیں بے نیاز عاشق پا کے راز ممتاز حقیقتاں دا
جلی قلم تھیں خفی نوں جلی کر دا رومی انشا پرداز حقیقتاں دا

راتوں رات رنداں سر تے چک آندا بھریا خم شیراز حقیقتاں دا
دائم بزم مجاز وچہ آن بیٹھا ساقی حق نواز حقیقتاں دا

رندانہ غزل

نیلم بھرے ہوئے نیناں دے سُرخ ساغر عقل ہوش وسلا کے پی گیاں
پائی فتح توحید شراب جلنے مار دوئی دا مار کے پی گیا میں

جام خاص دا اُلٹا روپ اکو نقش اصل دی ہمسری پئی کر دی
پونال رکھ کے ساقی دی معرفت دا عین نشہ نتار کے پی گیا میں

پیا پا پی پی دی کوک تھک پیاں پی پی بجھی نہیں ترہیہ دی اگ بھڑکی
سر سٹ کے مٹ دا امٹ سارا تھلے تائیں سنوار کے پی گیا میں

قطرہ قطرہ شراب دا وچہ شیشے بحر بیکراں دا دم ماردا سی!
لنگر تروڑ گرداب دے وچہ سٹ کشتی خطرہ موت اتار کے پی گیا میں

آئی گھٹا تے توبہ دے ہوئے ٹوٹے جنوں تسی تروڑ کے کھوہ سُٹے
لال پری دے رخ گلفام اتوں دیر و حرم نوں وار کے پی گیا میں

[1] فردوسیؒ اور نظامی گنجوی نے فارسی میں لیلیٰ مجنوں نظم کی ہے

جاگے صبح صادق مست خواب غنچے سازِ صبا نھیں چمن تے دھڑی
اللہ اللہ حسینِ فضا اندر حسن مینا سنگار کے پی گیا ایں!

پھر یا چک صراحی سر شہر سارے پینی لگ گئے کم نکاریاں دا
ڈھول کفر دا مار ایمان سیتی اجتی بانہہ للکار کے پی گیا ایں

پڑھ کے منبر تے کیوں دشنام کرنا ایں میرے مین دی نیوں کی پیر مکّی
دس کھاں نیر اکوئی واعظا آ آ حصہ جہڑا نیتوں ہار کے پی گیا ایں

کیسے توسے تے رہیوں سجود کردا منہ کالا ای شیشہ تے ویکھ مورکھ
دائم لٹک وچہ لٹک کے دار اتے انا الحق پکار کے پی گیا ایں

مصنفؒ دی گل

دل دے چشمیوں نین ایاغ بھر کے خونی ہنجواں تھیں داغ دھوا اپنا
آپے پہن کے اپنی جبین اتے سخن پھلاں تھیں سہرا پرو اپنا

نمی کشت اندر اے دہقان فطرت فصل فضل باری بیج بو اپنا
رنج و غم تیرا انجمن سمجھ والے رنج و غم اپنا سوگ سو اپنا

جیکر سرکشا کیدا نہیں ہوندا نہ ہو سرداری اے پہ ہو اپنا
اونے بے نیاز نہ سنے پر توں کر لے سانہ نیاز دا جو اپنا

قاتل پرت پیا آوندا رلہ ایسے سر ہتھاں وچہ پکڑ کھلو اپنا
دائم لیلیٰ تے مجنوں دے وچہ قصے بل بسم اللہ رونا ں رو اپنا

رباعی

توہیں والی زمین دا خاکپوشا توہیں سدرہ تے عرش بریں ایں توں!
اک طور کی لکھاں کوہ طور شدے تیرے جلویوں اوہ حسین ایں توں!
کدی آپنا آپ بھی ویکھ مجنوں لیلیٰ وانگ خود محمل نشین ایں توں!
سارے وقت قلندر گواہ دائم بادشاہ اندر دنیا دین ایں توں!

عامر عربی دا حال

نیڑے کعبے شریف دے نگر حیؓ عرب دیس اندر لاٹاں ماردا ئے
صبح و شام روشن خاص و عام اتے فیض عام مدنی تاجدار اے

ہو کے دین اسلام دے ملے اچے نور چمکیا نبی مختار دا ئے
بنی عامر قبیلے ایمان آندا ہویا کرم کریم ستار دا ئے

عامر نام سردار وقار والا مہر یا صدق تے مہر پیار دائے
سارے عامری اوسدا امر تمن رعب دار والی اقتدار دائے
مرد فرد ہمدرد پُر درد عامر نامی شبیر سخاوتی بار دائے
عالم فاضل درویش دلریش مومن شوقوں نفل نماز گزار دائے
بیٹا بیٹی اولاد نہ کوئی گھر وچہ ہویا مثہ پیلا بے قرار دائے
اوہلے بھا ہوئی دُنیا دار قائل ایہو حال بھائی دُنیا دار دائے
دس سُنج محل مکان ویہڑے بلنے مال متاع کس کار دائے

معنی عامر دے کرے کی باد جہڑا عامر نام سوہنا غم خوار دائے
یا امیر یا مُبدی شیخ عامر ایہ اک ادب دیناں پکار دائے
گویا آسرا ڈھا سنا اتے تکیہ دُکھی سُکھی فقیر سردار دائے
زر لال مال محل مکان وافر اکی گھا ٹیوں ہوش وسار دائے
ہویا پیر اخیر جوان عالی سارے پیر فقیر جپنار دائے
ہوگئی ریش سفید امید ایسے قیدی فکر دی قید وچہ ہار دائے
دم دم تڑپدا گوشہ نشین دا ئہ چھم چھم اکھیوں مینہ ملہار دائے (ساون)

عامر دی کعبے وچہ فریاد

نال حاجیاں حج گزار عامر کعبے وچہ کوکے یا غفور اللہ
صدقہ پاک رسول مقبول جہڑے تیرا نور اللہ تیرا نور اللہ
اج حج بہانڑے بھیج آیاں پردے کج دسے کج مستور اللہ
ہودن بھلا ندیو چہ دریا جاری ہووے امر تھیں سوز سرور اللہ
لکھ لکھ ہوئے گھ لکھ ہووے تیری حکمتوں لکھ نہ دور اللہ
حی وچہ میں میت حال عامر یا حی و قیوم غفور اللہ
بلتے دل جلوہ ساڑ ساہ کردے جویں ساڑیوئی کوہ طور اللہ

صدقہ صفت حجاج دا اج رکھیں میرا کریں سوال منظور اللہ
کالے پتھر دا صدقہ دیہہ لال موتی اک فرزند دلبند ضرور اللہ
بیٹا بخش مجنوں بھاویں ہوئے مجنوں مینوں چھڈ گئے عقل شعور اللہ
سُکا رکھ ڈکھڈ ماریا کریں ساوا ابر نے فضل تھیں بھوہر انگور اللہ
رکھیں رکھ میرے سنہاں لکھ دردے واراں لکھ تھیں حور قصور اللہ
دل چاہڑ اج حج دا دن سوہنا چھائی نکر دی شب دیجور اللہ
نہیں تے انا الحق دا نعرہ مار اچیا بھید بھنساں ہالی مجبور اللہ

پردے غیب اتار کے کھلی ہوئی اے میرے سامنے روح منصور اللہ
نور پور سینے فیض نور بخشیں دا ئہ بار ہووے پہلے پور اللہ

رمزاں

آئی بے آواز آواز غیبوں سر تے تہجر دیاں بدلیاں گج گیاں
بابا اکبری رنج قلندراں نے الف میم دیاں جنڈیاں سج گیاں

ایہہ کی ہو گیا چھپوں سنے دیکھو للا جھنال طرف میخانے دے بھیج گیاں
جھلکاں باطنی عالی سرکار دیاں پتلے ظاہر دے پردے کج گیاں

کسے راندے ساز مضراب رکھی تاراں وحدت وجود دیاں وج گیاں
پرت سنگتاں بیٹھیاں بتخانے گھر دل مکے دا کرن جو حج گیاں

لگی حد احد دا الناس اتے حداں مکمل مستانیوں لج گیاں
دائم رکھ دتا تیشہ پیش یوسف صورت دیکھ اکھیں رج گیاں

قیس دی پیدائش

شیخ گنج نظامی دی نظم شاہی پیر گنجوی گنج کمال دائے
ہو گئی عامر دی عرض منظور کعبے ہویا کرم رب ذوالجلال دائے

نانویں چن چڑھیا نواں چن پتر وہدھ ماہ تھیں شاہ جمال دائے
دائی دے مبارکاں شاد ہوئی بابا رج خزانڑا مال دائے

خوشیاں برسیاں عامر تے عمر پچھلی دیوا جگیا شرت اقبال دائے
کوئی آکھدا اے پری زاد بچہ کوئی آکھدا یوسف دے نال دائے

شالا نظر تھیں بچے کلنام بچہ حسن بے نظیر اس بال دائے
ملی پاک رسول دی بانگ کنیں رہیا عشق جی جھانیاں ٹال دلائے

گردے دید سعید دی عید سمجھے چہرہ چمکدا بدر ہلال دائے
قیس نام سوہنا باپ آپ رکھیا مکا پندھ قیاس خیال دائے

نور بار رخسار سہیل یمنی ایسا نقش سانی بے مثال دائے
کالے نہال بلال دے منہ کلمہ میم حے اتے میم دال دائے

سر پیر تائیں سر پیر گویا خفی جلی قدرت لازوال دائے
مادر پدر دی ہوئی مراد پوری قیس پور ہویا پورے سال دائے

پچھے دائی دا شیر جیوں اسم عربی عالی بخت دائی نیک فال دائے
ایسے دائی دا شیر شبیر ہوئے چہرہ تاج رسول دی نال دائے

الدا چکھیا آپ دا دودھ چوتھا پایا قیس تاہیں رتبہ حال دائے
سال تیسرے پایاں گھر بن آندا حسن چمک اٹھیا سچے لال دائے

چوتھے سال امی امی ابی ابی عربی مٹھڑی بولدا چالدائے
نالے جلدا چال کمال سوہنی ڈگ پوسے تے پدر اٹھال دائے

پنج بچہ چکیں پیر خیریں پیر پیر سے تے پیر سنبھال دائے
ایہو قیس دا اسم مجنوں ہونا الٰہی ذات لیلیٰ رہیا بھال دائے

شہنشاہ قلندر دے دربار

شاہنشاہا قلندرا کریں مدد ہار فتح دا ہار کے لے آئے واں
رہندے تے چک جنون دا کارخانہ عقل ہوش وسار کے لے آئے واں

اپنے آپ دی سدا حیات تائیں اپنے آپ نوں مار کے آئے واں
چھڈ قالی تائیں مال حال سندا حال حال پکار کے لے آئے واں

لا کے نشے دے کھنب اڈا ساقی عرشوں تیلی اتار کے لے آئے واں
تیریاں فدیا نوچہ سو ہزار مجنوں سو سو وار سر دار کے لے آئے واں

لامکان میں زند مکان تیرا اتوں تلے اسار کے لے آئے واں
دائم کفر ایمان دا ہو کا فر حسن عشق سنگار کے لے آئے واں

لیلیٰ دی پیدائش

نامی ملک التجار امیر سرور جس دے گھر جمی عرشی حور لیلیٰ
ماہ رجب تے لیلۃ القدر آئی کرماں والڑی وقت سحور لیلیٰ

جتھے جمیاں قیس آدیس ثانی اوسے نگر وچہ کیتا ظہور لیلیٰ
دائی ویکھ آکھے گلی حسن دائی کرسی سو دائی پرشعور لیلیٰ

سٹر سن کسی کلیم پتنگ بن کے لاٹاں ماردی اے شمع طور لیلیٰ
پہلے بانگ بھیں پڑھی نماز زاہد متھا ویکھ محراب حضور لیلیٰ

بسملی لا الٰہ الا اللہ اشہد ان محمد انور لیلیٰ
محض عشق شراب پلان کارن پیلی جندی ویل انگور لیلیٰ

نحن اقرب اے بڑی قریب لیلیٰ سر دل پا نڈمیرے بڑی دور لیلیٰ
لکھیا لمنی لشوق کتاب اندر ستاں منزلاں وچہ مستور لیلیٰ

پر مستور مجبور لقا بھی اے کرے لٹ مقدور مجبور لیلیٰ
سجدے سہو پے لکھاں نمازیاں نوں دید بازیا نوچہ مشہور لیلیٰ

باکبا زبٹے کو گدے یار بازی فتنہ خیز تے سہنے ضرور لیلیٰ
مست ناز دو عالم دا خون کرکے الحمدللہ پھر بھی بے قصور لیلیٰ

اوہدا غضب بھی فضل تے کرم ربی اہیو رسم آئین دستور لیلیٰ
کالی رات حساب کتاب والی گویا روز اے روز نشور لیلیٰ

اک، دو، تن، چہار، پنج، چھے گزرے سال ستویں مست مخمور لیلیٰ
نیلی پیچ پیچاں قفل ابجد ہوز عشق پر کلید گنجور لیلیٰ

صورت بے صورت بے مثال دی اے چشمہ نور حضور بھرپور لیلیٰ
دائم دے کے نقد خدا مجنوں کرلئی ادھار منظور لیلیٰ

لیلیٰ دا حُسن و جمال

دسال سچ ایہہ کہندی مصوری اے کھچی آپنی آپ تصویر لیلےٰ
سورج چن نارے آپ چاہڑ کے تے آپے ویکھدی لانظیر لیلےٰ
عاشق زار مجنوں پک سمجھدے نے شالا مارے پئی نیناں دے تیر لیلےٰ
کیتے گردوں سیر فقیر لکھاں بھر کے وچہ سر پر تاثیر لیلےٰ
بے نیاز آغاز دانا زجیکو کیوں نہ آکھئے فخر اخیر لیلےٰ
جھڑی روحال الست دے وقت ڈٹھی اوس خواب دی کہن تعبیر لیلےٰ
گیسو مار کالے ملر مار سٹے مبرم خون آشام شمشیر لیلےٰ
برسن پاک زبان تھیں سخن موتی کوکن ہیر تیسیریں شیریں شیر لیلےٰ

اپنے درس دے وچہ کھول کتاب اپنی آپ ہی کرے تفسیر لیلےٰ
جھدی نگہ تھیں بدر منیر روشن اوہنوں کیہوں بدرِ منیر لیلےٰ
کتنے زلف زنجیر اسیر کیتے تاجدار سلطان امیر لیلےٰ
دلربا لیلےٰ راہ نما لیلےٰ مرشد پیر لیلےٰ دستگیر لیلےٰ
زبر زیر اندر ہمہ بر بھیر پاکے کیتے زیر صغیر کبیر لیلےٰ
مشرقین تائیں مغربین تائیں روشن وچہ کونین تنویر لیلےٰ
موتی پھیر جگمگ کا ہکشاں رستہ پھیرے پھیر دی سمجھ نخچیر لیلےٰ
بیٹھی لامکان مکان دائم گھر کیتے اپنی آپ تعمیر لیلےٰ

لیلیٰ دے جلوے

برسن نور تجلیاں حسن دیاں بیاں نال رل کھیڈدی ہسدی اے
خونی ویکھ کے نین دو عین عربی فوج روم ایران دی نسدی اے
عارف کوکدے لیلیٰ نے ڈیپ اندر گویا ربدی ذات پئی وسدی اے
لیلیٰ لیلیٰ فریاد فریاد اُچی ہر گھڑی ہر کس بے کس دی اے

پری اُڈدی ڈگ زمین اُتے دام زلف واللیل دی پھسدی اے
پاکے جہات مستانڑی عمر فیاندے عقل علم شعور نوں کھسدی اے
ٹک ناگنی زلف سیاہ بینک شمس قمر دے کالجے ڈسدی اے
دائم شرط پکی مجنوں ہوئے باجھوں لیلیٰ آپنا آپ نہ دسدی اے

حضرتِ حُسن

عقل فکر ضعیف نحیف خستہ حضرت حسن دی کی تعریف کریئے
اکی سخن تھیں ہمہ شعر اصدقے سنے قافیے اتے ردیف کریئے

الف میم نکتے بیکنار دریا کویں ختم قرآن شریف کریئے
نکتہ خال دی سکے نہ صفت دائم بھانویں لکھ کتاب تصنیف کریئے

لیلیٰ تے مجنوں اِک درس وِچہ

بھٹرے درس دے وچہ امیر سرور بیٹی لیلےٰ نوں آن بٹھایا اے
پئی قیس دی لیلیٰ تے نظر پہلی نذر نظر دی ہو وکایا اے
پئی نیناں دی نیناں دے نال ٹھنڈی دِل دِل دے وچہ ٹکایا اے
قیس ویکھ کے قامت الف لیلیٰ الف الف دا شور مچایا ئے
پردے شرم حیا دے وچہ رہ کے پہلا قاعدہ دوہاں پکایا ئے
جلوہ سورت مزمل دا ویکھ نوری دوہاں ادب تھیں سیس نوایا ئے
الحمد تھیں لے والناس توڑی نکتہ عشق استاد کرایا ئے
نرے حرف سکے پڑھن والیاں نے معنی دا اِنّوں داغ لگایا ئے
جوڑ کے ہین تے تکدے ہن مڑ مڑ اصلوں شرم حیا بھلایا ئے
ایسے شہر اندر شہر یار ملکہ مل کے وکھرا شہر وسایا ئے
گھڑی بعد ایویں مڑ کے ل بیٹھے رو رو اکھیاں مینہ برسایا ئے
اَت چائی حاسداں چغل خوراں پردا راز مجاز دا چایا ئے
اگے تپے گھر گھری شہر سارے شکوہ گلہ طوفان جھلایا ئے
ہو گئے المشہور جناب مجنوں قدرت آپ خطاب فرمایا ئے

اوسے درس وچہ باپ سردار عامر اپنے قیس نوں بھی پڑھن پایا ئے
ڈٹھا لیلیٰ بھی قیس دل کھول چشماں عشق حسن ثانی نظر آیا ئے
آکھ الف الف آ آتے قیس بچہ منہ پھیر استاد فرمایا ئے
دل دی تختی تے لا فنا تختوں الف کاتب عشق لکھوایا ئے
ہستی ختم کر شروع قرآن کیتا دلوا طٰہٰ آ یٰسین جگایا ئے
ہمراز ہم سبق ہمذات ہمدم بن کے دوہاں نے اک وکھایا ئے
ایویں درس اندر دو تن برس گزرے جدوں ہس بے ترس کھڑکایا ئے
کتنی وار لڑ کے چغلی چان لڑ کے لیلیٰ قیس تیاس گوایا ئے
لیلیٰ قیس لکھے لکھے قیس لیلیٰ ایہناں پیار دا پنتھ چلایا ئے
سن سن حال استاد ناشاد ہویا مار دوہاں نوں وکھ بہایا ئے
لکھ ماریاں لکھ نہ وکھ ہوندے دھروں جنہاں نوں رب ملایا ئے
ہذا قیس مخبوط الحواس مجنوں کی مجنوں مجنوں پکار بلایا ئے
قیس ابن عامر مجنوں دیوانہ مجنوں مجنوں دا ڈھول وجایا ئے
دائم عقل سیانڑا دور ہندا پیندا عشق حضور مکایلے

مجنوں لیلیٰ دا دیوانہ !

بنت مالک امیر منیر لیلےٰ بہدا قیس مجنوں سدان لگا
بھٹرے درس اندر لیلیٰ سبق پڑھدی اوسے درس اندر او بھی جان لگا

لڑکے لکھدے لفظ انشاء عربی مجنوں لیلیٰ دی مشق پکان لگا
تختی تک اُستاد چپیڑ ماری ایہ کی کمیلیا کسب کمان لگا

علم و فضل نئے دب منارع اقدس کوں نسے وحشت دی ندی وگان لگا
قبلہ لیلیٰ ہیں صاف صحیح لکھاں مجنوں لیلیٰ ول ویکھ فرمان لگا

لام ایہ لام ہے ایہ الف اُتے خوشخط مُرطر لکھ وکھان لگا
بٹھ شرع دربار وچ عشق مجنوں کرن شرح بسیط بیان لگا

لام لیل نہار ہے یاد لیلیٰ دِسن لام دوجی لا مکان لگا
کھلا الف سر آخری یے دے تے لیلیٰ لیلیٰ دا شور مچان لگا

کرو تسی اُستاد جی کم اپنا طالب آپنے وچ دھیان لگا
ہٰذا لیلیٰ ہٰذا لیلیٰ ایہ بت اللہ دائم سیں دیوانہ جھکان لگا

صفت ایمان

پڑھ آمَنتُ بِاللّٰہِ وَمَلٰئِکَتِہٖ تاں کہیا ایہ صفت ایمان مجنوں
وَکُتُبِہٖ وَرُسُلِہٖ لمل موہنوں جیکر ہیں سچا مسلمان مجنوں

وَالْیَوْمِ الْاٰخِرِ پڑھ اگوں جا سیں بخشیا حشر میدان مجنوں
وَالْقَدْرِ خَیْرِہٖ وَالشَّرِّہٖ مِنَ اللّٰہِ تَعَالٰی پہچان مجنوں

پڑھ وَالْبَعْثِ بَعْدَ الْمَوْتِ تاہیں ہوون مشکلاں کل آسان مجنوں
آمَنتُ بِلَیْلیٰ آمَنتُ بِلَیْلیٰ لگا اُچڑے شور مچان مجنوں

وَزُلْفِہٖ وَعَیْنِہٖ وَوَجْہِہٖ کوکے وَخَالِہٖ ورد زبان مجنوں
وَجَلَالِہٖ وَنُورِ جَمَالِہٖ بس ڈٹھی لیلیٰ دی اُچڑی شان مجنوں

تاں کفر دا فتوے لا دتا اگوں ہس کے لگا فرمان مجنوں
دائم کفر ایمان دے ساڑ تنبو بیٹھا لیلیٰ دے لا مکان مجنوں

مجنوں دی محویت

حسن عشق نسبت حسن عشق اکو جوڑ کے بیٹھا لیلیٰ دے نال مجنوں
اکدن گھڑ دیاں گھڑ دیاں قلم ہویا رُخ لیلیٰ وچ محو خیال مجنوں

بھڑ پئی قلم نے انگلی قلم کر لئی اے پر نگہ رکھی اوسے حال مجنوں
تختی اتے کُرنہ خوناخون ہوئے تاڑے لا بیٹھا ہوشاں گال مجنوں

لیلیٰ آکھدی لہو بہا وہندا ڈائی دے قول کجھ تے ہوش سنبھال مجنوں
ہتھ جوڑ کے لیلیٰ دے پیش رُناں ہنجوں ڈوہل کے رتیاں لال مجنوں

تینوں ویکھاں یا آپنا آپ ویکھاں تیرا نفی ہو کراں جمال مجنوں
دائم ہاں مجنوں صبح شام مجنوں میرا قال مجنوں میرا حال مجنوں

لیلیٰ تے مجنوں دی رسوائی

سُرت نوں عشق وچہ صرف ہوئے ظل نمونوں مجو جمال ہوئے
عشق صاف حرف انصاف کیتا اوکھ تھیراں تھیں سُچے لال ہوئے
کھا کھا خار طفلاں ہال ہال پائی مدھوں خار بھی پھلاں دے نال ہوئے
گھر بدے بیٹھ پریت پائی اندر دین ایمان زوال ہوئے
ماں باپ استاد دا خوف ناہیں بے ادب بے شرم کمال ہوئے

چمکی مکتب کثرت وسپنات وحدت حرفوں نکل معنی ہمثیال ہوئے
لیلیٰ بجاں مجنوں مجنوں جان لیلیٰ گنز رقال مقال تھیں حال ہوئے
صبح شام اتہام دشنام غوغا خام ظرف حاسد الٹی چال ہوئے
گلی گلی گلاں گھر گھر ایہو قصے لیلیٰ مجنوں دے غلط خیال ہوئے
دائم دین گئے کی جواب غافل جدّل قبر دیوچہ سوال ہوئے

مجنوں دیاں شکایتاں

ہویا قیس وحشی مجنوں دیوانہ شرم لیلیٰ نوں بھی کگھ آوندی نہیں
سُنڈی پاٹڑدی کملی نال مجنوں کوڑیاں سنگ لے کے گھریں جاوندی نہیں
کوڑ باں رت چھپن لیلیٰ کی ہویا کائی دلیدی کھول سُناوندی نہیں
لیلیٰ کرے بئی پیو دی پگ چتی اہنوں ماں بھی کجھ سمجھاوندی نہیں
ہوئی کافرہ کفر دی راہ لیلیٰ واحد ذات نوں سیس نواوندی نہیں
غیرت زدہ حی بستی گھوک سُتی غیرت گرج کے کیوں جگاوندی نہیں
اوہ بلا لیلیٰ دے ویہڑے دی ہن بیڈراں نیں کیوں ڈراوندی نہیں
اندر بھیرے جلسے بے نیاز فطرت کوئی وعظ تقریر فرماوندی نہیں
سُتھر شتران حسن تھیں تھہر ہون پانی اتھر اک بشیر مرد گاوندی نہیں
جے ہن ساڈا بھی چلیا تیر تکہ ایہہ بھی مکھ تے زلف لٹکاوندی نہیں

کچی عقل والی رکھ تاڑ پکی اوہدی اکھ وچوں اکھ چاوندی نہیں
خط و خال نے مست مخمور رہندی خط لکھدی سبق پکاوندی نہیں
قاضی جی ہوری ہار مار تھکے تن وار دی پیر پرتاوندی نہیں
پوجے بُت سیت دیوچہ بھکے خوف رب جبار تھیں کھاوندی نہیں
ٹل شرک دا مشرکہ گل کھڑکے بین دین ایمن وجاوندی نہیں
عربی برق رشکِ برق آسمانی کیوں تختہ زمین جلاوندی نہیں
فرلسو شیاندے قفس قید ہو گئی بلبل گل مشتاق تے گاوندی نہیں
ساڈے شہر دی زہر اجیہی لیلیٰ سدھا اک بھی پیر اٹھاوندی نہیں
ساڈے وچہ بہندی ساتھوں دکھ رہندی کدے بولدی نہیں ہلاوندی نہیں
رات دین دائم مجنوں یار دی لے نال غیر دے نین ملاوندی نہیں

قول حضرت مولٰنا روم رحمۃ اللہ علیہ

گفت لیلیٰ را خلیفہ کاں توئی
کز تو مجنوں شُد پریشان و غوی

از دگر خوباں تو افزوں نیستی
گفت خامش چوں تو مجنوں نیستی

دیدۂ مجنوں اگر بودی ترا
ہر دو عالم بے خطر بودی ترا

ترجمہ

قاضی درس دے لیلیٰ نوں کہیا اکدن مجنوں گو کدلئے باربار تینوں
بستہ بند کرکے ہو کے دست بستہ ویکھے پلک اندر سو سو وار تینوں

توں کوئی ہور ناں دے ناوں نہیں سوہنی کیوں یاد کردا اُلگا تار تینوں
لیلیٰ آکھدی چپ کر قاضیا وے ایس رمز دی کجھ نہیں سار تینوں

پڑھیں حرف پر جاندا انہیں معنی دِسن کویں مڑ اصل اسرار تینوں
اکھیں مجنوں دیاں لیکے ویکھ دائم میرے حُسن دا لوپے جھلکار تینوں

مجنوں دیاں نظراں وچہ لیلےٰ

کسے کہیا اکدن مجنوں کس گلوں ایڈی اگ توں جگ تے بالڑی اے
کجھ سوچیا ویکھیا بھالیا نہ ایویں جندڑی کملیا گالڑی اے

کتنی واریں ویکھ تحقیق کیتی ایویں لیلیٰ اک بھولڑی بھالڑی اے
زلفاں کالیاں لمیاں نین کالے نالے رنگدی بھی کجھ کالڑی اے

ناں تے خوش آواز اے وانگ کوئل ناں تے مور وانگوں مست چالڑی اے
ساڈے وانگ اک خاکدی ہے پُتلی کوئی جنس نہ ہور نرالڑی اے

مجنوں سُندیاں کہیا معاذ اللہ تیری انھیاں عقل رذالڑی اے
میری لیلیٰ ذیشان سُبحان اللہ اللہ سجدے پچھوں ڈھالڑی اے

زلفاں لیل واللیل مازاغ چشماں متھے نور حضور دی لالڑی اے
دونویں نین حرمین حریم قدرت لیلیٰ وچہ کونین اجالڑی اے

اپنے وانگ مثیل نوں سمجھیا ئی تیری مُردیا چور سیالڑی اے
ابوجہل کمینے دے نال دیا تیری اکھ ناہیں ویکھن والڑی اے

جتھوں گزردی عالی سرکار لیلےٰ ہوندی خاک بھی مست متوالڑی اے
دائم لا الٰہ الا اللہ لیلےٰ لج دو جگ دی پالڑی اے

مجنوں دیوانہ

یَوْمَ تَشَقَّقُ السَّمَاءُ بِالْغَمَامِ والی گل حق دی حق ہی جانی ایں
عارف سٹ لدے نے موتی پتھراں تھیں ہتھ نفی اثبات دی چھانی ایں
مُوتُو قَبْلَ ہو عاشقاں صادقاں نے موج لاہوت دی مانی ایں
صاحب تھا کدا فرش لپیٹ نیلی چادر فیر نہ سر تے تانی ایں
کالی کملی آکھدا جگ جہنوں نری نور حضورؐ دی چانی ایں
لیلیٰ صفت دا کرن جمال دائم جہناں بدی ذات پچھانی ایں

مجنوں دیوانہ

قیس اکبری حج دلن رین پاوے کعبہ معنوی لیلیٰ دا آستانہ
چل پیا حجاز دے دیس اندر بے نیاز سرکار دا کار خانہ
مجنوں لیلیٰ دے حُسن دربار شاہی ہویا نظر حضور دا اندرانہ
کردا وچہ ویرانے دے آبادی کدی وچہ آبادی دے ویرانہ
شکرے مومن بھی وڑے نے تختانے متھے تلک لگا ٹیکے کافرانہ
سجدُوں دل دیوچہ دلدار دے آپے کھلدیاں سنے رمزاں عارفانہ
حُسن میخانہ نظراں پیمانہ مجنوں مستانہ وحشی دیوانہ
ہو گئے صید صیاد مکان والے لامکان شہباز دا آشیانہ
عشق پٹ اکھیں لُٹ پُٹ لیندا ناز عالمانہ نخرا فاضلانہ!
صاحب تاج تاراج ہو پھرن جوگی مٹ موت تختے تخت شاہانہ
اج اسکندر قلندر دے بُوہے بیٹھا ہتھ وچہ پکڑ کچکول فقیرانہ
دائم عشق پیالڑے پی بھر بھر ساقی کھولیا حُسن دا میخانہ

لیلیٰ تے مجنوں دی پریت

مجنوں لیلیٰ دے نال پیار پائیا لیلیٰ مجنوں دے نال پیار پائیا
حُسن عشق دے گلیوچہ ہار پایا عشق حُسن دے گلے وچہ ہار پائیا
کدی لیلیٰ ندے پکڑ کے پیر مجنوں رورو واسطہ پیا ہزار پائیا
لیلیٰ آکھدی جی وسے قیس ماہی تینوں وِچھڑ میں دکھ آزار پائیا
پنج ست سال گزرے ایسے حال اندر پیا درس وچہ درس دیدار پائیا
اک من دو دہاں اک ہو کے آپنے آپ تائیں سر دل پار پائیا
اڑیئے لائیں ناں جھوٹ سجنوٹ تائیں رولا ویریاں نے بےشمار پائیا
رہسی تیری پریت ابھل سدا بھانویں ردن سندا سوسو خار پائیا

تیری جوگن آں جوگیا عربیا کھوہے ہند ایران تاتار پایا
علم حق دا قاعدہ کھس کے تے مینوں داعدہ تیرے رخسار پایا
تیرے نین کونین دے ہین شاہد حقبول عاشقاں عین اسرار پایا
تیری قسم لیلیٰ سر تے سہہ جاساں بھاویں پیا دکھاں جتنا بھار پایا
میری چشم مخمور تھیں کوئی ویکھے تیرے نور تھیں طور جھلکار پایا
تیرے فیض دا معجزہ کی دساں چن انگلی توں جان تشار پایا
پھل پھل پڑھن غنچے لا الٰہ لیلیٰ پھیرا جدوں توں وچہ گلزار پایا
یا حبیب غریب النواز عالی لطف و کرم تیرا موسموار پایا

مجنوں کہہ کلیجڑا بوچہ تیری کالی زلف نے پیچ سنوار پایا
گیسو عنبریں بادشاہ سخی ذاتے منگتا ہرن وچہ ختن دی بار پایا
لوک تیریاں بولیاں مار دے نے وحشی لقب میں سر بازار پایا
اندر حسن دربار سرکار میری رتبہ نہیں یوسف تیرے یار پایا
تخت بخت سنے تاج وارثاں ز الحتاج ایہ راج دربار پایا
تیرے کرم تھیں اڈدا ٹرل پھڑکے پنجر بوچہ میں کو نخدا ڈار پایا
ڈٹھا ذرے دے بوچہ خورشید روشن قطرے وچہ بحر بے کنار پایا
دائم لوح محفوظ دی گود تختی تیرے قلم نوں خود مختار پایا

قیس تھیں مجنوں

لیلیٰ ذات جمال پاوندی جھات اپنی عقلمند بھی ہون ضرور مجنوں
جلوے نور حضور دے چمک اٹھے چور ہو گیا مثل کوہ طور مجنوں
لیلیٰ لیلیٰ لیلیٰ لیلیٰ لیلیٰ لیلیٰ لیلیٰ کوکے نیڑے دور مجنوں
کوئی آکھدا ئے استغفار توبہ لیلیٰ چن تے شب دیجور مجنوں
لگے واہ کی وت سیانیاں ہو لیلیٰ کرے جد آپ منظور مجنوں

دیکھ نور ظہور اویس وانگوں ہوناں قیس نوں پیا مجبور مجنوں
عقل ہوش جو ہن دا ناس ہویا ہویا نال سودا بھرپور مجنوں
الکے توں لیلیٰ اکے میں لیلیٰ آکھے ست الست مخمور مجنوں
عشق پیر مہانیاں بھلا ہووے عقل یار ہویا پہلے پور مجنوں
ضرب لا تھیں عاشق عرب دائم شرق غرب ہو گیا مشہور مجنوں

لیلیٰ دے سیاں سنگ جھیڑے

سیتو کہن کملا جھلا لوک سارے میرے قیس پیارے نوں کی ہویا
مرکز چھڈ ہویا باہر دائرے سے مینوں خبر سے قطب ستارے نوں کی ہویا

سٹ تاج تے راج محتاج رہندا صدقے راج دلارے نوں کی ہویا
چھڈی جاوندا ساتھ سہیلیونی ہائے صبر سہارے نوں کی ہویا

Marfat.com
Marfat.com

کی کنڈ صدلئے مگر لگ ساڈے ایس جگ بالکے نوں کی ہویا
اینی قیس میر اکھول کیس کو کاں رکھتے گیا وچھارے نوں کی ہویا
اوہنوں کہن مجنوں منوں کہن کملی سدھ بدھ وسجلارے نوں کی ہویا

پیا انج ڈولے جویں ڈگناں سو ساڈے محل چبارے نوں کی ہویا
نی کوئی لٹ کے تے پیر پٹ گیا میرے حسن نظارے نوں کی ہویا
دائم صبح دی ہی اڈیکنی آں سند رشام نیارے نوں کی ہویا

سیّاں دے جواب

لیلاں دس توں کیوں پئی جھونی ایں قیس پیا مردا تیرے واسطے نی
کالی رات ڈراؤنی پھرے بھوندا ماسہ نہیں ڈردا تیرے واسطے نی
لاڑئیے چھڈ سرداریاں ناز نخرے ہویا نفر دردا تیرے واسطے نی
تیری منجواندی ڈب ڈب کے تے مجنوں پیا تردا تیرے واسطے نی
لیلیٰ بھی لاہ پردا اوہدا شرم والا گیا اڈ پردا تیرے واسطے نی

پیا عشق راہیں باہیں رکھ سر تے آہیں پیا بھردا تیرے واسطے نی
مجنوں آپ بناکی چھپنی ایں لیلیٰ لیلیٰ کردا تیرے واسطے نی
تیرے عشق دی نیت نماز سچی سجدے سیس دھردا تیرے واسطے نی
کیتی چاک پوشاک نال رہیا جیبا دولت لعل زردا تیرے واسطے نی
سکھ وا لے کے ہوش وسار دائم پیا دکھ جردا تیرے واسطے نی

لیلیٰ دی گریہ زاری

نیریں پیلو وسنے سارا جگ سیّو اسی رونڈے حال خراب دونویں
کائی پڑھدیاں پڑھدیاں نھاڑ پے گئی خون ویٹیے پے بیتاب دونویں
ملیاں درد نہ ملیاں الم آتش اکو وصل فراق عذاب دونویں
پیائے حرف ترونڈ کے مغز معنی نور ذات خورشید مہتاب دونویں

قیس سودائی لیلیٰ دیوانی پی کے عشق دی لال شراب دونویں
اسی جیوندیاں قبر تے حشر والا دیندے پئے حساب کتاب دونویں
نہ کوئی پتہ اہدا ناں کوئی سارا وہدی ساڈے لئی جہان خواب دونویں
دائم دین رکھے دنیا دین اندر نبی پاک تے ابو تراب دونویں

سہیلیاں دی مت

پایا جدوں دا قیس خطاب مجنوں ہویا جگ روشن تیرا نام لیلاں

ڈھونڈاں اڈیاں عقل تے ہوش دیاں جدوں عشق پلاؤندا جام لیلاں

بناں دید دلبر ہوندی عید ماتم بناں شام ہوندی صبح شام لیلاں
کھنب علم دے فرش تے اُڈ جاندے سچا عشق دا عرش مقام لیلاں
فرق غرب سارے لالل ہار دائی جیہدی عرب اندر دھوم دھام لیلاں
اِک یار کارن ہو جا اِک کر کے دُنیا دین نوں ست سلام لیلاں
دکھ آ کر جیہدے اساں لڑے تھیں ٹکڑے ہو گیا ماہِ تمام لیلاں

جند واریاں سدا حیات حاصل ہوتوں نسیاں موت حرام لیلاں
عشق ذات شاہی مذہب عاشقاں دا اکو رنگ وچ کفر اسلام لیلاں
ٹُنگ ٹُک گئے حرف کھانے گم طوطیاں نوں اللہ اللہ کدھرے رام رام لیلاں
جنہوں کہن مجنوں مجنوں لوگ سارے سمجھ سرے دا تاج اکرام لیلاں
دائرہ میم مقصود قرآن دائی ہو جا لا اندر الف لام لیلاں

لیلاں دی پکار

قاف قبر اندر پے یاد کرساں سین سر دے دائے قیس تاج سیتو
یس پئی در حضور تے کراں سجدے مکے جاوندے ویکھ حجاج سیتو
چڑھی گج کے عشق دی فوج خونی بھگئی عقل تے ہوش نوں بھاج سیتو
جاگے بھاگ میرے لگی جاگ مینوں سندر قیس میرا بھاگ راج سیتو

نبی معراج دا لا یحتاج سوہنا پیسی رکھ محتاج دی لاج سیتو
سدا درد ہمدرد دا منگنی آں ایس درد دا درد علاج سیتو
ذکر فکر محبوب بن لکھ لعنت وحشی گندما اکرن اناج سیتو
بادشاہ نوشہ دائم بابا باقی پا داں بھٹھ فانی داون داج سیتو

مجنوں دیاں دھمال

منصف عشق نوں کیہدا کی پالا سچ کوڑ نتار نوں نہیں رہندا
جامہ جہیر کے تے لیر لیر کردا سر تے سواد کھلار نوں نہیں رہندا
دستے پاڑ کتاباں دے ساڑ دفتر ویس وحشیے دھار نوں نہیں رہندا
عشقباز مجنوں دُنیا وار کے تے بازی زین کھبی ہار نوں نہیں رہندا
صدقہ لیلیٰ دے پیراں دی خاک ہندا اپنا سیں اتار نوں نہیں رہندا
ویکھ اُڈدے مین غزال تیرے شیر جنگلیں چار نوں نہیں رہندا

لکھاں آکھ تھکے مستوار مجنوں تیرا نام پتار نوں نہیں رہندا
باہیں جُھکدا دھی راتیں تاریاں نوں نیر آہیں دے بار نوں نہیں رہندا
عاشق وانگ خلیل بحکم رب دی خانہ کعبیوں اسار نوں نہیں رہندا
ندی ہنجواں دی ڈُب ڈُب کے تے بیڑی بناندی نار نوں نہیں رہندا
کنگھی وانگ چرائیکے تن مجنوں تیری زلف سنوار نوں نہیں رہندا
مٹی وچہ رلائیکے آپ تائیں تیرا حسن سنگار نوں نہیں رہندا

سڑں یار مجنوں ملک الموت نوں بھی نعرہ مار ونگار توں نہیں رہندا
دائم لا اِلٰہ اِلا اللہ لیلے لیلے پکارنوں نہیں رہندا

لیلیٰ دیاں عرضاں مجنوںؒ اگے

لیلیٰ بکیھڑا گلی گلی اندر اک دن لنگھدیاں جان پچھان مجنوں
میری جان تے دین ایمان صدقے میری جان مجنوں تیری جان مجنوں

ضامن سمجھ ایں لیسین صورت شاہد ہین لعین قرآن مجنوں
نین ترسدے برسدے رس اندر کیوں چھڈیا پڑھن پڑھان مجنوں

دے ہیں واریاں طعنیاں میہنیاں دے جھل گئے نی ہرن طوفان مجنوں
سانگاں چک پھڑا تیرے مارنے نوں حتنا ہے ساڈا خاندان مجنوں

گلی موندی لنگھیول کویں کر کے ایڈا حوصلہ شیر جوان مجنوں
آیوں نظر اج عید دے چن وانگوں رہیوں لکیا کھڑے اسمان مجنوں

گھر بار مکان ویران کر کے کیہا ہو گیوں لا مکان مجنوں
لیندے رہن ہچکیاں دے نین ڈالو دیکھ زلف کھلی پریشان مجنوں

سدا امن امان لمان تیری لیلاں کرے گی جان قربان مجنوں
سینے پئی بندی تڑفے پئی بندی جیونکر وچ بندی بندیوان مجنوں

جند وارکے تور چڑھاں ادکھا پہلوں سوکھڑا انہوڑا لاں مجنوں
سوئی پار عاشق کفنی پہن جھڑے اُپر تلی دے سیس ٹکان مجنوں

ماراں کھلائیکے کھوہ بھقیں نکل بیٹھا تخت مصر دے ماہِ کنعان مجنوں
وڑے جچھ دیو چہ خلیلؑ وانگوں کرسی رب بہار بستان مجنوں

میرے نے اسطے موہنیا ندھ تائیں اج آکھدا سب جہان مجنوں
تیری ہاں دائم دنیا دین اندر گور خار تے حشر میدان مجنوں

مجنوں دی فریاد

بدل گئی اے ذات صفات میری تیرا ویکھ کے حسن جمال لیلیٰ
کل قیس تے اج فقیر مجنوں میرے عشق دا ایہو کمال لیلیٰ

ہو کے دیوانہ وحشی اتے مجنوں کیوں نہ نجد اپھراں کنگال لیلیٰ
توبہ ایہہ وی کوئی گل اے کہ نرالی عقل ہوش چھلن تیری جھال لیلیٰ

پہلے پیرا ہی منہ تے ملی شاہی تیرا ویکھ کے شاہی اقبال لیلیٰ
تیرے حال کی کجھ میرا حال کیتا توہیں حال جانیں صاحب حال لیلیٰ

جے نہ توں ہوندی مہربان میری مجنوں ہون دی کی مجال لیلیٰ
میرے دل اندر تیرا خیال ڈیرا موہنوں بول کی کراں سوال لیلیٰ

پاک خاک اے پاک پوشاک تیری پاک نام تے پاک خیال لیلیٰ
تیرے میرے پیار دی حد مکی لالو لال مجنوں لالو لال لیلیٰ

ایہ مثال تینگ مثال والی بے مثال لیلیٰ بے مثال لیلیٰ
اندر ذات صفات پربھات شامی پات پات ڈالی تیری بھلی لیلیٰ

کاتب ازل دے پکڑ کے قلم قدرت مجنوں لکھ دتا تیرے نال لیلیٰ
دائم خضر تھیں کچھڑے پتہ میر انجھلی پلے فراق وصال لیلیٰ

لیلیٰ دیاں مٹھیاں گلاں

اِک گل پیار تھیں پچھنی آں وے توں مجنوں دیوانڑا کیوں ہوویں
بھلا کملا مست بیہوش وحشی ہو کے ایڈ سیانڑا کیوں ہوویں
ہو کے تخت والا راج بھاگ والا ایڈیا ایڈ نمانڑا کیوں ہوویں

مرکر مڑی تیرے وتوں تکنی آں ایہ پھبیں پھبیں سنانڑا کیوں ہوویں
مہر کرم دیاں وسدیاں وچہ میہاں سک سک کے کانڑا کیوں ہوویں
وے میں گھول گھتی اکھیں پٹ دائم سہرے نتانڑا کیوں ہوویں

مجنوں دا جواب

ایہہ کی پچھنی ایں عاشق زار کولوں اپنے حسن دی عالی سرکار تھیں پچھ
جس پیچ پائے میرے سینے لیلیٰ زلف کالی پیچدار تھیں پچھ
جس کیتا اے قیس دا رنگ پیلا اپنے پھل گلاب رخسار تھیں پچھ
میرا دوڑناں نساں ہو وحشی اپنی مست خرام رفتار تھیں پچھ
بیں مڑ مجنوں نہ ہوندا تے کی کردا اپنے علم بحر بے کنار تھیں پچھ
تختوں لاہ کس پائے نے دوخت ایڈے بے پرواہی دے شاہ سوا تھیں پچھ

میرا جھلیاں کملیاں ہو بھریاں خونی نیناں دے راج دربار تھیں پچھ
ہو گیا کیوں سک سرکاناں اپنے سرو قامت نو بہار تھیں پچھ
میرا خون پی لیا سو سمجھ شربت اپنی تیغ ابرو آبدار تھیں پچھ
میرا چپ کر کے سر سٹ رونا لیلاں اپنی شیریں گفتار تھیں پچھ
کیدی دھوم وچہ جنگلاں بستیاں دے شیشہ لیکے اپنے دیدار تھیں پچھ
اپنے فضل تے کرم ول ویکھ دائم ناں اعمالنامہ گنہگار تھیں پچھ

لیلیٰ ولوں تسلی

لیلیٰ ہس کلیجڑے لا آکھے مجنوں میریا دے ہن رونا ہیں!
اج تیک ایہ داغ محبتاں دا روروکے لیا دھونا ہیں!

تیرے کنڈڑے پھل گلاب میوں بیا ہانجواں ہار پرونا ہیں!
ایہو رسم قدیم پریم نگری جاندا کیڑیاں والڑا سونا ہسیں!

Marfat.com
Marfat.com

بادشاہ ہووے یا جلاہ ہووے عشق کسے دی بھی کردا رو ناہیں — ہو رہیں سارے سنگے رام روے مر گئے باجھوں ڈھگے ڈھوناہیں

دسے میں حال تیری ستے توں ہیں ہیں مجنوں تیں تے میں کوئی دو ناہیں — صبر سے قول بہایا یا رب ضامن رکھ فکر اندیشڑا کو ناہیں

رکھ ہوش حواس سنبھال کنیں جھونال جھلیاں دا لڑا جھوناہیں — تیری خیر ساجن گلی ویریاں دی دائم رلکدا جاہ کھلوناہیں

مجنوں دا لیلیٰ اگے ترلا

مجنوں جم کے لیلیٰ دسے پیر آکھے تیری خیر ہووے مینوں رون دے توں — گلی اپنی وچ سرکار میری صدقہ حسن دا گھڑی کھلون دے توں

تیرے ہجر وچ میرا دماغ پھریا اڑ بیٹھے داغ کلیجے نا دھون دے توں — ایہ لے تیغ ابروں قیس دی جھکی گردل ڈھوا پاک بار وچ ڈھون دے توں

مرد بدھ تیری سدا سکھ وسے مینوں جھلیاں کملیاں ہون دے توں — تینوں پھلاں دی سیج نصیب دائم لڑی سنجھ دی مینوں پرون دے توں

مجنوں دے چالے

ویکھ چا کھ لیلیٰ اندروار ہوئی جانی سنی دلڑی نالے دس گیا — رو رو کے تے ہس ہس کے تے مجنوں تاڑیاں مار دا نس گیا

ماری کدی دیوار دے نال ٹکر کدی کنڈیاں دے وچ پھس گیا — ہیریں پیپے چھالے وڑ دوڑ کے تے متھا سجدے کریندیاں گھس گیا

ویکھ روندڑے نس گیا رو کوئی کوئی سہکڑے نوں ویکھ ہس گیا — کدی شہر نے عشق دا گج بدل جا کے نجد پہاڑ تے وس گیا

عقل ہوش نوں کھس جنون غالب پا سرے تے کھیہ نے بھس گیا
بس بس دائم ویکھ ہس ناہیں اودے وس کی لے رہدا وس گیا

شاعر دی گل

کسے جسم تے لوہے دی تیغ چلے ٹکڑے اک دے دو کر پھک کر دی — سچے چلدی عشق تلوار ایہ پر دوتہ ٹکڑیاں نوں میل اک کر دی

ہندی نال عربی رومی نال حبشی دوئی چھک اکو وڈ ٹک کر دی — تار پیار دی مشرقی مغربی دے اکو جہی وچ لاندے چک کر دی

کوٹھی کوٹھے وجود وچہ دنے راتیں گھڑی آنگ سہندی ٹِک ٹِک کر دی
جے نہ لیلیٰ وچہ ہوندی کشش دائم کویں قیس نوں کملیاں رنگ کر دی

لوکاں دیاں شکایتاں لیلےٰ دی ماں اگے

لوکاں آکھیا لیلیٰ دی ماں تائیں اپنی دھی نوں چھب سمجھا لے نی
پہلی دکھ پٹی لیلاں گئی پٹی ہور نخوتے حرف پڑھا لے نی

ویلے نال بی بی تینوں دس دتا عزت رکھ کے ہتھ بجا لے نی
قیس عامری نیں گئی آہو لیلاں کوئی اپنی واہ چلا لے نی

کھلی پھرے نوبل عیاں ندھی اہنوں ستر دے وچہ بٹھا لے نی
پانی شرم حیا دا ڈال کے تے لگ گئی آگ بجھا لے نی

گھر گھری جبیر ملے گلی گلی گلاں مونہہ اتے ہی تے رکھ کے کھا لے نی
چمکے جگ تے ننگ امیر سر ولا دہدی پگ دا جھگ نکھا لے نی

نہیں تے سنے لیلاں مجنوں وانگ نوں ایہ بھی ڈیرا نجد پہاڑ تے لا لے نی
دم قہر دا پھونکیا شیخ نجدی ورد اعوذ لاحول پکا لے نی

کالی رات ڈھکا نفس ہوو کالا دیوا ذکر تے فکر جگا لے نی
بیر بیر اُٹھے خطرہ خبر دائی لبھی لال ایمان چھپا لے نی

ہُن تے عمر بہتی پچھلی رات جاگیں رو رو کے نیر وگا لے نی
پئی بھلیئے قبر اُڈیک دی آ نام رب رسول دھیلا لے نی

باہر نکلنے جوگ نہ رہی ہائیں تُوں سیں وچہ سجود جھکا لے نی
دنیا گھوڑ مکان فنا دا ای کوئی نیک اعمال کما لے نی

انت شہر خموشاں دے جا تیری چھپانویں اُجڑے ڈھول وجا لے نی
دائم وانگ لکھ نجد دے پھرن جنہاں شہر مد تھ نک لیلی دے بالے نی

ماں دا لیلیٰ نوں سمجھاناں

ماں آکھدی لیلیٰ نار سُن ہیں بابو کی قدر نہ رہندی نور دا نی
قیس عامری نال کی جوڑ تیرا سارا شور سنیاں نیڑے دور دا نی

ست قہر دی ماریا وچہ سر دے سر سٹ پیا باپ جھور دا نی
مرجاندیاں لیلی جمدی تیتئے تُوں جے نہ ہوندا ظہور حضور دا نی

نمبردار گوڈیے چکنا چور ہو سیں تینوں تہ نہیں عرب دستور دا نی
وچوں تھوہر کرن نہیں پھکٹی ایں تو جھاڑ لا دیں انگور دا نی

تیرے دھرپڑیاں تھیں عمل گندے اتوں چمکدا مکھ جیوں حور دا نی
منگ لکھ پناہ پکار توبہ شکل آدمی دی کسب سُور دا نی

علم ادب دا لکھ نہ اثر تینوں پڑھیا سبق توں عیب تمرد دا نی
ٹٹ حیا دیں پتلے کچ دیئے چکیں بھار نہ ناز غرور دا نی

کیتے آپنے آوس انت اگے کھلا منہ ای نرگ تند و ردانی
دائم وانگ یا لیلیٰ نوں گوکیں گی بویا وجنا عشق سر دردانی

لیلیٰ دا جواب

ہائے مارنہ بولیاں قیس دیاں قیس لئی آویس ہو گئی آں میں
وسدی چھڈ دستی بن وچہ لا ڈیرا لنگے قیس مجنوں لُٹ لئی آں میں

شالا کرن منظور حضور عالی سجدے وچہ درگاہ دے پئی آں میں
ساقی درس وچہ درس شراب بخشی پی کے پی تھیں مست نشئی آں میں

دوئی دور کر کے لیا من اکو سمجھی کرکے اک مئی آں میں
گز شرم حیا تھیں من دائم جھتی کملی باوری تھئی آں میں

ماں ولوں

بھلا دس مینوں دوئی دور کر کے کھڑے اکو اک توں من بیٹھی
وہدہ غضب عتاب دے شعلے تھیں کوئی چاہڑ توں اوپرا ہن بیٹھی

پتوں کھڑی درگاہ تے وچہ سجدے کد دل حرص دا بُت توں بھن بیٹھی
کھڑے موہنوں اویں نہ دادم ماریں ایہہ کوئی ہوئے آفت تیرے سن بیٹھی

الٹیں چھلیاں کملیاں ہوندیاں نے توں نے دے وانگ دہٹی بن ٹھن بیٹھی
تیرے دین ایمان دا کوچ ڈیرا تیرے وچہ دنیا مکہ زن بیٹھی

اُڈ جائیں گی موت طوفان اندر جھگی پا اُتے ان بن بیٹھی
بیٹھی اک دی اک نہ من تیرے دائم وانگ ہیوں لا کے کن بیٹھی

لیلیٰ دی بولی

میرے سائیں درویش فقیر مجنوں تنہاں یاد کرئیے جھڑے یاد کر دے
مردود بدے شک وسواس کدھن مار ظن دی زن برباد کر دے

دنیا حرص ہوا دے پنجرے تھیں ملیں روح مجروح آزاد کر دے
دتن پے اُجاڑ دے وچہ بیٹھے لکھاں اُجڑے شہر آباد کر دے

تار قلب ستار دی چھیڑ دکھیئے جاگ پچھلی رات صواد کر دے
برکت عشق حضور حضور والے دُور گئے بھی پے امداد کر دے

کی کمے دل پئے وگاڑنے ہاں ساڈا جیہو کیوں لوگ ناشاد کر دے
گند آپنے عمل دا کرن دفتر جھڑے گلہ پے آ دجگاد کر دے

دکھی آپنے جگر دی رت پیندے سکھی تت بھی بغض عناد کر دے
دائم پاوندے لنت مراد سوئی اپنا آپ جھڑے نامراد کر دے

ماں ولوں

کھہڑا قیس دیوانے دا چھڈ دھئے تینوں ربدا واسطہ پال لیلیٰ
ملک ملک اندر شہر شہر اندر گلی گلی اندر تھاں تھاں لیلیٰ
ہوندی سار جے توں مجنوں نگر پھر نال تیرا کدی نہ رکھدی نال لیلیٰ
اتھے لڑے سپیر لیپار ناہیں دنیا رات دی رات سرال لیلیٰ
تیرے مٹھڑے چاڑے ویکھ کے تے تتی جیوندی دھرت سیال لیلیٰ
تینوں غضب دی ملے سزا جے میں مولا علی دے بوہے تے جال لیلیٰ
نی توں غرتاں روہڑیاں ہن لمبیں کدے جال تے کی بناں لیلیٰ
رہنی نہیوں ایہ گھوک لاریاں دی ٹٹ دیسا ہنگھدی لال لیلیٰ

تیرا باپ امیر رئیس اعظم جہدی دھوم گراں گراں لیلیٰ
کر شرم حیا تے من میری اڈ ٹک ہاں میں تینڈی ماں لیلیٰ
موہنوں لاہ پروائی تول پھریں بھوندی گلیاں وچ پروان لیلیٰ
کریں مان نہ روپ رنگیلڑے دے ڈھلدی عمر جوانڑی چھاں لیلیٰ
انت روز قیامتے یاد رکھیں ہوسی عدل انصاف نیاں لیلیٰ
ٹر سوہنی آں اپنا منہ کالا نی ایں کسے نوں کی دکھاں لیلیٰ
ہوئی دھی کوارڑی جگ ہاسی ایس گل نال موہر الکھاں لیلیٰ
تینوں وانگ دائم موت یاد ناہیں بولن سر تے کالے کاں لیلیٰ

لیلیٰ دا جواب

جہڑے علم تھیں عشق نہ ہتھ آوے اوس علم نوں پڑھن رنج مائے
میں تاں مست الست دے ویہڑے دی کی سمجھنی ہن مینوں اج مائے
لیلیٰ لیلیٰ لیلیٰ راندال یار پائیاں بستی بن رہے ڈھول وج مائے
بھج بھج کے نگر بین بھج گیا ڈھولن یار نہ ویکھیا رج مائے

پھوکاں ماریاں کدی نہ رکدے نیں بل عشق دے چھپے نی گج مائے
میری پیا دیوانڑے نال مجھڑی عقل ہوش گئے نس بھج مائے
جھڑا ساڑ پردے پھردا سودائی اوس لئے میرے پردے کج مائے
حج حاجیاں دے کعبے وچ ہوون میرا یار دی گلی اے حج مائے

دانے روڑ کنکر وکھو وکھ کیتے اتھیں کڑ پریم دا بھج مائے
عین حق دا حکم سنا گیا حضرت عشق دائم فاضل جج مائے

ماں ولوں

دِس تے بھلے دی تدھ نوں مت دتی اگوں لعل کے ساڑ نہ کُکھ دھیا
ماں باپ سندی جنہاں ہِک تائی دُنیا دین سنہاں گگے سُکھ دھیا
جنت ماں دیاں پیراں دے ہیٹھ ہوندی سارے جاندے نیک مُنکھ دھیا
ہائے گجھ ٹیا رنیے شرم کرنی جیند تک آئی جھبکھ سجکھ دھیا
پینگی بھلی جوالن جہان ہو کے کریں پئی کاہنوں اُکھ اُکھ دھیا

دتو وچہ لپیٹ پئے مین منوں میرے نی کلیجڑے دُکھ دھیا
بدعملیاں تے دوزیں بند بوہے ایتھے دکھ دھیلے اُتھے دُکھ دھیا
نیکاں والڑے حشر دی دُھپ اندر بہن وچ چھانویں طوبیٰ رُکھ دھیا
ویکھیں اپنا سکھ تے سُکھ ماپیاں کیسے گھڑی رہے نہ بُھکھ دھیا
دائم کملڑے سنگ نہ ہو کملی کجھ رکھ لبہنا بکھہ سُکھ دھیا

لیلیٰ دا جواب

عشق دس گیا میرے وس ناہیں شاہ حال دے رب رسولؐ ماہئے
سکھ چین آرام حرام ہوئے چڑھے ہجر فراق دے طول ماہئے
سٹے درد دا تینہاں نوں درد کیہا جھڑے خشک بیابد مجہول ماہئے
پلک پیا دی یاد نہ ٹکن دیندی اُٹھن وچہ کلیجڑے سُول ماہئے
میرے یار نوں سمکھدا جگ مجنوں مریاں مگر نہ مُڑانگی مُول ماہئے

بھلے علم حساب کتاب سارے نحو صرف تے فقہ اصول ملسے
عشق فضل خدا دا سدا رحمت طعنے مار دے لوگ فضول ماہئے
علم عقل تے ہوش فروع فانی عشق دوہاں جہاناں دا مُول ملسے
بھیتھ جاتی حبیب دے طور ٹیدی میرا دنیاں وصل وصول ماہئے
دائم جیہے جاتر پاواں لکھ چلے جھلا کملڑا قیس قبول ماہئے

ماں دی کاوڑ

پیوی فہر دی انبراں ترٹ بدی ایں سدیے ساں ٹھاٹھ باٹھ تھئیں نی
ہویا درم کلیجڑے وچہ ڈاڈھا آیوئی شرم ناہیں پیو راٹھ تھئیں نی
جوبن جوت راہی اتے مان گوڑا گزر پُتلے مٹی دے کاٹھ تھئیں نی

ہُن بچناں سخت محال جاپے سر تے مہنیاں دی جُھلی ہاٹھ تھئیں نی
من ربنوں سچ تے ہج قہر دل حاصل کچ کچے پُوجا پاٹھ تھئیں نی
دائم وانگ بجے آپی خیر چاہیں چائیں پیر نہ باہر موہاٹھ تھئیں نی

لیلاں دا جواب

مجنوں یار دی نگہ تلوار خونی ماری گئی آں میں انبھول مائے
الفل لے تک نوں نظھوں دلبر سارا عربی قاعدہ ویکھیا بھول مائے

بولی مارناہیں گل حق دی آ بولی حق دی یار دے بول مائے
اوہدی جھات مٹھی سینے پیڑ اٹھی تاہیں ہیراں گنتھی تُلفاں کھول مائے

پاواں شور تے چُپ جہان سارا کراں چُپ تے وجدے ڈھول مائے
ویکھ عشق دی چال اُٹھڑی نوں عقل ہوش دے رُٹ گئے تول مائے

لکھ مار سنگل کریں قید بھانویں پائی رمز نیارڑی رول مائے
نحن اقرب من حبل الورید دائم میرا ڈھول ماہی میرے کول مائے

مال دیاں متاں

اج کل پچھاویاں ڈھل جاناں عمر گوڑ دوپہر دی خواب کڑیئے
لکھاں ہوئے متی اوڑک نال مٹی ملک میر سلطان نواب کڑیئے

فجری وچھیاں ماتمی صفاں جتھے راتیں وجدے رہے رباب کڑیئے
تیرے لئی اشارڑے عین رمزاں بھول نکردی ام الکتاب کڑیئے

نت نویں سورج چڑھدا مارلاتاں نت ڈب جاندا آفتاب کڑیئے
کدی باغ بہشت دلیل پھیردی کدی سٹرے وچ بھاعذاب کڑیئے

کدی خار کنیں کدی پھل پتے کدی شبیب تے کدی شباب کڑیئے
کدی بتخانہ کدی بیت اللہ کدی عیب تے کدی ثواب کڑیئے

پھر داویکھ چرخڑا قدرتاں دا کھلن راز نیاز دے باب کڑیئے
ایتھے ہوردا ہور نظارڑا ئے تینوں تریھی لے ہور شراب کڑیئے

پڑھ پڑھ وچہ سیت محراب منزل تیرا ہویائے حال خراب کڑیئے
توں تُضِلُّ بہ نے چائے تھبر چھڈدی بہ گلاب کڑیئے

دفتر احسن تقویم والا دتوئی وہن ڈونگھے ڈوب ڈاب کڑیئے
تی برت دی ہی ایں بھل کے تے اللہ پاک دی پاک جناب کڑیئے

تیرے ویکھ چالے مُنج کُھج کے تے میرا ہویائے جگر کباب کڑیئے
روز حشر دے کو کسیں وانگ دائم یا لیتنی کنت تراب کڑیئے

لیلاں دی بولی

جلے پیش ناہیں لئے کی وساں جو کجھ ویکھیائے دسن نہیں ہوندا
دل کھس میرا گیا نس ماہی ہن مجھ کولوں کھسن نہیں ہوندا

لوکی سہدے تاڑیاں مار میرے لگے نین تاڑے ہٹن نہیں ہوندا
کنڈی ماہی دی زلف دی وچہ ماہی ہن ہو لچا ہی پھسن نہیں ہوندا

دسے یار اجاڑ اجاڑ دستی اجڑ گئی کولوں وسن نہیں ہوندا
ڈنگ لگھ جا سن صبر ڈنگ کٹے ویری پٹے ارن ڈسن نہیں ہوندا

خونی عشق شمشیر سر پر چلی تیر کٹھری تھیں کسن نہیں ہوندا
فَاَیْنَمَا تُوَلُّوا فَثَمَّ وَجْهُ اللّٰہِ دائم کسے پاسے نسن نہیں ہوندا

شاعر دی گل

سازو جدا بے نیازیاں دا حسن عشق جدوں سراں میلدے نے
پردے شرم حیاء دے ساڑ کے تے دہی درد دے ویلنے ویلدے نے

سدھ بدھ نہ کنڈھیاں تناں دی ٹپے جا اڑ تنوں ٹھیلدے نے
عاشق مست دیوانڑے مار نعرے چڑھ سکے سولیاں تے ڈنڈ پیلدے نے

تسے دل دریا مستانیاں دے کدوں رہدے نال تریلدے نے
دائم ماہی دیاں پیراں وچہ پے سجدے عاشق سر اندیاں بازیاں کھیلدے نے

مجنوں نوں باپ دا سمجھاؤناں

لخت جگر میرے نور چشم میرے لے قیس سچے گوہر لال میرے
میری عزت دے محل نوں مار ڈھو کرایہ کی کیتیوئی بچہ نال میرے

لوں لوں میرے پیڑاں جاگ پیاں سول گئے تے بخت اقبال میرے
تیرے عشق مجاز دی گل سنکے عقل ہوش دتے فکراں گال میرے

کملا ہو گیوں ویکھ جمال لیلیٰ قیس بھولڑے بھالڑے بال میرے
کنول وال تیرا وحشی حال بھر ناں گو کال ماریاں تے وال وال میرے

علم ادب و سار خوار ہو یوں آہے ہور شے ہور خیال میرے
بچہ ہوش کر اجے بھی ویلڑا ای نام ربدے من سوال میرے

میرے قبر وچہ پیر نے خیر ہووی تیرے روہڑنہ بحر زوال میرے
ایہ کی حال تیرا حال کرکے نہ گنوا اڑیا ماضی حال میرے

بچہ لیلاں دا لخت قبیلڑا ای دکھ جھل ناہیں سکھ بھال میرے
سدھے راہ قدیم دے چل دائم نویں گل بلا نہ ڈال میرے

مجنوں دا جواب

مجنوں تد دل دا لبیا خطاب مجنوں آئی درس وچہ حدس دی جھات لیلیٰ
بابرکات ساری موجودات اتے پئی وسدی نور برسات لیلیٰ

اُٹھے پھر ایہو مناجات میری شاہنشہ مجیب الدعوات لیلیٰ
واحد دید دی عید سعید بخشی توڑ دوئی دے لات منات لیلیٰ
باسہ خوف نہ کُفر دے فتویاں دا عین دین ایمان نجات لیلیٰ
عرش فرش اُتے جگمگا بیٹھی زلفاں وچہ معراج دی رات لیلیٰ
ہستی ذات صفات دی لُٹ لیندی اہمزاندی بھیج سوغات لیلیٰ
چشم قیس آ ویس نہیں کوئی ویکھے مکتوبات لیلیٰ ملفوظات لیلیٰ

کالی رات آفات ظلمات اندر ڈھونڈ لئی میں آبحیات لیلیٰ
گھاہی تخت اُتے تاج پا بیٹھے ونڈی حُسن دی فشاہی خیرات لیلیٰ
ان دھن تن من قربان کر کے بیٹھا ئن میں ربدی ذات لیلیٰ
درات دیوے دات داتیاں نوں عالیجاہ نے عالی درجات لیلیٰ
کلی کلی گُل گُل پات پات جلوے باغبان باغ کائنات لیلیٰ
دائم فَتَبَارَکَ اللّٰہ قول رَبّی جھڑی کرے زبان تھیں بات لیلیٰ

باپ دے ترلے

بیچ بچ گوگاں نیچ نیچ بچہ سیچ مچ نوں تے گیا ہو مجنوں
لیہڑا توں مجنوں تیرا میں مجنوں دل کے پے لئندے اج دو مجنوں
تینوں یاد او ہدی مینوں یاد تیری تیرا روگ مجنوں میرا سو مجنوں
جے توں زلف دی دار تے لٹکنا ایں مینوں معہ تدی سولڑی ڈھو مجنوں
تینوں کی ہویا مینوں کی ہویا لیتوئی وچہ پنجالڑی جو مجنوں

کے لیاں دی سڑل لیگئی تینوں لگ گئی مینوں سا ہی لو مجنوں
بچہ تک صدقے اکھیں تھک پیاں مینوں ہار پرو پرو مجنوں
دیکھاں راہ کھلو کھلو تیرے اک پلک تے گھڑیں کھلو مجنوں
تیری مت ماری میری مت ماری میں بھی بیٹھ ونان ہاں تو بھی رو مجنوں
مینوں مل دائم تینوں ملے لیلیٰ مٹے داغ تیرا میرا دھو مجنوں

مجنوں دا جواب

آہو چشم لیلیٰ پڑھ کے بسم اللّٰہ ہویا زلف دے جال شکار ہاں میں
پھڑیا پیاہاں تخت الثریٰ اُتے عرش اعظم دا شاہسوار ہاں میں
حضرت حُسن دی نظر منظور ہویا مجنوں دیوانہ عاشق زار ہاں میں
میں مقتول ہاں آپنا آپ قاتل آپے ماردا آپ تلوار ہاں میں

میں اوہ خار بے ڈھونڈ دے گل جہنوں پیا ڈبناں ہاں جیٹھا یار ہاں میں
رکھے اکھ وچہ آتش بجام ساقی اوہ اک اوپرا جیہا میخوار ہاں میں
مینوں آپنے آپ دی خبر ہوئی میٹھا آپنا آپ وسار ہاں میں
آپے آجاواں اپنی وچہ بستی کپے نس جاندا جنگل بار ہاں میں

Marfat.com
Marfat.com

وجد تاریاں نوں طاری بیٹھ چن وچہ تن من تن من وچ جا وندا تارہاں ہیں
گلہ گکھ ناہیں کوئی خزاں آکھے باغوں وچھڑی ہوئی بہار ہاں میں
کسے شوخ حیا لٹ کھڑی تو یہ ماسہ شرم ناہیں شرمسار ہاں ہیں

لیلیٰ توں مجنوں مجنوں توں لیلیٰ ہو کے مست کامل ہوشیار ہاں میں
یا ابتِ اِنی ڈونگھے کھوہ سٹو مصر روح سندا تاجدار ہاں میں
بے پرواہ میرا بادشاہ دائم بے گناہ ہو کے گنہگار ہاں میں

پیئو دے ہاڑے

لختِ جگر میرے برخوردار پیارے نورِ چشم اے عمر دراز بچہ
سر لبسر نہ مار سر پتھراں تے قلعہ دل سر کر سرفراز بچہ
عشق بازہ میرے عشقوں باز آجا تینوں پھیر کہاسی عشق باز بچہ
تڑپ تڑپ وجود دے پنجرے تھیں کرجا سیا روح پرواز بچہ
سر ننگے راہ تے چاک پوشاک تیری کدھر گئے تیرے نخرے ناز بچہ
صدقے ویر یا آپنی جان تے دیا ہو یوں مجنوں جنوں نواز بچہ

رہو بچ کے اصل حقیقتاں دا بھانویں عشق مجاز مجاز بچہ
کراں لکھ توبے نئیں لکھ ناہیں اصلوں رو ہٹ بیٹھوں انباز بچہ
عقل ہوش دا ڈوب جہاز ناہیں طعنے مارسی دیس حجاز بچہ
شالہ بت کافر کولوں بچ جاویں پڑھاں کعبے وچہ نفل نماز بچہ
بجھدیں تے مہی کی دیکھ بیٹھوں لیلا نوں چہ توں وکھرا راز بچہ
دائم بے نیاز دے عشق اندر کیہا ہو گیوں بے نیاز بچہ

مجنوں دی زاری

حال حال کو کاں عقلاں والیاں ہو محرم حال دیوانے دا کوئی بھی نہیں
دستی دسنے دا لتھا چا میرا مینوں غم ویرانے دا کوئی بھی نہیں
ڈہی مسجدیں مندریں پئے بھتی دمدا راہ میخانے دا کوئی بھی نہیں
سڑن والیا سڑن تی کھائیں دھوکہ جانوں اوہدے بہانے دا کوئی بھی نہیں
قبلہ کعبہ بھی کرے طواف جتھے اوتھے خطرہ بتخانے دا کوئی بھی نہیں
اج تے اپنے گھرانے دی داد دتی لگا دا بیگانے دا کوئی بھی نہیں

بھلا برا زمانے نوں کہن ناہیں ایتھے عارف زمانے دا کوئی بھی نہیں
جیون مرن دوزخ جنت کون ہوندے چلیا نفعے نقصانے دا کوئی بھی نہیں
بوہے ساقی دے ہوناں شہید رنداں ثانی جہدے پیمانے دا کوئی بھی نہیں
شمع پئی آکھے بھانویں سو واری مینوں تپہ پروانے دا کوئی بھی نہیں
باہجوں لیلا ندے شوق شراب واللہ رب مجنوں مستانے دا کوئی بھی نہیں
دسو دساں کی روز الست دیاں ہائی میرے یرانے دا کوئی بھی نہیں

روے رج بلبل ہن پئے غنچے اثر تیرے ترانے دا کوئی بھی نہیں دائم یار دیاں پیراں دی خاک باہجوں لطف تاج شہانے دا کوئی بھی نہیں

عامر دی مت

پئی کوک تیری سنیں کوک میری اسرافیل دی سمجھ کر نا مجنوں تیرے سر قیامتاں ورت گیاں اُٹھ قبر وچوں باہر آ مجنوں
شہر شہر اندر گلی گلی گلاں تیرے رگلے شکوے جا بجا مجنوں قول ناتو بلی دا یاد نہیوں پے گئی آ ہور بلا مجنوں
لیلاں واسطے واسطے پھریں پاندا لیلی واسطے من منا مجنوں پدر پیر دستگیر فقیر ہو یا جتی جیسند کر لا کر لا مجنوں
میری لتھی ہوا دماغ وچوں تینوں چڑھی دماغ ہوا مجنوں تیرا ہاں کملا میرے پت کملے داراں مُدھ نوں لکھ دانا مجنوں
توں بھی سودائی ہیں بھی سودائی سودا مار دی پئی سودا مجنوں لیلی والیا لیلی دا نام مہرے کیے مینوں جان لیلی سینے لا مجنوں
نجدی شیخ نجدی کافر کمن کافر ناہیں نجد پہاڑ نوں جا مجنوں لیلی ملیٹھی آ مل محل اندر توں بھی گھراں تھیں پیر نہ چا مجنوں
دبری مار پھر دے تیرے مانے نوں کوکاں مار کے مار نہ کھا مجنوں جے توں نہیں رہناں میں بھی نہیں رہناں جائیں کفن پہنا دانا مجنوں
مر دیساماں دکھیار روندی قدمیں رو کے چپ کرا مجنوں جنت ماں دیاں پیراں تے ہیٹھ ہوندی قول نبی دا قول نہ دا مجنوں
موڑیں مکھ توں سکھ دے مکھ وتوں کہے گئے نی دکھ سکھا مجنوں نے لا دی لائی آچا لیلی لے کے ہاؤ کے ویکھ لقا مجنوں
اکو جیہی ذات توں پائی ہوئی اے لیلی لیلی دی کوک کہا مجنوں دائم خاک وچ گم پکار ساڈی عرشوں پار اے تیری صدا مجنوں

مجنوں دا جواب

قصے لمبڑے کا سنوں چھیڑ دے ہو تسی کرو کوئی لیلاں دی گل بابا لیلاں باجھ نہ جھلے نوں کوئی جھلے ہو یا جھل مینوں پھراں جھل بابا
فضل کرم جنت لیلاں اج لیلاں قہر غضب دوزخ کل کل بابا واحد ذات حضور پر نور لیلی ہور مکر فانی ول چھل بابا
اُٹھے ساہ روواں ساہ ساہ ہوئے جل بل گئی آ میری کھل بابا دل زلف دے تکدیاں دل ہوواں مینوں ہے چیتو لیلی ول بابا
میرا دل بن کے بستی بن کھڑ کے اوہدی ناقہ دے گل دا ٹل بابا دا سو واس اجاڑ اجاڑ اندر رہساں نجد پہاڑ نوں مل بابا

ایہہ گل لے ہور کوئی گل ناہیں پئی گل سرکار دی گل بابا
جاؤ وانگ یعقوب دے رہو روندے پیا ڈِگ یوسف ڈونگھی ڈل بابا
صدقہ مجنوں دی خاص آوارگی دا بیٹی لیلیٰ تسکین محل بابا
میرے کھوٹ نہیں اوسد اکھرا ایہو کے سکہ گیا جہان تے چل بابا

اوہدی گل پکّی میری گل پکّی ایسے گل اندر جا ساں گل بابا
مینوں تیہ وکیری میرے مارنے نوں جائی پہرن برچھے نیزے بھل بابا
ایہہ زوال میرا ہے کمال اوہدا اوہدی نگہ میری مشکل حل بابا
برکت عشق طوفاندی نال دائم شمع حسن دی رہی اسے جل بابا

باپ دی زاری

عامر باپ نوں فکر دا تاپ چڑھیا گیاں لایاں تے آیاں زردیاں نے
ڈُب گئے سُکھ چین آرام میرے اکھیں ہنجواں دی ندی تردیاں نے
جگر چیر پائے لخت جگر میرے ناہیں آندراں دُکھڑے جردیاں نے
پر مار دی جھدول تقدیر غالب دُکھ جمدے تے خوشیاں مردیاں نے

ہویا بحر جنون وچہ غرق مجنوں متیں میریاں اثر نہ کردیاں نے
ہویا قیس بچہ مجنوں دیوانہ ویکھاں بیاں ناہیں گھر دیاں نے
جانے لکھ نہ لیلیٰ دا مست وحشی کون ہوندیاں گرمیاں سردیاں نے
اُڈی گرد دائم سرگردان کیتا اپنے آپ دیاں الا گردیاں نے

رُباعی

یارو مجنوں نال عشق نے کہی کیتی بھلی منزل مے منزل مکان بُھل گئے!
در در پھرے سردار دیوانیاں دا خوشی عیش دے ساز سامان بُھل گئے!
ویکھ لیلیٰ دی زلف وَاللیل صورت صفحے سورتاں پارے قرآن بُھل گئے!
گھڑی بُھلا نہ لیلیٰ دا ورد سچّا دائم یار پر دونویں جہان بُھل گئے!

خواجہ خضرؑ تے میاں مجنوں

ملیا مجنوں نوں بار وچہ خضرؑ اکدن کہیوس میاں مجنوں ایدھر کھاں او
سدا اُکھدی دیاں اکبیر تینوں ناہیں نیر دگیر وگا کھاں او
مستحب واجب فرض چھڈ کے تے ناہیں دین ایمان گنوا کھاں او
تینوں پلک وچہ رب ملادیواں لے پر لیلیٰ دا نام بھُلا کھاں او
ہو کے خضرؑ تے پیا گمراہ کرنا ایں فکر وچہ دماغ لیا کھاں او
پب دب دیوانڑا سمجھ مینوں دھکے نال نہ رب منوا کھاں او
ہو کے خضرؑ محرم مینوں کریں مجرم پہلاں اپنی بھُل بخشا کھاں او
جیکر لیلاں تھیں رب کوئی دکھرا ئے اوہدی گل بھی ننہ سنا کھاں او
دکھ ونڈ میرے جے توں ہیں کامل مینوں لیلاں دا اکھ وکھا کھاں او
جے ہیں ساقی تاں لیلیٰ دا نام لیکے لیلیٰ لیلیٰ شراب پلا کھاں او
کھلا کھلا کی ویکھنا ایں انتاڑاں ذرا بیٹھ جا ہوش بجا کھاں او
کراں دم تینوں ہمدم بن کے اندر غم نہ چھم تُسکا کھاں او
لیلیٰ لیلیٰ کر بندیاں کی لدھا کدی رب دا نام دھیا کھاں او
مجنوں آکھیا لیلیٰ دا واسطائی مینوں نال مغالطہ لا کھاں او
وڈا مرشد امار کے پھوک ملیں میرا نال چراغ بجھا کھاں او
رب سُنے سنلئے دیے لائی لگا ناہیں سکھنے ڈھول وجا کھاں او
شائد کمن آیوں امتحان میرا کسے پک سو وار آزما کھاں او
واحد لاشریک سرکار لیلاں ہور رب جے ڑا کھو ہے، پا کھاں او
لیلیٰ بنے مجنوں مجنوں بنے لیلیٰ نال ذات دے ذات ملا کھاں او
لیلیٰ کون تے بیں ہاں کون مجنوں دائم ایہ بھی حجاب لٹھا کھاں او

خضرؑ دی مہر

خواجہ خضرؑ کلیجڑے لا آکھے مرحبا مجنوں مرحبا مجنوں
تینوں عشق نے لیا پکا مجنوں تے توں عشق نوں لیا پکا مجنوں
جے توں لیلیٰ تھیں نہیں جدا مجنوں لیلیٰ تدھ تھیں نہیں جدا مجنوں
گویا عرش عظیم معراج منزل ڈیرا انجد پہاڑ تے لا مجنوں
ناہیں ہار کھاویں ہیں سہہ ہار کھاویں وٹیں پھُل پتھر کھا کھا مجنوں
معرفت منزل اندر رب عارف تیرے ہین ہمدم ہمنوا مجنوں
لیلیٰ لیلیٰ مجنوں مجنوں اک صورت بندہ بندہ خدا خدا مجنوں
لیلیٰ لیل نہار لے لئی توں نے لبوئی جدوں دا نام دھر مجنوں
کدی کدی لیلاں آپ آجاسی کدی ویکھیں آپ جا مجنوں
چیتے شیر ملنگ تیرے بری فوج وچہ موج منا مجنوں

Marfat.com
Marfat.com

سودا سودا گیا اے لگ تیرا ہوندے وچ سودا سودا مجنوں
عربی عاشقاں لکھ لکھ شعر عربی پیا گیت پڑھیندے گا مجنوں
اٹھ دوڑ یا نجد پہاڑ وے لیلیٰ لیلیٰ دے شور مچا مجنوں
شیشے جیسے متھے کدی مار پتھر لکھی متھے دی دے مٹا مجنوں
کدی خط لکھے کدی خال لکھے کدی لباں لعل بے بہا مجنوں
کدی لیلیٰ دی کجھ تصویر پوری اپنی جان دیندا وچ پا مجنوں
کردا عرض مڑ مڑ پکڑ کے قدم رد ردا دلوں سیں جھکا جھکا مجنوں
ایسے طرح ہوا دماغ چڑھ گئی رہندا اڈ دا وچ ہوا مجنوں

عشقوں پا لقا بقا ہوسیں دا کلا نوں لویں گا لا مجنوں
کدی فیر بھی ملاں گے خیر ہووے لے ہن جاہ سلام دعا مجنوں
کدی وچ غاراں کدی وٹ جامہ پھردا چوٹیاں تے جا بجا مجنوں
کدی تختی زمین تے لکھے لیلیٰ اسم ذات سجا سجا مجنوں
لکھ رخ گلفام تے چم لیندا کدی لکھ دا زلف دوتا مجنوں
بادشہ تخیل دا وار دولت دیوے زریں پوشاک پہنا مجنوں
لیلیٰ بول سو وار بلاوناں ہاں اک وار تے موہوں فرما مجنوں
آپ شعر بنائیکے وانگ دائم گیت گاؤندا نال ادا مجنوں

ہوانوں سنیہوڑے

وائے جاندے نی حی تہر دتے حی تہر دے در و دیوار چمیں
ملکہ حسن دا باب کتاب عرشی رو رو تنگ ہیرے انے ار وزار چمیں
ہوسی سیج تے مست سرکار میری جھل جھل رخوں نقاب اتار چمیں
تیری خیر ہووے پہلے پیر چمیں فیر زلف کالی پیچدار چمیں
ماہ جبین حسین محراب مسجد ادبوں فرض نماز گزار چمیں
جس دیو چہ مٹھا مجنوں دیوانہ حضرت حسن دا شاہی بازار چمیں

جتھے چلدی اے مست چال لیلیٰ اونہاں گلیاں دے گرد و غبار چمیں
فتوی عشق دا اے حج اکبری آ سجدے پیکے شاہی دربار چمیں
پڑھکے نور سورۃ میری ہو صورت صورت پیار دی نال پیار چمیں
چمیں نین دو عین حرین اقدس لب لعل والشمس رخسار چمیں
جنہاں پتھراں تے نقش پائے لیلیٰ اونہاں پتھراں نوں سو سو وار چمیں
دائم قاتل دے حق دعا کرکے قتل ہون تھیں پہلے تلوار چمیں

سنیہوڑے

دیکھ قافلہ لیلیٰ دے نگر جاندا نجد وں اٹھ کے سبھ نوائے مجنوں
میرا اک سنیہوڑا لئی جاؤ رو رو کے واسطے پائے مجنوں

ہتھ جوڑ کے لیلیٰ نوں ونج کہناں پیا وچہ اڈیک ترسائے مجنوں
ساڈا سٹیا ہجر فراق تیرے اُجّی کو کدائے ہائے ہائے مجنوں
کدی آکھدا گل اک ہور باقی گل ہلیڑا پا سُنائے مجنوں
اُگّے ناں سُٹیہے سودا یاندے توڑ نگر محبوب دے آئے مجنوں
یار دا اوسنوں تیس مُڑ کون آکھے جہنوں عالی سرکار بنائے مجنوں
سجدے ٹیکیے لیلیٰ دی گلی اندر لیلیٰ لیلیٰ دا شور مچائے مجنوں

تیرے لال محل وچہ بن دیوے کوہ نجد اُتے ڈیرے لائے مجنوں
صاف آکھناں قافلے والیاں ہو نہیں پتہ لیلیٰ کدھر جائے مجنوں
تیرے عشق دیاں لیلاں پیاں دُھماں ہوئی شہرۃ آفاق سدائے مجنوں
پچھیا قافلے والیاں حال کی اے منّتھے ہتھ دھر کے فرمائے مجنوں
لہر عشق دی یار دے شہر آندا تک تک نسکہ ہزارہ بجلائے مجنوں
وٹّ کھادائم ویری لگے مارن پتھر کھلائے پرنہوں نہ کھائے مجنوں

مجنوں دیاں عجب گلاں

مجنوں محل پرساؤندا کھا پتھر لیلیٰ نام دا لباں وچہ جام لیسکے
بحر وحشت دی لہر وچہ کھا چکر آباں اپنا آپ پیغام لیسکے
تشنہ تیغ قاتل شالہ رج ہووے میرا دگدا خون گلفام لیسکے
میری اک نے صاحبو گل منوں وبو سنگ سہام صمصام لیسکے
گزرے ساہ جو لیلیٰ دے نام باجھوں کی کرناں اوہ ساہ حرام لیسکے
مجنوں دیوانہ کافر کہن مینوں رہی عقل نہ عالی مقام لیسکے

مدتاں بعد مدت آیاں شہر اندر ساہے ہلو دعا سلام لیسکے
ہوپکا لے میرا جنوں بخشنہ نسی آئے مارن عقل خام لیسکے
صید گلی وچہ چھوڑ صیاد اپنا کتھے ٹکیا زلف دی دام لیسکے
مارن والیو تساں دا بھلا ہووے پتھر مارو پر لیلیٰ دا نام لیسکے
وتن سپے شالہ جھڑے سدینے خوشی سکھ تے چین آرام لیسکے
دائم دل بیت اللہ وچہ ویکھ لیلیٰ نس گیا اے کفر اسلام لیسکے

مجنوں دا نظارہ

سُن کے شور لوکی آکھن اج شاید مجنوں لیلیٰ دی گلی وچہ آئیا ہویا
نازک نے لال کیا پتھر دیکھ دسدے کیڈا قہریاں قہر وسائیا ہویا
مجنوں ہویاں بھی بے پرواہ ہو کے لیلیٰ لیلیٰ دا شور مچائیا ہویا

اوس وحشی دیوانے دے مارنے لئی گھبر گھبر کے ڈیریاں پائیا ہویا
کوئی چاٹ مارے کوئی سپٹے سپٹے گردن کن لکھ کسے دبائیا ہویا
پرواہ نہ رنج تے تلخ کی جاندا اے جہنوں عشق نے نشہ چڑھائیا ہویا

لیلیٰ بیٹھ جھروکے وچہ پئی دیکھے پردانیاں تھیں صرف اٹھایا ہویا ۔ سنجوں مجنوں دے خون وچہ آن ملیاں حسن عشق داسماں سُہایا ہویا

مُجنڈی نیناں دی نیناں دے نال لگی سنگ شمع پتنگ سجایا ہویا ۔ مجنوں آکھیا زمیں تے اسی گُٹھے تُساں عرش اُچے ڈیرا لایا ہویا

لوکو ویکھ لئو لئی اے ویکھ لیلاں مجنوں ایویں نہیں نام دھرایا ہویا ۔ دائم زندگی موت دے منہ اندر سبق عشق استاد پڑھایا ہویا

مجنوں دی فریاد

پیا تیرا قبیلڑا مار دا ئے ویکھ لے اکھیں لیلے حال میرا ۔ اودھر حُسن دیوچہ کمال تیرا ایدھر عشق دیوچہ کمال میرا

آیاں کرن سجدہ اگوں پئے بنھّہ اوہ جواب تیرا ایہہ سوال میرا ۔ سرتے کھلے دشمن تے میں نیم بسمل اوہ اقبال تیرا ایہہ اقبال میرا

میں تے آیا ہاں کرن جمال تیرا لوگ آئے نے کرن جمال میرا ۔ اج پھر دیاں نجد پہاڑ اُتّے ناہیں اٹکیا جوش اُبال میرا

پئی سُوڑ سینہوڑے دیندیاں ہی آدن ہویا اک قافلے نال میرا ۔ میرے وس نہیں اپنے آپ نوں بھی پتہ لگنا بڑا محال میرا

میں ہاں اوہ عاشق واحد ذات تیرا زا حال لے قال مقال میرا ۔ گئی بھُل پرواز فرشتیاں نوں تھلے سٹڈا جاہ وجلال میرا

تیرا لا مکان مکان جتھے جنہوں سہکدُے وال وال میرا ۔ اوتھے پہنچدا میرا وجود پہلے کچھوں پہنچدا پیک خیال میرا

جیکر سچ پچھیں لجپال لیلیٰ ہے زوال تیرا ایہہ زوال میرا ۔ ندیاں سُکناں کدی نہ سُکنا ئیں دائم سنجوں انبر نغال میرا

لیلیٰ دی پکار

کجھ عقل کرو عقلاں والیاں ہو اس مدہوش مستانے نوں ناں مارو ۔ لیلیٰ پھُل برسائے زبان وچّوں تہھ میرے دیوانے نوں ناں مارو

سائیں واسطے میں تیری آں نُسی ایس پروانے نوں ناں مارو ۔ صد حیف ہزار افسوس لوکو دائم رطب اللسانے نوں ناں مارو

مجنوں دی دُہائی

لیلیٰ تھہراں نوں مجنوں پھُل جھیں دھوڑاں ہین سُرمہ تیری گلی دیاں ۔ بولی مست فقیر دی مست سمجھن ولی جان دینے مراں ولی دیاں

Marfat.com
Marfat.com

تو بہ نجد کی عرش تے گیاں لاٹاں تیری نور صورت شمع جلی دیاں
میں اک وحشی ہو گیا تے کی ہویا عقلاں گم خلقت بھلی بھلی دیاں

سُنے باجھ سرکار دے کون کوکاں دُکھی جند میری مٹی رلی دیاں
تیرے حُسن دے باغ وچہ پڑھاں منزل مصحف تیاں نے کلی کلی دیاں

تیریاں وچہ قدماں عرشی حور تڑپے آہیں نکل گیاں کھلی کھلی دیاں
تلی جان درداں ہیں بھی تلی رکھی لکھ دُکھ دیون ہاڑ تلی دیاں

گھت جھانیاں عشق دی موڑی نے واگاں تے وناہیں پھاں پُلی دیاں
علیؑ علیؑ پکار شہید ہوساں آساں ہین دا ئم مولا علیؑ دیاں

مجنوں دی ماں دے ہاڑے

ماں مجنوں دی سُندیاں آئی روندی صدقے تیریا قیس دیوانیاں دے
مرے ماں تیری دیہی کھل ورگی خونا خون ہوئی پتھر کھانیاں دے

ایتھے کوئی بھی نہیں ہمدرد تیرا اپنے شہر دے وچہ بیگانیاں دے
میتوں روندیاں ویکھ کے ہناایں رہی گل نہ بُدھ ستانیاں دے

پتھر داں لوکاں ماے اج پتھرا دگیوں غریب نشانیاں دے
ایتھے لیٹ ناں گلی آویریاں دی اُٹھ گھراں نوں چل زنانیاں دے

تینوں دیاں گے اسی ویاہ لیلیٰ نال دفاں تے سہراں گانیاں دے
کرسی مدد سلیم پھر امیر انجبس سیجے گی نال زنانیاں دے

گنج درت کے بہڑے گی جنج تیری دھوم ہو گئی وچہ زمانیاں دے
کدی ہوش توں وچہ بھی آ بچہ جھل سپنے وچہ صبر مرزانیاں دے

جو ہیں لین ہوئی لیلیٰ لے دیساں لیلیٰ شمع دیا پروانیاں دے
سیلے رزق دا نانداں دے قول دائم موت آوندی نال بہانیاں دے

مجنوں دا گھر آونا

لیلاں لین دی مٹھڑی گل سُن کے گھر بس آ گیا ماں دے نال مجنوں
عامر باپ کلیجڑے گھٹ رُناں ویکھ حال میرا لال ہال مجنوں

جل بل گئے پرو بال میرے گیوں اگ فراق دی بال مجنوں
لکھاں لال خزانڑے ہوندیاں بھی ہو گئے ہاں سخت کنگال مجنوں

ہویا حال یتیم سلیم ماں ماں روندڑی نیر اچھال مجنوں
سنیا ایں دیریاں نے نال پتھراں دے تینوں ماریا ئے سچے لال مجنوں

ساڈی عقل نے فکر نہیں کم کردی تیرے عجب عجیب خیال مجنوں
سب خویش پروار وسائے کے تے بیٹھوں نجد اُتے ڈیرے ڈال مجنوں

لیلیٰ لیلیٰ پکار دا پھریں وحشی سوچ سُدھ سیانیاں گال مجنوں
اگ لا سارا سر ساڑ دیتے تیرا اک جیکوئی پٹے وال مجنوں

پر تُوں پھریں اکلا ماریا کھاندا تینوں عشق دے پیچ جنجال مجنوں
منگاں ساک میں لیلیٰ دے باپ کولوں ہوویں گھریں جے ہوش سنبھال مجنوں
بھلا اُنہاں نوں پٹیاں کون دلیوے جہڑے بنوں وحشی الٹ چال مجنوں

اہو گل ناہیں سر جان وینڈی نہیں تے کسیدی کی مجال مجنوں
جیا کے کی آکھاں نیر سوچیاں ہاں تیری ویکھ کے صورت حال مجنوں
الجنس مع الجنس دا حکم دائم ایہہ بھی ٹھل ونج کلاں سوال مجنوں

مجنوں دا ہوش وچہ آونا

مجنوں ویکھ کے ہوش پئی آندی اے جیون جیہیں لیلیٰ دی کرنے ہو بات بابا
حُسن عشق مجنس کوئی دوناہیں ہمزاد ہم شکل ہم ذات بابا
لیلیٰ محمل نشین دا ویکھ جلوہ سٹاں وارئیں موت حیات بابا
اک لیلیٰ دی کرم نگہ کافی دُنیا دین دے وچہ نجات بابا
عشق شاعر مضمون نگار لکھاں ست بیٹھے نے قلم دوات بابا

میں نوں لوگ کملے کملا آکھدے نے میرے دن نوں سمجھدے رات بابا
جاسی کھُل برات کل عاشقاں دی میری چڑھ سبھگی جدوں برات بابا
ماناں عید معراج محتاج بندہ جیکر دید دی ملے خیرات بابا
اوہدے حُسن دے تے میرے عشق سندے سکے لکھ نہ کوئی دہ جات بابا
محرم حال لے دائم اقبال دائم واسوداں نے ضلع گجرات بابا

مجنوں دے ماں پیو دی صلاح

اُم قیس آکھے یا امیر عامر بند ہو دلبند دا گجھ جائے
فضلوں رنج اوہدا ایہو دے رنج بھرا پردا شرم اتار کے پنج جائے
رکھے ترنج نہ او سدی رنج رہندی لگے زنج نلیج ہو نا پیچ جائے
عید لگ جائے جیکر گل ساڈی رگ رگ اوہدی وچ رچ جائے
کرے کرم کریم دیوانڑے نوں لیلیٰ ملے تے خوشی بھی ترنج جائے

ساک لیلیٰ دا منگئے کسے حیلے متاں قیس بچہ ساڈا بچ جائے
رب سوہنے کے سبب ایہہ کم کرنے متاں ہور کوئی شور نہ مچ جائے
عامر کہیا سیجے لیلیٰ دا باپ منے جیکیں نکل ساڈی سچ سچ جائے
ساڈا پُت پیارڑا حال ایسے اوہدی نگہ اندر شالہ رچ جائے
جیکر ہوون جناب بٹھئیں دیہوں سدھے ہو گو سدا بھی دائم سچ جائے

ماں پُتر دیاں گلّاں

ماں آکھدی پھیر کے ہتھ سر تے کریں صبر بچہ یاریں آہ ناہیں
تہاڈھ کے ذرا وکھاں بٹھن اگے وانگ سر تے پاویں سواہ ناہیں
خاطر تدھ دی گلے وچہ پلّے ای منگتے ہاں بادشاہ ناہیں
جاہ باپ دے نال پرچاؤ تھے بھریں بچیا ٹھنڈا ساہ ناہیں
متاں ویکھ تیرے حالے چپت بچالے گرمیں چپت مُڑ جلنی واہ ناہیں
بن ادب گستاخیاں ہین اینتھے عشق ویکھدا راہ کُراہ ناہیں
عشق لیلیٰ دے نال دیدار دائے ہور لکھ ویاہ دی چاہ ناہیں

عقل ہوش حواس وچہ آئے باجھوں نرا ہو ونال کسی دیاہ ناہیں
اُٹھ پہن پوشاک نے لال میرا ہال ہال کرکے سٹیں لاہ ناہیں
پائے خبر جے لیلیٰ دا باپ جھولی ایڈا ہور کوئی خیر خواہ ناہیں
نامی ملک التجار امیر سرور جہدے جیہا کوئی بے پرواہ ناہیں
مجنوں گو کیا عشق دی شرع اندر عقل جیڈ کوئی ہور گناہ ناہیں
خوشی نال ایہہ غم نہ دُور ہوندا باقی نال ایہہ تجھدی بھاہ ناہیں
دائم لا الٰہ الا لیلیٰ ایہی ہور کوئی سخن وِد گواہ ناہیں

عامر برادری دا امیر سرور اگے سوال

حضرت عامر سر پنچ برادری دے گلاں کھولیاں گھریں بُلا کے تے
لیلیٰ باجھ ہو گیا ئے قیس مجنوں پھر دا ہوش حواس گوا کے تے
جیکر ملے سعید مراد لیلیٰ اسیں دسیئے عمید منا کے تے
ایدھر قیس نوں ماں تیار کیتا نال پیار نہلا دُھلا کے تے
جاہ دے بچیا بخت ازملا اپنے کملی لوہی تیر وگا کے تے
صبر باجھ نہ ملے مراد لیلیٰ خالی پئے سیں شور مچا کے تے
ہو کے ذات شبیہ ذات مُڑ کے لینال انا انت دا حرف الا کے تے
ناز کیتیاں ہوندی مِثل خارج اناں چائیں نہ سیس نوا کے تے

ملک سر کتے پیش کھلا رجھولی خیر منگناں ادب بجا کے تے
جیکر بچے بچہ نچے جان ساڈی بچیاں والیو جان بچا کے تے
سُن کے کہیا برادری دِھل کہی اُٹھو چلیئے نام دھیما کے تے
سر تے عطر عنبر چھنکاوندی ایے شہ نداں پوشاک پہنا کے تے
سُندا ہیں بچہ بولیں مول ناہیں رکھیں لباں تے مُہر لگا کے تے
ظاہر ہو شدا ری باطن مستواں ہی کفر دین وچہ کھ چھپا کے تے
پا کے اپنا آپ مقصود بچہ بس آپنا آپ مٹا کے تے
بے پرواہاں نوں کی پرواہ ہوندی وِسن شعلیوں طرا ڈا کے تے

قیس نوں کہیا اماں جی سر میرے پھیر وہتھ دُعا فرما کے تے
جیہڑے ہین لیلاں نبیاں مُڑکے حد مُکے آ فالیلیٰ نوں کان ہاہین جا کے تے
قیس لےل برادری سنگ ٹریا ساز راز نیاز وجا کے تے
کہیا السلام علیکم جھک سبھناں نال ملے کلیجڑے لا کے تے
عامر اُٹھ کے گھڑی دے بعد بولیا گل اپنے پلّا پا کے تے
اللہ واسطے لیلیٰ دا دیہو ناطہ دتی نیڑ نوں گل مُکا کے تے
کِنّی وار اساڈی گلی وچوں تِھڑ گیا دیوانڑا کھا کے تے
وحشت عقل دُر سنگ دا سنگ کہیا کوئی دیہو جواب سمجھا کے تے
عالم فاضل ادیب کمال شاعر معنی پُچھدے مولوی آ کے تے

جنت آپ دیاں قدماں دی خاک تھلے بیٹھا ہور ہیں نُہ بھلا کے تے
مجنوں قال میرا لیلیٰ حال میرا رکھاں امر نوں عمل بنا کے تے
نامی ویکھ ہزار امیر سر ربیجاں رکھیاں خاص وچھا کے تے
ہتھ ورآ کھیا مرحبا جی آئیاں نال ادب تعظیم بٹھا کے تے
اسی سائل غریب ہاں ملک صاحب آئے نویہے تے آس لگا کے تے
کہیا ملک سرشد تیرا پُت مجنوں پھرے در بدر شور مچا کے تے
کی کہواں ایہ جوڑ نہ جُڑن والا ہیں تے گل وی کراں قرما کے تے
عامر آکھیا ملک جی قیس میرا ویکھ لئو سو وار آزما کے تے
دانش عقل دیاں لاٹاں بار دائے دائم علم دی شمع جگا کے تے

عامر دے ترلے

ویکھ لئو اکھیں میرا قیس بچہ صورت مند بھی اے ہونہار بھی اے
سچے عشقدیاں مہربانیاں نے ہوشمند بھی اے استوار بھی اے
ٹھلا نوجیہ سر دا اُٹھ با لہر اندر رندیوں باپ بھی اے تے اور بھی اے
باغ حسن دے پھل گلاب دائے اے پر عشق دا سُرخ انگیار بھی اے
حبند می بار رو کھیڑ کھیڑ بس دینے موسم خزاں تے رُت بہار بھی اے
سکھ چین بھی اے درد و غم بھی اے ملاقات بھی اے انتظار بھی اے
رستہ نندا بھی اے منزل پیش بھی اے نالے شک بھی اے اعتبار بھی اے
شاید مجنوں اج آگیا عقل اندر تاہیں چشم لیلیٰ اشکبار بھی اے

لیلیٰ باجھ ایہہ لیل نہار وحشی بیٹھا درس وچہ پا دیدار بھی اے
گل صاحبا آپنے وسدی نہیں ایہہ حکیم بھی اے تے بیمار بھی اے
ایہہ سخی بھی اے تے گدا بھی اے سکھیں وسدا تے خستہ زار بھی اے
بینہ کرم دائے گڑا قہر دائے دشمن جان دا یار دلدار بھی اے
جانی ملے نہ جد دل پچھانوالا پتھر کھاؤندا درِ شاہوار بھی اے
ہتھ بنھ کے منگتے کھلے در تے کھلا سخی دا راج دربار بھی اے
وہدھ پتھروں سخت اے دل نازک مطمئن بھی اے بیقرار بھی اے
دائم شب ظلمت روشن روز محشر گنہگار بھی اے بخشنہار بھی اے

Marfat.com
Marfat.com

لیلیٰ دے دل دیاں ڈلیلاں

جیکر لیلیٰ نہ آوندالیں مجنوں لیلیٰ ہو مجنوں ہال ہال کردی
میر اقیس ماہی مانے عشق شاہی جھیڑے پئی دلیلاں دے نال کردی
اللہ جاندا فیصلہ کویں ہوسی سو سو طرح دسے پئی خیال کردی
مجنوں عاشق دا آئینہ رکھ اگے شرمسار اپنے خط و خال کردی
تیغ حسن من غرق نیام ہو جا دلکش جرم دا پئی اقبال کردی
کشتۂ نازِ من ہوئی اے ساکھ اج تے بجلی نیناں دی پئی کمال کردی
مجلس سجی ہوئی قیس دی ویکھ لیلیٰ ہاڑے رب اگے نیکفال کردی

بارگاہ باری دا لی کھول باری بار بار فگار سوال کردی
شاہد ہوجانی وہڑے آن بیٹھا جو دیار دا پئی جمال کردی
ملے قیس نائیں شالہ سال میرا سعد نحس معلم فال ڈال کردی
ویکھ زلف سیاہ سیاہ بختی جھڑے نال اپنے وال وال کردی
صدقے میرے دیوانے پوشاک پہنی اللہ اللہ رنگ صورت حال کردی
شالہ دردِ دیوانگی کھل جاوے گلاں ہوش سنبھال سنبھال کردی
یا علیؑ یا علیؑ دا ورد دائم یا میم تے میم نے ڈال کردی

عامر دیاں عرضاں

رکھو لاج محتاج دی ملک صاحب مرض دور جے عرض منظور ہووے
لیلیٰ باجھ نہیں قیس قبول کردا بھاویں کیڈ کوئی پری حور ہووے
جھولی منگتیاں خیر پا خیر ہووی خیر ڈالیاں جبر غرور ہووے
کدی نجد تے کملا ٹلا کرے کوکاں کدی وجد وچہ مست مخمور ہووے
عامر آکھیا ملک جی کم سدھے مہربان سچے رب غفور ہووے
معنی دان عالم امتحان کر لئو ناہیں گلہ جے ذرا قصور ہووے

جیون مرن تے آپدے ہتھ ساڈا کرو کرم تے جیو مسرور ہووے
دھیاں دھن بیگانڑا رسم ایہو ہر کوئی دین نوں انت مجبور ہووے
سرور آکھیا ویر جی عذر ناہیں جیکر قیس وچہ عقل شعور ہووے
سارے کپڑے خاک رماوندا ئے کدی کھا پتھر چور چور ہووے
قیس پائی شفا نجات کلی ہم کلام غلام مجبور ہووے
ایسا بولدا سخن کمال شیریں سامعین دا جیو بھرپور ہووے

ایسے واسطے لال نوں نال آندا دور فکر دی شب دیجور ہووے
دائم کشتی امید دی کھائے چکر شالہ پار گرداب تھیں پور ہووے

Marfat.com

امیر سرور دا جواب

میلہ بُوہے تے ویکھ امیر سرور ہتھ جوڑ کے عرض گزار دائے
لیلیٰ صدر محل وچہ رہن والی تیرا اُپت جھلا وحشی بار دلے
لیلیٰ مہر لب پر قیس کملا گلی گلی بازار پکار دائے
لیلیٰ بلبل تے زاغ دماغ مجنوں کوئی جوڑ نہ خزاں بہار دائے
مجنوں سودائی سارا عرب جانے عزت پت سب کھوہ نگھار دائے
ویکھ ساکھ مندی کویں ساک دیئے انت مندڑا ایس بوپار دلے
کیتے اپنے آؤندے پیش اوڑک عیبی آکھدے قہر قہار دائے
دیواں ساک تے منہ وچہ خاک پیندی ہوندا منہ نہ بند سنسار دائے
ہُن تے منہ لپیٹ کے پیا سجدے پیراورد توبہ استغفار دائے
جیتھے عین یقین تسکین ہووے اوتھے کم کی عذر انکار دائے
عام ناطیاں وانگ ایہ نہیں ناطہ بڑا کم ایہ سوچ وچار دائے
ایہ جوڑ نہ عامرا جُڑن والا کی سنگ سنگ دُرِ شہوار دائے
لیلیٰ دُرِ یتیم تے قیس داغی کو کاں نجد پہاڑ تے مار دائے
دھرتی فلک دی وتھ جیوں فرق لمّاں نور نار تے پار اوار دائے
اسیں باجھ قصور بدنام ہو گئے سچ کوڑ نہ کوئی نتار دائے
بے پرواہ ہو اپنے راہ اندر کندے آپ اوہ رہیا کھلار دائے
ساڈا لکھ نہ چھڈیا ایس پاگل نالے آپنے گکھ اتار دائے
کیتا لکھ لحاظ نہ قیس وحشی میرے بخت تے لاج دربار دائے
ہُنے پاڑ پوشاک دھمال پاوے کی تیہ مجنوں بے قرار دائے
آیا سامنے حشر میدان دا ایہ تقویٰ رب سچے بخشنہار دائے

عامر ولوں تسلّی

عامر آکھیا امیر سرور اعتبار توں نال ایمان کر لے
میری من نہ من ازماہنوں اپنے من اندر اطمینان کر لے
میرے لال کمال شفا پانی سخن صاف اے طبیب اللسان کر لے
عقل کُل ذیشان سبحان اللہ چنگے رنگ مُڑ مُڑ امتحان کر لے
ایہہ نے مشکل کُشا دانا ربائی گلے لا کے مشکل آسان کر لے
وت عذر ناہیں تیری جویں مرضی قیس ول تے ذرا دھیان کر لے
ایویں سُنی سنائی تے عمل کر کے اپنا آپ ناہیں پریشان کر لے
بھانویں سد حکما لقمان ثانی خلطاں ویکھ سوار پچھان کر لے
علم و فضل دا ویکھ کے باب کُھلا اپنے وہم دا بند مکان کر لے
تیری خیر ہووے پا کے تیر جھولی کشتی پار توں وچہ طوفان کر لے

Marfat.com

لیلیٰ رُوح سٹ کھوہ حقیقتاں دے بادشاہ دل ماہِ کنعان کر لے
دائم عمل دے باجھ نجات ناہیں بھاویں لکھ توں حفظ قرآن کر لے

مجنوں دی حقیقت ظاہر ہوناں

مُڑ مُڑ کہے عامر رکھو لاج میری ہنوں غم فرزند دا کھا گیا
میری بنتی ہوئی منظور ایہدا ہو دُور جنون سودا گیا
مہرے متھے تے تیس قبول یارا عشق سندیاں ڈھول وجا گیا
اجن جیت حقیقتاں کُھل گیاں کُتا لیلیٰ دی گلی دا آ گیا
اج ہاں لیلیٰ دے اسیں مہمان ہوئیں نال لے ادب تھیں سیس نوا گیا
صدقے لیلیٰ دی گلی دیا کُتیا او مجنوں جندڑی جان گھما گیا
ڈُب گئے عامر سرور دیکھ اکھیں پانی ہڑل جنون لنگھا گیا
مجنوں آکھیا عقل نہ ڈھونڈ دے مُتی عشق ناچ دا حکم فرما گیا
سُرخ نین مجنوں جنون متھا سُکھ چین دی کھیڈ ونجا گیا
کیا لگ میلا میلا اُٹھ گیا ملیا میل پر ہو جُدا گیا
ڈُبے بحر شرمندگی پینچ سارے مجنوں آپنا اصل وکھا گیا

دانش عقل تمیز دا ئیس دریا کرم سُکھ دا مینہ برسا گیا
مہر وَد آکھیا عامر اوہ دن تیرا میرے جگر اندر اگیں لا گیا
ایتھے مکر فریب دی گل ناہیں ڈُگے حق بر حق کھڑکا گیا
ننگے پیر مجنوں دوڑ پیر جھیں عقل ہوش حواس بُھلا گیا
اج دنداں رلکے پیناں کھاوناں نال آ دستر خوان جنگل وچھا گیا
مُتی کہے نہ عقل وکیل سندی آپے فیصلہ عشق سُنا گیا
قیس عقل کر گو گیا باپ دُکھیا بیتو منہ تے لے شرما گیا
وسنے لیلیٰ دا راج دربار شاہی مار تاڑیاں شور مچا گیا
لیلیٰ لیلیٰ پکار دا نکلا وہڑے پاڑ کپڑے خاک رما گیا
پیر عمر فقیر ہو گیا عامر رنگ چرخ دے پھیر بدلا گیا
سال سال آندا گھر سودائی دائم سُکھ دا سمل وہا گیا

مجنوں دی پیریں سنگل

سودا عشق سودا بازار اندر بیٹھا پا دتی عقل سودائیاں نے
جتھے ست جمال پریت عاشق کی کرنیاں تنہاں پڑھائیاں نے

پاک لکھیاں نال حرام اونہاں جنہاں نال اکھیں لکھیں لائیاں نے
مجنوں رنگیا رنگ جنون گوہڑے جوتاں جگائیاں لعن سوالیاں نے

Marfat.com

آپ باپ ماں سے سنگل پُت تائیں عشقا تیریاں بھن کمایاں نے
ساڈی قبر کھٹی مٹھے تیں نیچے واہ کھٹیاں کھٹ کھوایاں نے
کرنا صبر نے اجر مراد ملدی لیساں نامراد ٹپایاں نے
اشک نیر خونی نیر قبیں ڈٹیا سر تے رات اندھیریاں چھایاں نے
باپ آکھدا انجیا باز آجا اندر عشق مجاز خطایاں نے
ایس عشق شہباز کئی عشقباز اچیڑیاں نیلیاں مار کھپایاں نے
واحد ذات دے نور ظہور اُتے کیوں نوئی دیاں مثلیاں چھایاں نے

تھم نال بددعا پُر الم مجنوں مائی اتھرو خون وگایاں نے
لیلیٰ لین کارن لکھ لکھ کڈھے سوچاں ایس نوں لکھ نہ آیاں نے
کی آکھئے ایہدے بھی وس کی اے سینے کاتیاں عشق سبایاں نے
صدقے جاں سودائیا قبیلڑے حشر تیک دشوار رہایاں نے
ماں باپ دا امر جو من ٹرگے متھے تہلنڈے نفرعفایاں نے
تینوں ہوش آوے ساڈوں ہوش آوے ایں بھلے وچہ لکھ بھلیایاں نے
ویکھ آپنا اصل قدیم دائم ملکاں کیتیاں سیس نوایاں نے

مجنوں دی پکار دیوانہ وار

پئیریں بڑیاں تے گلے وچہ سنگل راہ عشق دے شہسوار ہاں میں
جنہوں ویکھ کے موت نوں موت پیندی ننڈ بلا اک ایسا بیمار ہاں میں
رکتی دار نوں ہے بوہے ہمدا کیتی بٹھیا تخت شاہی کیتی دار ہاں میں
ہوندی تد نہ دعا قبول میری کردا جدوں بھی صاف انکار ہاں میں
جہدی دید تھیں ہون شہید کافر جان بخش تیغ دیندار ہاں میں
عقلاں گم نے میری تلاش اندر سودا شہر دا خاص سردار ہاں میں
بیٹھ وچہ محراب شراب پیناں چڑھ کے منبر تے لکدا دار ہاں میں
جنہوں کل معشوق معشوق آکھن عاشق زار کوکن عاشق نمار ہاں میں

کشتی عقل کنارے تے ڈُب گئی اے خبر آپ بحر بیکنار ہاں میں
جیوں رندیاں روندیاں ہر پیندا اسد اُسکھی آں اوہ دکھیار ہاں میں
جہدا نام سُن ہون برباد گلشن سچو سچ تے اوہ بہار ہاں میں
جہدے شعلیوں کھڑے گلزار جنت سر پیر تک بھڑکدی نار ہاں میں
ہین تحت الثریٰ تے قدم میرے پیا اُڈدا عرش تھیں پار ہاں میں
ایسا چور ہاں گیاں لُٹی ساڑا اندر جالدے میر شکار ہاں میں
سمجھو شک تے شک نہیں شک ہاں میں اعتبار کر لیو اعتبار ہاں میں
کھا دُتکار تے ہاں گلبرگ نازک جے گلبرگ آکھو تاں کُھر خار ہاں میں

نری اگ تے نرا میں ہاں پانی نری دُشمنی نرا پیار ہاں میں
اوہدی پوے نہ دس جو دس دیوے دائم دس مُڑ کی اسرار ہاں میں

Marfat.com

مجنوں دی پکار!

دِل رَین وِچ قلبدے مَن روشن ست لیلیٰ دے نین پیارے پیارے
شمس قمر ثریا پروین جگمگ جلوے چمکدے نوں چھپ تارے تارے

بے پرواہ تے بے پردی ناہ گھڑی انت لبھے سرکار دے لارے لارے
دکھن پورب لہندے چڑھدے بچارے اسی لا تھکے اپنے چارے چارے

رُت پھری پر پھرے نہ دِل ساڈے لبھی بار اندر پھرے ہارے ہارے
پارے پھل ڈٹھے مٹھے شکر پارے ہو یا جگر کالجہ پارے پارے

بن بن پھرے وحشی بن بن مارے مارے اوہدی زلف سیاہ دے مارے مارے
کیتا پاپ ستیں لخت جگر قیدی دائم عشق تہیں جاوئے وارے وارے

قیدی مجنوں دی فریاد

عمر قید رکھو میں بھی لیلاں لیلاں اُچا شور مچاونوں نہیں رہنا
بدھا بدن آزاد خیال لے پر اوہدی گلی سدھاونوں نہیں رہنا

سنے سنگلاں نچ نچ فرش اُتے اوہدا عرش ہلاونوں نہیں رہنا
صبح شام دوپہر دی شرم کیہی اساں شام مناونوں نہیں رہنا

ڈھولن سُنے نہ سُنے پرواہ ناہیں ڈھولی ڈھول وجاونوں نہیں رہنا
نیر ملے نہ ملے کملا رجھولی مانگت صدا سناونوں نہیں رہنا

بھاویں سہس، دلدار لگان سینے اساں ہنجوں وگاونوں نہیں رہنا
انا الحق بھلا انا لیلیٰ دا لا نعرہ لگاونوں نہیں رہنا

جیکر لبھاں تک لعل مکان ایسے میں مُڑ لیلیٰ کہاونوں نہیں رہنا
پچھلی رات دی آہ جے راہ دتا عرش فرش تے آونوں نہیں رہنا

میں بھی وانگ آدم اپنے آپ اُتے ہن ظلم کماونوں نہیں رہنا
پریم گیت مسیت دے دیر لے دا قبر دے وچہ بھی گاونوں نہیں رہنا

پاپی پاپ کروڑ کمان بھاویں صاحب کرم کماونوں نہیں رہنا
عاقل سڑن تے سڑن پئے سوداری جھلے جھل کماونوں نہیں رہنا

زاہد دھو دھو لکھ پوشاک پاون رنداں خاک اوڑاونوں نہیں رہنا
دائم ایس فنا بازار اندر کسے آونوں جاونوں نہیں رہنا

لیلیٰ دا دیوانہ

دس مُکھ لیلاں تیرے دُکھ لیلاں مینوں دُکھ دیکھے وسّیں سُکھ لیلاں
تیری دید مینوں حج اکبری اے صورت نُور ذاتی تیرا مُکھ لیلاں

لگ رگ پئے سنگل گنڈے سخت گنڈے گئے پھٹ مہجور دُکھ لیلاں
غم کھائی جانئے جیوں جیوں غم کھاواں تیر دیکھنے دی وِچھے مُکھ لیلاں
مارن آہ تے رنگ دریا جاون کوہ ہون سارے ساوے رُکھ لیلاں
کھورا ہور لہا مٹی نال مٹی دائم مٹی دا انت منکھ لیلاں

تیرے نام دا قیدی

اللہ جاندا ایس وَرے اندر ہویا جدوں دا قلبِ حزین قیدی
ایس حیرت افزا زندان اندر سارے وسدے اہلِ زمین قیدی
مشرقین قیدی مغربین قیدی دل ایں سعدین پروین قیدی
روم شام تاتار ایران قیدی ہند سندھ تے چین ماچین قیدی
قید وچہ بھی رکھ امید کئی لیلیٰ لیلیٰ وچ جاوندا بین قیدی
کر کے جرم مزید تقلید سندا ہویا عمر دا بُتِ سنگین قیدی
میرے نال رلکے ہو بے عذر عاجز روندا ہندا اے سپہر برین قیدی
بادشاہ قیدی تے محتاج قیدی تخت تاج قیدی تے نگین قیدی
سوہل لا مکان دا کو کدا ئے ردحال ارلیعہ مکان مکین قیدی
دائم نظر نہ آوندا نام والا نام دا ہاں مسکین قیدی

باپ دی نصیحت

کوکے باپ پیاریا قیس بچہ لیلاں لیلاں دے اُجڑے شور نہ پا
آ ہوش دے وچہ خدا لئی کے اپنے آپ نوں جیوندیاں گور نہ پا
بستی ہستی دی کھڑ سیا لُٹ ساری کھلے عشق مریلا چور نہ پا
لیلیٰ جن کارن اُڈ اُڈ ایویں جند رگ دے وچہ جکور نہ پا
نام لبدے ابردیوانگی دی سارے عرب دے وچہ گھنگھور نہ پا
بڈھے باپ دے سرے تے واسطائی بھار درد عذاب دا ہور نہ پا
ویکھ اصل بنا تے باز آجا ایویں پائلاں ہو ئیکے مور نہ پا
دائم انت تروڑ کے اُڈ جاسی پنچھی روح نوں بُت دی ڈور نہ پا

مجنوں دی زاری

مجنوں قید اندر زار و زار رُناں لے پر دین صاحب کمال بابا
پئی آ عشق سرکار دی دھاڑ خونی ہویا جیوناں خواب خیال بابا
سنے سنگلاں لیلیٰ دی گلی لے چل نام رب دے من سوال بابا
شاید دُور جنون دا ختم ہووے اوہدا ویکھ کے پاک جمال بابا

Marfat.com

اللہ جاندائے تیرے بجھڑیا لیلیٰ باجھ اسے بچن محال بابا
جاسان بچدا اچدا مار تاڑی پیر پیر تے ڈال دھمال بابا
لیچل مست بالک برالک پیرالک اک ہال نوں بخش اقبال بابا
جدے نال وچہ درس الست لائیاں ٹوٹے دیکھ لوے اکھیں حال بابا
لیلیٰ نور حضور پُر نور ذاتی واحد ذات رہے ذوالجلال بابا
شاہی محل جناب جے پہنچ سکے جبرائیلؑ دی کی مجال بابا
جیکو کسے نابینے نوں شک ہووے ہیراں نے اکھیں کرے بھال بابا
پھر سال قیس مثال آویس قرنی رہ جنگل بار لبستی مست چال بابا

ایسے حال مجنوں لیچل نال پھڑ کے بھانویں ہور زنجیراں ڈال بابا
بیت بیت تے جاں سجود کردا سمجھ بیت ربی بے مثال بابا
کھا کھا پتھر دیہی موم ہوئی لیلیٰ لال کمال وکھال بابا
احد احمد لیلیٰ لیلیٰ کرے کوکاں ہویا قیس مثال جلال بابا
سارے تارے قربان جیائیے شمس قمر روشن خط وخال بابا
یوسفؑ اوس دریا تھیں اک قطرہ عیسیٰؑ زلف دے وچ ول اک وال بابا
کتنے وار وچہ بالنے خضر ہوری رُلدے رہے دروئے نال بابا
دائم عشق درگاہ منظور ہویا صدقہ نبیؐ تے علیؑ دی آل بابا

مجنوں دا رونا

اک رات مجنوں ادھی رات ٹیلے ہو کے پیا دلگیر ظہیر روے
ٹوٹے کھا جنون دریا اندر عقل ہوش روئے تے تدبیر روے
جامہ چیر کے مجنوں دی ویکھ صورت بابل سر تے رکھ تقدیر روے
اکھیں روندیاں تے روے رات کالی روے خواب تے نالے تعبیر روے
تیر انداز روئے تے نشان روندے روے پئی کمان تے تیر روے
رون عشق داردن کوئی اوپرائے ہاں پس کے دل دلگیر روے
جہدی خاک دی خاک ہو خاک ادمی اوہدی خاک نوں پئی اکسیر روے

تیری زلف زنجیر داویکھ روندا ابر چھم چھم پئی زنجیر روے
سر علم دا عشق ڈبا نوچہ قدماں روے قلم سر قلم تحریر روے
دامن گیر جدوں دامن چاک کردا ہو کے دست لبتہ دستگیر روے
غشی وچہ اجمال تفصیل گم شُد نکتے توحید دے پئی تفسیر روے
مقتل گاہ روے گریاں چشم قاتل گلے گُھٹ مقتول شمشیر روے
بادشاہ ہو جاں فقیر دبے جدوں بادشاہ ہو فقیر روے
ویکھ قبر گاں تے چمکدے سُرخ شیشے نتے تارے لندے چرخ پیر روے

اوس پیر کنعان دی نظر شاہد جدا چاہ وچہ ماہِ منیر روے
مُردے گئے نے قبر تھیں نس دائم ویکھ منکر دیوں نکیر روے

Marfat.com

مجنوں دا گیت

خونِ جگر تھیں وضو سنوار مجنوں تیری کردائے حمد ثنا لیلیٰ
پچھلی رات پریت دا گیت میرا ہووے فرش نے عرش ہلا لیلیٰ
تینوں آپنے آپ دا واسطا ای مینوں آپنا آپ وکھا لیلیٰ
پیا آرنی آرنی صدا راں سینہ طور پہاڑ اُڈا لیلیٰ
تیرے ہوش حواس دی خیر ہووے کدی کملیاں دے ول آ لیلیٰ
لکھ لکھ کیتے ہو توں لکھ واری پیا دیکھناں ہاں جا بجا لیلیٰ
تیری نوکری وچ نے کمر بستہ آتش آب تے خاک ہوا لیلیٰ

تیرا نور ظہور فی الارض روشن جلوہ گاہ تیری فی السما لیلیٰ
لا دوا دی خاص دوا تو ہیں تیری نگہ لے دار الشفا لیلیٰ
صدقہ ذات دا وچ صفات مینوں لکھ جہات عطا فرما لیلیٰ
مینوں پائے ہوئے نے سنگل عقلمنداں سر عشق دی چڑھی سودا لیلیٰ
تینوں حسن دی ملی اے بادشاہی مینوں عشق دی ہئی بلا لیلیٰ
تیرا نقش بے مثل نقاش صورت بیٹھا وچ سینے ڈیرا لا لیلیٰ
میرا اوپرا گیت پریت والا میری اوپری طرز ادا لیلیٰ

ہر شے یاد مینوں ہر شے بھل گئی اے تیرے باجھ دنیا مافیہا لیلیٰ
جدوں بولدا اے دائم رند مشرب کافر کراں جدا خدا لیلیٰ

دیوانے دی پکار

اے ستاریو تینوں دا واسطہ جے میرا حال سرکار نوں جا دسو
دردناک دیوان دیوانڑے دا لیلیٰ مست خمار نوں جا دسو
تپے زرد پُر درد آہ سرد بھر کے میری سدا بہار نوں جا دسو
قصہ قیس کنگال دا واسطہ جے لیلیٰ محرم اسرار نوں جا دسو
کہنا ادب تھیں اے طبیب کامل دارو اپنے بیمار نوں جا دسو
کرنی عرض حضور پُر نور عالی جلوہ عاشق زار نوں جا دسو

قطرہ غرق بحر بیکنار اندر بحر بے کنار نوں جا دسو
ٹُٹے ہوئے چُن چُن پروبال میرے حضرت میر شکار نوں جا دسو
دم دم دے نال اے یاد تیری بے پرواہ دلدار نوں جا دسو
میری بے صبری نالے بیقراری ملکہ صبر قرار نوں جا دسو
قیس کار تھیں ہو بیکار رُلدا کوئی کار بے کار نوں جا دسو
ہویا مجنوں مہجور مجبور دائم دلبر خود مختار نوں جا دسو

Marfat.com

مجنوں دا رہائی پاناں

کالی رات غمدی جویں زلف لیلیٰ ایسطرح میں بخت سیاہ مجنوں
اوس بے پرواہ دا بھلا ہووے جس کیتا ئے بے پرواہ مجنوں
عقل کل دی وڈی اسے مہربانی ہیں ہاں مجنوں آندا بادشاہ مجنوں
سُن کے باپ عامر زاری کرنے ارے سینے لاکے کہے سیاہ مجنوں
واہ واہ ہوئی پہلے واہ کہڑی پیوں عشق مجاز دے واہ مجنوں
بچہ مان جوانڑی ویلڑائی بڈھا باپ تیرا خیر خواہ مجنوں
والدین بھیں دن رین کوکن ساڈی چاہ نوں سٹ نہ چاہ مجنوں
چڑھیا ساہ نہ سکھدا ساہ آندے باقی ہین ساڈے کوئی ساہ مجنوں
ساڈی آس امید دا واسطائی مار ٹھوکراں محل نہ ڈھا مجنوں
مادِ نہیں ہن نوال نہ چین جاہٹریں قید وچہ رہیوں نال ماہ مجنوں

میرے نین مجنوں میرا دل مجنوں میرے قدم مجنوں میری راہ مجنوں
اُجڑ نیک نہ ملے بقا لیلیٰ جچر نیک نہ ہووے فناہ مجنوں
ساہ ساہ و ساہ کے رکھدائے ساہ ساہ لے بے وساہ مجنوں
تیری خیر منگاں منگ خیر میری کیتوئی مجنوں مار تباہ مجنوں
سنگل کھول عامر آکھے واسطائی ہُن مار نہ اُجڑی آہ مجنوں
تیرا ویکھ رہا رہا کیتا چھڈ راہ نہ بولیں کراہ مجنوں
عشق لیلیٰ دا سر ول لیگیا تینوں سانوں لگی کلیجڑے بھاہ مجنوں
تیری رات سیاہ دی آہ سن کے ساڈا جائیندا نکل نراہ مجنوں
شالہ بخت نے تخت تے تاج مانیں ساڈوں معتقد تختیوں لاہ مجنوں
دائم کہے عامر گھر رہاں شاہی عشق آکھدا جنگلیں جاہ مجنوں

مجنوں دے ہاڑے

سکھا نچہ لیلیٰ دکھا نچہ مجنوں ہے معشوق اودھر عاشق زار ایدھر
کعبہ حُسن اودھر حاجی عشق ایدھر ہے مطلوب اودھر طلبگار ایدھر
عشوے ناز نخرے حجاب اودھر درد غم فرقت بے شمار ایدھر
اودھر وصل اُتھے نظارہ یاندا دکھ درد بھریا جنگل بار ایدھر
اودھر خود مختار مجبور ایدھر اودھر روز روشن شب تار ایدھر

اودھر صبر قرار سکون راحت حال حال فریاد پکار ایدھر
اودھر زندگی تے نری موت ایدھر ہے حکیم اودھر تے بیمار ایدھر
شاہی محل تے پھرے آزاد لیلیٰ مینوں قید کرکے دے سنگل مار ایدھر
اودھر گوہر خوش رنگ دے سنگ ایدھر اودھر غنچہ گلاب تے خار ایدھر
اودھر شمس ذرہ بمقدار ایدھر ملاقات اودھر انتظار ایدھر

Marfat.com

اودھر تول لیلیٰ ایدھر میں مجنوں تول اسرار اودھر میں گنوار ایدھر
میتھوں نہیں مقابلہ کرن ہوندا شاہسوار اودھر تے بیکار ایدھر

اودھر رنگیں پوشاک وجود احسن گریبان خستہ تار تار ایدھر
اودھر سرمہ آلود مخمور چشماں اکھیں روندیاں نے لگاتار ایدھر

اے رشک خلیل گلزار کر دیہہ شعلے مار دی بھڑکدی نار ایدھر
ایدھر عبد تے اودھر معبود دائم بخشنہار اودھر گنہگار ایدھر

مستانہ دیوانہ

سہے چمکدے چن ستاریاں دے کھا کھا رات کالی ناہیں رجدا دن
بارش ہم آتشی پیا برسائے ابر بدل وانگ نہ بولدا گجدا دن

جگر عاشقاں دے خوناخون ہوندے رُخ جدوں شفق تھیں کجدا دن
کائنات سلامیاں دے ساری سہرے کرناں دے بنھ جاں سجدا دن

میرے وانگ آبادیاں جنگلاں تھیں جاندا بھجدا بھجدا بھجدا دن
کدوں ڈھلے گا ایسنوں کی ہویا کھلا سر تے میرے کوچدا دن

بت خانہ تے کعبہ نہ ویکھدا اے کوچیاں دے نہیں گھریں وجدا دن
قہر غضب دی رات ڈراوندی اے جدوں لکدا شرم تے لجدا دن

ڈھنڈی نیندی پوے جد نال نیناں کارن عاشقاں اکبری حجدا دن
رمزاں کھل گیاں اج کل دیاں دائم کل نہیں آونا اجدا دن

مستیاں

لیلیٰ انظر بھی مُول نہ آوندی اے نال نال نالے لیلیٰ کھلی ہوئی اے
کالی کٹ اے عشق دی رات تالے نالے حسن دی شمع بھی جلی ہوئی اے

کیوں نہ اپنا جنون پچھان سکی شاید عقل دی وی کجھی بھلی ہوئی اے
تلی جند رکھ عربدے قیس جوگی گلے زلف دی ناگنی دلی ہوئی اے

ہستی گلی دا گلہ نہ کریں زاہد میری گل گھر گھر گلی گلی ہوئی اے
خیالہ عقل دا زاغ نہ منہ پاوے شاخ میرے جنون دی پھلی ہوئی اے

عشقا حسن صدقے تیرے معجزے توں منیہ وس رہیا اگ بلی ہوئی اے
باہوں پکڑ اٹھایا میں وار کتی خواجہ خضر دی عمر ہن ڈھلی ہوئی اے

کھاون والیو کھاؤ پچھان کر کے مچھی آپنے خون وچہ تلی ہوئی اے
کسے پائی اج فتح زمین اُتے دائم عرش اُتے علیؑ علیؑ ہوئی اے

Marfat.com

ماں دے جھڑانیں

ماں آکھدی کملیاں ہو بچہ کیوں وسدا گھر اُجاڑ دیائی
جھل اپنے دی بھاہ بھڑکا کے تے ساڈے سکھ سواد نوں ساڑ دیائی

کھئے سیج تے بیٹھے تے دھرت لیٹیں ساڈی عیب دا پھل نتاڑ دیائی
نیں لا تاڑے کوکیں لیلیٰ لیلیٰ غیرے کی لیلیٰ وچوں تاڑ دیائی

منہ تے مَلی کالکھ سر تے سواہ پائی جامہ سو سو دا سو پاڑ دیائی
دائم لیلیٰ دی مُول نہ بنی تیری ابویں آپنا آپ وگاڑ دیائی

مجنوں دا جواب

مجنوں رو آکھے ہائے میریئے نی پتہ مینوں بھی کجھ نہ لگدا ئے
ہتھ پھیر سر تے جھولی وچ لیکے کافر ٹھگ کوئی پیا ٹھگدا ئے

اچن چیت کلیجڑے وچ میرے لانبو اٹھدا بھڑکدی اگدا ئے
انت جھکھدیاں دھکھدیاں گو رہا سی اُنہاں عمر جوانڑی جھگدا ئے

رات آوندی اے دن چمکدا اے دیوا بجھدا اے دیوا جگدا ئے
کوئی گل اے لیلیٰ دی گلی ڈھے مناں گاں تروڑ کے جیوڑا وگدا ئے

صاحب شیر باوان بھانویں جھڑک کڈھن کی عذر وچارڑے سگدا ئے
خود نوں وچ بھالی گل ویچ والی لیلیٰ وچ والی سارے جگدا ئے

عامر دیاں اُمیداں دا خون

اکدن مجنوں دیوانڑے نال درداں رو رو اپنا حال گنوا دتا
گر کے لیلیٰ دی گلی ول رُخ سندھا اُپر دھرت دے سیس ٹِکا دتا

شالہ کرن حضور منظور سجدہ لیلیٰ لیلیٰ دا شور مچا دتا
سارے ہوئے شریک پھر اکٹھے مجنوں وچہ دیہڑے سماں بلا دتا

آکھن رند کافر مومن مرد مجنوں مومن کہن اس کُفر کما دتا
رہکی عقل کمینڑی مُنہ وڈی عجب رنگ سودا وکھا دتا

آپ باپ عامر انت ویٹ سنجوں باہوں پکڑ کے اُتاں اُٹھا دتا
مل مل نہا دُھلا کے تے جوڑا قدیں نوں نواں پہنا دتا

لیلیٰ نام دا واسطہ پا کے تے نالے وچ اکھیں سُرمہ پا دتا
نورالعین نوں پا نعلین پیریں سوہنا روپ انوپ سجا دتا

ایہے راج دربار سنبھال بچہ تاج پا کے تخت بٹھا دتا
ملک مال منال سب لگ تیرا او ہنوں سدیاں ہوش سودا دتا

Marfat.com

ساج دھرت تے ماریا اُترتختوں دلدے سوز دا ساز وجا دتا
سِر تے خاک پا چاک پوشاک گینی ڈھولن ماہی نے ڈھول کھڑکا دتا
عامر گو کیا ربدا امر غالب انہاں سبھ بے عذر جھکا دتا
دُکھی ماپیاں نوں دائم دیوانے ہائے جیوندیاں گور دفنا دتا

ماں دی فریاد مجنوں اگے

ماں مار آہیں کوکے گھراں وچوں بچہ خیر ہووی پیر جائیں ناہیں
مار مار پتھر چور چور کرن گلی وہ نانگی ہرگز جائیں ناہیں
بیٹھ بھلاندی سیج تے ماں واری لیٹ پتھر میں رات لنگھائیں ناہیں
لیلیٰ لال مجاز انگیار اڑی آ شمع سمجھ کے جان جلائیں ناہیں
پکا پکڑ کلیم دا صدق عاصا جادوگرناندے دھوکے کھائیں ناہیں
لالن ہیر بائے بھا پتھراں دے سچے دماں دے لال لٹائیں ناہیں
ٹھگباز بازار مکار دنیا کوڑے روپ تے جیو بھرمائیں ناہیں
دُنیا دین وچہ شرف اقبال پائیں اللہ نبی دے حکم بھلائیں ناہیں
لباں بند رکھیں حال مست ہو کے اپنی نال ڈھول دے جائیں ناہیں
خاکی پتلیاں دی چٹک جھلک فانی پا پا جھاتیاں جیو ترسائیں ناہیں
جھکل بول بلی بلا ناہیں وت چھڈ دیاں چپنڈ بلائیں ناہیں
توں تے روح ذاتی دیکھ بت الویں اپنے آپ نوں بت بنائیں ناہیں
انحد ساز توحید دا پیا وجے ایتھے دوئی دے ٹل کھڑکائیں ناہیں
مار نفس امارے دا مار زہری سر میں لیسیا پیر پرتائیں ناہیں
ایتھے ستیاں کئی نہ وت جاگے اتے راہ دے سیج وچھائیں ناہیں
لُٹ گھتیوں وچہ نیائیں اپنی تیموں لبھدا کوئی نیائیں ناہیں
اپنا آپ پچھان سے چھان مٹی آپنے آپ وچہ غیر ملائیں ناہیں
سائیں رب حی عین گواہ دائم تیرے باجھ کوئی تیل سائیں ناہیں

مجنوں دی عرض

گلاں کرنیاں سُنیاں ہوش سیتی مجنوں آکھیا گل تے بڑی چنگی
اے پرنال دیوانے دے کھندیاں ہی شیخی عقل دے شیخ دی جھڑی چنگی
شاں دار تریاق آفاق سندے زلف لیلیٰ دی ناگنی لڑی چنگی
بُزدل پیر دے لمباں مسلیاں تھیں ہوندی بال انجانیدی اڑی چنگی
جنت باغ بہار تھیں سوہنے سوہنے یار دے شہر دی رڑی چنگی
خشک زاہد دے ذکر اذکار ناؤں مشرب رند دے حقے دی نڑی چنگی
انبر بھر دیاں کالیاں بدلاں تھیں نیناں خونیاندی ہوندی جھڑی چنگی
وہٹی نویں دے چھنکدے گہنیاں تھیں سچے عاشقاں نوں ہتھ کڑی چنگی

رستم زال بہمن اسفند یار نالوں ڈیہی کملیاندی گگی پٹری چینگی — خط و خال دا لکھیا خط مجنوں مُہر دائم اقبال دی جڑی چینگی

گل دی گل

اج مچھیاں شوہ دریا اندر پیاں کہدیاں سنے مارو تھل دی گل — چھڑی ہوئی اے نندیاں نھلاں اندر کپر موج تے لہر اچھل دی گل

جھتی ہو کے جھل کدان لگی عقل سندیاں جھلّے دے جھل دی گل — گھنگرو پا کے تے مجنوں لگا نچن سنکے لیلی دی ڈاچی دے ٹل دی گل

سُفنی رنداں نوں سُونڑی چاہیدی اے گھر کیسے بنراتے دل اچھل دی گل — عارف ادہ اصلی زمزم بن لگیاں مونہوں نکل جاوے گنگا جل دی گل

گھڑی گھڑی پئی دھدی گھڑی سر تے عمر خضر دی اے گھڑی پل دی گل — پیا بولدا کون مکان اندر دائم راز دا راز تے گل دی گل

عشق دی صدا

عشق کو گیا شرم گھر بے شرم مل مجنوں ہو کے سیج تے بہن لگوں — ایہ تے عاشقاں عشق دی رسم ناہیں بے گھر ہو کے تے گھر بہ رہن لگوں

تیری دہشت نوں عقل دی دا لگی سرے پیچ ملبار دے ڈھہن لگوں — کتیں ہاک تے منہ وچہ خاک پیسی کتیں سُنن لگوں مونہوں کہن لگوں

اکھیں بند کھیں اکھیں کھول کے تے انہاں ہو گئے عرش تھیں لہن لگوں — بھُل گئی آ زلف دی رات کالی چھٹے جن نوں ہو گرہن لگوں

ہو گئے سن الست دی بار والا نال درد ڈلوار دے کھہن لگوں — دائم گلے وچہ پلاندے ہار باب کے کنڈل نیہراندی پیر سہن لگوں

مقولہ مصنف

ادھی رات جاں عشق سنار چھیڑاں نال تار ستار پچھ بولدی اے — رنگ رنگ دے گیت گدا فطرت شاہی حسن دورے وچہ بولدی اے

رانجھا کو کدا جھنگ دی وچہ جھنگی ہیر تخت ہزار پچھ بولدی اے — چھم چھم اکھیاں تھیں کیول نیناں دے نجی ہی رخسار پچھ بولدی اے

کوہ طور دی پری پرواز کر کے بولی عرش منار پچھ بولدی اے — ہیانہ عقل دی حور نوں تی ہو یا اج تے ڈری سہار پچھ بولدی اے

لیلی تھرنے ستانیدی میں قلبی ہو گئے مست نظار پچھ بولدی اے — آدے جدوں بہار دی رُت متھی بلبل پھُل بہار پچھ بولدی اے

یاسمین ریبل گلاب اندر کدی گل ہزارے نے وچہ بولدی اے / اصلی دل مجروح دا ایہو دارو روح بُت وچہ بولدی اے

جھدی دھوم وچہ عالماں فاضلاں دے وہ ذات سرکار وچہ بولدی اے

دائم لا الٰہ الا اللہ یبلی پئی چبارے وچہ بولدی اے

عامر دی خاص آرزو

بجھ مشکلاں ساریاں حل ہوون چل چلیئے مشکل کشا دے گھر / خانہ کعبہ مقام محمود شاہی مجنوں بندیا چل خدا دے گھر

پے نے خیر جھولی ہووے خیر تیری وتن رحماناں جود و عطا دے گھر / سدا سُکھ پاوے دُکھ جھل جیکر پہنچ جائے مریض شفا دے گھر

لکھاں عیباں دے عیب دُور ہوندے فضل کرم الطاف سخا دے گھر / اوہنوں تکدیاں موت نوں موت آوے مر کے جائے جو شاہ بقا دے گھر

سجدے سجدے سچیاں مومناں دے واحد خالق ہر دوسرا دے گھر / دائم روا نہیں غرض محتاج ہُن تے جائے آپنے حاجت روا دے گھر

عاشق زار مجنوں دا جواب

گھر ربدائے دلاں ٹٹیاں نوں وچہ دُکھی دل وچہ جھاتیاں پان دیہو / تسی حاجیو مکے شریف جاؤ مینوں شہر مدینے دل جان دیہو

مینوں وانگ بلالدے چنجہ غم دی نعرے یا محمدؐ دے لان دیہو / رہو پھیر تسی ہیر پھیر اندر مینوں گیٹ پر بیٹھ کے گان دیہو

تسی ربدی کرو پچھان جلکے مینوں اپنی کرن پچھان دیہو / لیلیٰ لیل نہار مختار ازلی دلدا پاک تے سیس نوان دیہو

میرا ماہی اے جان جہان والا مینوں جان جہان گوان دیہو / مجنوں کملڑے سگ کمینڑے نوں ٹھیکر گلی سرکار دی کھان دیہو

تسی چھوہڑ جاؤ تے بنو قاری وکھیں مینوں ناطق قرآن دیہو / شاہنشاہ دو عالم دے بوہے اُتے منگتے قیس نوں سداسلان دیہو

تسی بنو حاجی جم جم پیو زمزم مینوں یاد وچہ رون کرلان دیہو / تسی چمُوں حجر اسود اتے مینوں خاک یثرب تے بہن قرباں دیہو

تسی دین ایمان تے لئو جنت مینوں لین دیدار دا دان دیہو / تسی پڑھو نماز تے ناز لئو مینوں عشق دا ساز وجان دیہو

کرو ذکر زبان دے نال تسی مینوں قیدی تار گھڑکان دیہو / دائم سانبھ رکھو اپنی مسلمانی مینوں کافری دی بند جان دیہو

عامر تے مجنوں بیت اللہ وچ

پا کے لیلیٰ دا واسطہ قیس تائیں عامر کعبے شریف لیاؤندا ئے
یا رحیم کریم حلیم قادر تیرا انت حساب نہ آؤندا ئے
تیری قدرت دی بنی ہوئی ویکھ صورت قیس اپنا آپ گواؤندا ئے
دور گیا آرام لیا نیڑے تیرا فضل بیڑے بنے لاؤندا ئے
مڑے مول نہ لیلیٰ دی گلی وچوں ہس ہس کے تے پتھر کھاؤندا ئے
آوے عشق مجاز تھیں باز بچہ عامر پیا دعا الاؤندا ئے
لیلیٰ ملے یا مٹے خیال اوہدا سائل ہو کے صدا سناؤندا ئے

وضو ساز دو نفل نماز پڑھ کے سجدے پیکے نیر دگاؤندا ئے
پچھلی عمر میری اکو پت میرا عامر درد دے نال کرلاؤندا ئے
لیلیٰ لیلیٰ پکار دا پھرے وحشی مجنوں کملڑا نام دھراؤندا ئے
سر عشق دی چڑھی سودا ایسی پاڑ کپڑے خاک رلاؤندا ئے
سائیاں اپنے حبیبؐ دے واسطائی جھڑا عرش تیرے پھیرا پاؤندا ئے
بچہ بچے نال بچڑی جان ساڈی تیرے باجھ نہ کوئی بچاؤندا ئے
ایدھر مجنوں بھی کعبے دے وچ دائم پیا آپنا شام مناؤندا ئے

مجنوں دی دعا

میرا باپ جے آیا دربار تیرے میں بھی حاضر ہیں وچ حضور مولا
آپ جاننائیں لیلیٰ روپ تیرا تیرے نور دا نور ظہور مولا
وڈا دکھی اے قبیاں باپ میرا میں اوس تھیں وہ مہجور مولا
میرے واسطے اوس دعا منگی میں حال بہت حزین مجبور مولا
دونویں منگتے آئے دربار تیرے ہووے مہر تے کرم ضرور مولا
اک سہدا جائے تے اک روندا ایرا ایہہ بھی تے نہیں دستور مولا
سدا رکھ آباد دیوانگی نوں عقل ہوش اے نرا فتور مولا
لاواں اگ میں عقل سیانپاں نوں وحشت دے چھائے موج سرور مولا

میرے عشق تے لیلیٰ دے حسن دیاں گلاں دھم گئیاں دور دور مولا
خاکی جام وچ ماہ تمام روشن ہویا ویکھ میں مست مخمور مولا
سنگے دوہاں دی کریں انصاف آپوں یا رحیم عادل یا غفور مولا
مینوں لیلیٰ دی بخش سودا کامل وہیہ اوسنوں عقل شعور مولا
جیکر اوہدی دعا منظور ہو گئی میری ہوئی مڑ نامنظور مولا
راضی دوہاں نوں رکھ رضا اندر جویں دن تے شب دیجور مولا
لیلیٰ لٹ لیا میرا پا جھاتی فخر مان تے ناز غرور مولا
لیلیٰ اج مینوں ساڑ سواہ کیتا جویں ساڑیائی کوہ طور مولا

Marfat.com

Marfat.com

نیئر پدرنوں نیئر دا پالے پرجھولی میری بھی کریں بھرپور مولا
دائم بین نورٌ علیٰ نور لیلیٰ تیرا نور مولا تیرا نور مولا

مجنوں دا زندہ تصوّر

لیلیٰ جھلک تیری ڈٹھی تجلّا نے کعبے وچہ بھی شمع جگا گئی ایں
کائی اویراولیں وٹا کے تے تبر نال رُلکے ایتھے آگئی ایں

مجنوں مست کرکے اپنے آپ وِتّے میریاں اکھیاں تھیں جھاتی پا گئی ایں
اکھیں میریاں نہیں اے تیریاں نے ایہ سخن بھی آپ فرما گئی ایں

وسیں پئی توں وچہ اجاڑ وستی میری اجڑی جھوک وسا گئی ایں
رلیا بندے نوں رب سبب لگا جدوں نینا نوں جہ نین ملا گئی ایں

لگا کعبے وچہ شاہی دربار تیرا نلے نال مُتّاں ڈیرا جا گئی ایں
ویکھاں آپنا آپ تے توں دسیں مجنوں اپنی شکل بنا گئی ایں

کی حد نوازشاں تیریاں دی بندہ ربدے گھر پہنچا گئی ایں
ویکھاں پیا بیت اللہ د بوچہ لیلیٰ مجنوں قطریوں کردیا گئی ایں

عاشق کہوں یا کہواں معشوق تینوں جھنڈے پار اوراں جھلا گئی ایں
لیلیٰ آفتاب وحدت کویں مڑ توں ذرّے ذرے دلوچہ سما گئی ایں

آپنا آپ لکا کے وچہ میرے مجنوں آپنے وچہ لُکا گئی ایں!
صدقے بلبلے باغ الست دیئے پنج تت پنجرے پریت نبھا گئی ایں

ساز راز وجا کے بُت خانے گیت وچہ مسیت دے گا گئی ایں
کدی گلاں تے رقص فرماوئی کدی کنڈیاں تے چہچہا گئی ایں

ٹھہراں کس طرح اک مقام اُتے پلک وچہ سو روپ بدلا گئی ایں
ڈولی چن دی جھول کے رات ادھی اندر ناریاں دے جگمگا گئی ایں

اسپ شمس دوڑا کے شاہسوارے شرق غرب تک دھوڑ اڈا گئی ایں
جھنوں نیک دسے تیری ذات وِتّے ازل ابد تک ویکھ وکھا گئی ایں

بُلبل گل باجھوں گل نہیں بندی آپ گل دا دل سکھا گئی ایں
لاریب فی ام الکتاب لیلیٰ کھول زلف والیل پڑھا گئی ایں

آجا آجا کھاں محمل نشین ہو کے کیوں چپ غریب توں چا گئی ایں
دائم باجھ ایتھے ہور کوئی بھی نہیں کیوں مکھڑا کج شرما گئی ایں

جنگل دا وحشی مجنوں

ہال ہال کر کعبیوں نکل مجنوں آیا بار جنگل بے قرار روندا
سر تے چڑھی ہوا ہوا ہویا رہیا باپ غریب دکھیا روندا

وادی نجد پہاڑ دی وچہ اندر دیکھ دیوانہ عاشق زار روندا
مست صہبائی عاشق صحرائی اندر دشت صحرا لگاتار روندا
سارا دن روندا ساری رات روندا نیر یار مجنوں بار بار روندا
جیویں شیر بگھیاڑ تے ہرگ روندے پیا وحشیاں دا سردار روندا
کھول آپنا آپ دیوان مجنوں پڑھکے آپنے پیا اشعار روندا
لیلیٰ لیلیٰ دی پگیئی گونج بن بن کونج وچھڑی وانگ لاچار روندا
گویا یوسفؑ یعقوبؑ دی ہو صورت نزع دم پرنم بیمار روندا

آہیں مار کے بیل تھار مجنوں لیلیٰ لیلیٰ پکار پکار روندا
دھاراں وہندیاں نیتھوں خونیاں اتے پتھراں سیس پکار روندا
تلیاں وانگ مچھی تلیاں ریت تتی دیکھ وچہ تلیاں سو سو خار روندا
آکھے کیتی کوئی وگیار ناہیں خاطر یار دی نال پیار روندا
غزل سُندیاں ڈھہن غزال نچھے عاشق بلیدرم سنے پروار روندا
لگاتار مجنوں ستارو جے گریبان کرکے تار تار روندا
کدی زُلف کالی گدی ہین لیتے کرکے لیلیٰ دے یاد رخسار روندا

لیلیٰ میل اک وار خداوندا شاہنشاہ دے پاک دربار روندا
قصہ کسے دا چھیڑ کے پاکباز و پیا آپ دائم گنہگار روندا

خارکش تے مجنوں

ساقی عشق تھیں پے پے یار وی پی گو کدا پی پی شراب مجنوں
روندا جنگلاں دے وچہ سک گیا ناہیں مجنوں دا ایہا خطاب مجنوں
بیقرار بیچین بیدار بیدم بے نوا بے ہوش بے خواب مجنوں
بادشاہ مجاز دے عاشقاں دا سارے آکھدے عالیجناب مجنوں
کُلی راز مجاز حقیقتاں دا فیض یار تے فیض مآب مجنوں
ماچھی لین آیا بالن بار اندر کھلا جنڈ مثال بیتاب مجنوں
لیلیٰ مارنہ ڈاڈھیاں ہورساں اگے ہویا وچہ بحر عذاب مجنوں
لیلیٰ اجے آیاں تیرا بھلا ہووے گیا بخشیا باجھ حساب مجنوں

درد و غمدیاں لال انگاریاں تے بھُن بھُن کھاندا جگر کباب مجنوں
حرف حرف اُتے جان صرف کردا پڑھ پڑھ حسن دی نور کتاب مجنوں
جُز کُل انا انت رہے پچھے چیر گیا ئے عیب صواب مجنوں
سبتی باد بہار خزاں مجنوں کالی رات مجنوں آفتاب مجنوں
رہیا ککھ نہ کلکھ دے وانگ رُلیا ٹٹا شاخ نصیب پھُل گلاب مجنوں
جدوں سطے کالہار یدی ہی سرتے ہوئے لیلیٰ دا نام شتاب مجنوں
ماسہ ترس نہ آیا ئی بے ترسے کیتو ئی غرق بحر اضطراب مجنوں
ماچھی پچھیا کی بلا ایں توں اگوں روکے دے جواب مجنوں

Marfat.com

لیلیٰ اتینوں بھی پتہ نہیں کون ہاں میں تیرا ہاں میں خانہ خراب مجنوں
صدقہ حسن حضور پرنور لیلیٰ رہسی چمکدا دائم مہتاب مجنوں

نجد تے وجد

کُوکے نجد پہاڑ تے وجد اندر لیلیٰ سارا اساں وچ چاریاندی
لگے تیر غمدے جھڑے تیر فرقت رہی خبر نہ صبر سہاریاندی
کدی محمل نشین ہو پا پھیرا انتظار سیتے کنہاں داریاندی
اڑے کدی تے لیندیوں خبر آکے سُدھ بُدھ تے ہوش وساریاندی
ایہ تے پتہ اے عشقدے کٹھیاں نوں ہرن پار اے جھات پیاریاندی
وسنے پیا حجاز دا دیس شالہ جتھے انت کھلوت آوا ریاندی

تینوں لوڑنے ہاں تیری لوڑ سانوں تینوں لوڑ کی اساں نکاریاندی
شاید ملک معشوقدے رسم ناہیں پریت چھپنی سار وکھیاریاندی
سیر کردیاں نجد دا نجد پایا جا خبر نیر یاں راج دواریاندی
میرے نیناں نوں جیہ سدی ہئی لیلیٰ ایتھیک تیریاں عرش مناریاندی
نظراں نذر ہو گیاں قرماوتے سہی کڈل پرتسی رُت نظاریاندی
شرق غرب تائیں حسن عرب روشن لیلیٰ لیرحرائے چن ستاریاندی

بولن آپ اوہ بدا بولناں اے بینوں سوہنہ اے تیرہیاں سپاریاندی
دائم تل تے جان تے نقد سودا مستی عشقدے موج الاریاندی

مجنوں دا فقیری بانا

چابک مار تحریر دے شاہسوار اگھوڑا قلم نہ پیر اُٹھاوندائے
باہوڑ ساریاناں اشتر فکر غافل رکھیں پیا مُہار اُٹھاوندائے
لیلیٰ بے پرواہ نہ آوندی اے ایویں تت دہاوندا جاوندائے
خاطر دید سودائیاں عاشقاں نوں عشق داعجیب سکھاوندائے
اُتے لیکے گودڑی ہفت رنگی منکے گانیاں گلے لٹکاوندائے
آیا لیلیٰ دے شہر دوپہر ویلے صورت ویکھنے لئی ترساوندائے

تیرے ہوندیاں ساقیا مستوار ایپا ہوش جنون نوں آوندائے
المدد مہانیاں مہرباناں بڑا وچہ طوفان ڈُدلاوندائے
اُٹھ او آپ دیوانیاں جاودے تے حاکم حق داحکم چلاوندائے
مجنوں نجد پہاڑ تھیں اُتر جلدی بھیس فقر دا نوب وٹاوندائے
ننگے پیر تے ہار کچکول کچھے پٹے سواہ دلوچہ رماوندائے
کسے روپ بہروپ چھپایاں نہ لیا آپنا آپ لکاوندائے

کرے ادب دیوار دیوار سندا بوہے چُم کے سیس نواؤندائے
ایتھے وسدی عالی سرکار لیلیٰ تعوہ خاص مینوں جہدے ناؤں (نام) آؤندائے
پائو خبر حضور دی خیر اوڑک وہڑے آن سوال سناؤندائے
مجنوں اوندیاں ویکھ محبوب سوہنا کر ٹھکرہ دا اجال وچھاؤندائے
اتھاں ہوکے تے بھڑیا وچہ کھاتے کڈھیں صاحبا روکرلاؤندائے
ایہہ کوئی حافظ نابنیاں ایا ہج دسے کھاتے وچہ پیا نیر وگاؤندائے
لیلیٰ پکڑ کے کھاتیوں باہر آندا ہتھ جوڑدا تے تھر تھراؤندائے
لیلیٰ لگی پرتن اوسیوقت مجنوں اکھیں کھول کے جند گھماؤندائے
لیلیٰ کہ قربان مجنوں مولا رحمتی مینہ برساؤندائے

ایس شہر دی فرض تعظیم کرنی سجدے کردیاں شکر بجاؤندائے
ویکھ لیلیٰ دی گلی سبحان اللہ جلوے وچہ نہ مول سماؤندائے
اُٹھ خیر فقیر نوں پا بیٹی باپ لیلیٰ نوں امر فرماؤندائے
ویہڑے وچہ سی ڈونگھرا اک کھاتہ اکھیں میٹ اکو جھکیہ کھاؤندائے
اکھیں ویکھ کے حال امیر سردار اُٹھ لیلیٰ نوں گل سمجھاؤندائے
نال پیار اُٹھا کے کڈھ باہر مولا نیکیوں کرم کماؤندائے
آندا گلی اندر لیلیٰ پکڑ باہوں چپ چاپ ہو موج مناؤندائے
بن کے انھیاں لیائے ویکھ جلوہ گلے گُھٹ گلونگڑی پاؤندائے
جاہ دائم دیوانیاں رب حافظ میل ویریاں نوں ناہیں بھاؤندائے

ہ (جاں جاں تیکر اکھاں بنکے دسھیں نہیں وچہ ٹوئی) (تاں تاں تیکر رہبر بن کے بانہہ نہ پکڑے کوئی)

فقیر دی آواز

آوے جدوں کوئی دلوں گدا بن کے آپ خیر اوہنوں بادشاہ پاوے
کھاتے عشق حضور دے ڈگ توں بھی راہنما جانی پھڑ کے راہ پاوے

اکھیں میٹ نابنیاں ہو غیر ولوں دلبر مہر دی ہس نگاہ پاوے
ہوشے وصل دا تاج عطا دائم پر کوئی سر لوچیہ تے پہلوں ساہ پاوے

دیوانہ مسیت وچہ

بحر عشق مرینڈ زا لہر ٹھاٹھاں وحشت سخت طوفان جھلایا اے
اکھیں میٹ کے گوشہ نشین عاشق بیا عشق دا سبق پکایا اے
بھکھا تسا غریب نہ نان پانی اندر فاقیاں دفت لنگھایا اے

مجنوں دردمند لیلیٰ دے شہر اندر ڈیرا وچہ مسیت دے لایا اے
پھول درد کتاب محراب اندر ادبوں سیس سجود ٹکایا اے
سُن کے اپنے دیوانے دا حال لیلیٰ اندر پردیاں نیر وگایا اے

چھناں چُوری دا پور کے منہ گولی پیانت مسیت پہنچایا ئے
اگوں مُلّاں بنے بن مصنوعی مجنوں لیلی پیٹ نوں وددھیائے

کھا کھا مٹھیاں چُوریاں مُئیں مٹھو بیا نٹے نے نشہ اڈا یائے
دائم ہون گے حشر نوں منہ کالے جنہاں کسیدا حق دبایائے

نقلی مجنوں تے اصلی مجنوں

مجنوں ہین اصلی مجنوں ہین نقلی انت لین پچھان پچھان والے
اک پھلاں دی سیج تے سون مجنوں اک سولڑی تے چڑھ جانوالے

اک حلویا نو چہ ڈب مرن سنے اک اُتے حلویاں جان جلانوالے
اک اُڈ دے مٹھیاں شربتاں تے اک چھج وچہ ایلیاں پانوالے

اک پڑھن پڑھان دے بن مجنوں اک کرکے عمل وکھانوالے
اک ہین سُکے کلمہ گو مجنوں اک نیزے تے سیس چڑھانوالے

لیلی سُنی سنائی دے اک مجنوں اکھیں ویکھدے اک دہیانوالے
کھوٹے کھرے اورک کھ وکھ ہوندے ہیندے ہین جد حشر مینانوالے

چھناں چھری بھیجے گونی ہنھ لیلی لے آپنے مبر جانی جانوالے
مجنوں لہو تیر الیلی منگدی اے آئے وقت سر نے امتحانوالے

ملاں نسیا ٹھپ قرآن سُنکے بولے اندر دل سچے ایمان والے
لہو دین والا مجنوں میں دائم مجنوں نس گئے چُوریاں کھانوالے

ترانۂ رندانہ

حق سچ والے اک لال سچے اک نرے کچے منکے کچڑے تے
کفر دین دی کرن پچھان والے الّو پا عینڈی دونوں تجدے نے

علم عقل تے زہر کی ہوش دانش نگہ عشق دی وچہ نہ حجدے نے
زاہد جنہانوں پوجھدا بلبٹھ کعبے حرص لوبھ مندر چونے گجدے نے

عقل کردی اے اُلٹیاں منبراں تے جلوے حسن دے دار تے پچدینے
دائم لا یموت نے مرن والے جھڑے بجدے کدی نہ بجدینے

معنوی مجنوں

مثنوی شریف وچہ ایہ قصہ حضرت مولانا روم فرمائیے
اک دن ڈاچی تے ہو اسوار مجنوں شہر لیلی دے ول سدھایئے

ڈاچی بوتیوں وچھڑی جائے روندی سینے بیچ لخت جگر پائیا ئے
بیڑے شہر دے گیا تے نیند آگئی ہتھوں ڈاگ چھٹی جاں جھٹلائیا ئے
ماہنوں پئی اپنی اوہنوں پئی اپنی دوہاں اپنا زور لگائیا ئے
پریشان حیران ہو پیا ویکھے جتھوں چلیا سی اوتھے آئیا ئے
رتن وار ہوئی اوہا کار مڑ مڑ مستی نیند دی راہ بھلائیا ئے
تاہیں سو کھڑا لیلیٰ دے شہر جاناں لکھاں راہیاں ساتھ لٹائیا ئے
مجنوں روح تے نفس مغرور ڈاچی بوٹا لوبھ تے حرص ٹھہرائیا ئے
ظالم نفس امارے دا ایہہ اٹھے اگر لذتاں جیو بھرمائیا ئے
کارن طالباں دے ایسے لئی آقا موتوا قبل دا حکم فرمائیا ئے

شوق قیس نوں لیلیٰ دے ویکھنے دا رورو اکھیوں نیر وگائیا ئے
سوں گیا اسوار جاں میٹ اکھیں ڈاچی پچھاں نوں منہ پرتائیا ئے
اچن چیت جاں مجنوں دی اکھ کھلی لیلیٰ لیلیٰ دا شور مچائیا ئے
ون جاگ کے موڑ مہار ٹریا مار ناقہ نوں تیز دوڑائیا ئے
حاصل ہوئی نہ مول مقصود منزل مکھ زرد تے درد سوائیا ئے
قصہ خاص خصہ مجنوں معنوی دا نکتہ پیر استاد سمجھائیا ئے
لیلیٰ ذات دے شہر مڑ کویں پہنچے جنہوں نفس نے ٹھپ سلائیا ئے
ٹوڈا حرص ہوا دا مرے جبدم پیندا نفس تے روح دا ملائیا ئے
دائم وچ دریا فناہ ہو کے قطرے نام دریا دھرائیا ئے

حق دی بولی

نفس شتر نہیں پہنچدا سر منزل ہمبل اڈے وچ بہتر[1] حسد ستر اندے
جدوں غیر تھیں ونج پناہ لئے گردن آوندی ہیٹھ کلونتراں دے
رکھ تی تے جان جو ٹرے ماہنوں سائے انہاں تے رحمتی چھتر[3] اندے
اُلٹ یار دے گر شہید ہوندے پچھنہار جو راس[4] نچھتر اندے

جوگ جون دا وت کی فائدہ لے جدو گند جاون سمیں دتراں دے
ہوئے دور بہتراں[1] منہ کالے جھڑے جھڑے وچہ نرگ بہتر[2] اندے
مرد نہیں اوہ تے رناں ہن جھڑے لگے آنگ رناں اندر ستر اندے
اڈن کویں عرش[5] دائم وانگ جھڑے پھسے ہوئے اندر حرفاں سطر اندے

۱ بہتر عدد ابجد کے حساب سے یزدان کے ہیں اور ۲ اس بہتر کی مراد بحساب ابجد حسد ہے کیونکہ حسد کے عدد بھی بہتر ہیں۔
شعر کا مطلب اس طرح سمجھیں کہ وہ یزدان کی درگاہ سے دور ہوئے جو حسد کے دوزخ میں گرے ہوئے ہیں۔
۳ چھتراں یعنی سر پہ سایہ رکھنے والی چھتری سائبان وغیرہ ۴ راس اور نچھتر، ہندو لوگ ان کے قائل ہیں دیکھ بھال کہیں آتے جاتے ہیں مگر اسلام میں ایسے عقیدہ کی ممانعت ہے۔ ۵ مصنف

Marfat.com

مجنوں دا لیلیٰ دی گلی پھیرا

غم رسیدہ جور دیدہ عشق مجنوں لیلیٰ لیلیٰ دن رات پکار دائے

چڑھ چڑھ نجد پہاڑ دیاں چوٹیاں تے الفراق اچے نعرے مار دائے

لے کاش نہ جمدی ماں مینوں فتنہ سخت چرخ کج رفتار دائے

ماں باپ تے دیس گھر بار بھلے کوئی پتہ نہ خویش پروار دائے

اک دن اتفاقاً کوہ نجد شتے پھیرا پیا اک شتر سوار دائے

ڈٹھا مونہہ تیرے ہویا موت نیڑے بازی فکر خیال دی ہار دائے

لیچل کر بٹھا کے شہر لیلیٰ ہتھ جوڑ کے عرض گزار دائے

کہیا شتر سوار سوار ہو جا مجنوں ہو سوار رسدہار دائے

مست شتر ہوا رفتار اُتے جان شکن نالہ مستوار دائے

کوکے اوہ بھائیا ہیلا سنر سوہا پیا دسدا محل سرکار دائے

آکے لیلیٰ دی گلی وچہ کھلی ناقہ غمی جلی سرور بہار دائے

اُبو دراقدس لگا کرن سجدے عین فرض ایہو عاشق زار دائے

تیری زلف واللیل تول چند صدقے سورج منگتا تیرے رخسار دائے

سراپا نور اعلیٰ نور لیلیٰ اختیار تیں یار اورار دائے

مہربان نئیں بخشنہار توہیں تیری گلی ڈیرا گنہگار دائے

نال وحشیاں جنگلیں حال اوہدی ہو بہو ہویا وحشی بار دائے

پیا ہجر کھڑے لیلاں کھا ہڑاں نے شعلے آہاں دے پیا کھلار دائے

اوس بے پرواہ بھی حد کیتی شوق کالجے جہدے دیدار دائے

ایسے طرح کملا اندر وادیاندے لے نہرا ریت دے محل اسار دائے

مجنوں ویکھ دوروں آکھے آئی لیلیٰ غم دور ہن تھیا بیمار دائے

انت لگ پیریں آکھے دس خیریں ہارا ایہو مجنوں بیقرار دائے

جہڑا یار نوں یار ملائے یار ڈیرا باغ بہشت اس یار دائے

رنگ رنگ دے گاؤندا گیت لاہیں سر مٹھڑا مست خمار دائے

آیا لہر اندر ویکھ شہر نیڑے جلوہ چمکیا در و دیوار دائے

اوہدے وچہ بیٹھی ربی ذات لیلیٰ تقوہ خلص بندا گنہار دائے

راہی گیا اگے اتے قیس تائیں باہوں پکڑ کے تلے اتار دائے

یا حضور لیلیٰ یا حضور لیلیٰ حاضر ہو گیا نفر دربار دائے

نوری نین مازاغ سبحان اللہ شمس مکھڑا باغ انوار دائے

عاشق سنے بیت اللہ تے حجر اسود مکہ تیرے مدینے تول وار دائے

اک سو چوداں سورت بھیجی بے صور مقصد پارے پارے تیرے پیار دائے

تیری سدا مسلم اے بادشاہی سکہ چلیا پاک گفتار دائے

مُکی حسن دی حد بے حد دائم اک اک جھلک دریا اسرار دائے

Marfat.com

مار کُٹ تے شور

مسجدے پیکے لیلیٰ دی گلی اندر مجنوں عشق نماز ادا کردا
اہنوں شرع شریف دا خوف ناہیں پیا بُت دی حمد ثنا کردا
فرلے بھیاں ٹکراں ٹھُل رستہ مدد نہیں کوئی راہنما کردا
مر کے اُٹھن تے نہیں ایمان اہدا پیا جیوندیاں حشر برپا کردا
پاگل دیوانہ ولاں چھپلاندیاں گلاں پیا بنا بنا کردا
اس تے کسیںوں کی امید ٹھہرا نال ماپیاں نہیں وفا کردا
مار مار پتھر ہر کوئی سمجھ لگا خوناخون غریب نوں جا کردا
پتھر کھا کے بھی مجنوں گل نازک لیلیٰ لیلیٰ دی رہیا صدا کردا

ویری چک بنھ مارو مار کردے ایہہ کی پیا وحشی بے حیا کردا
ایہہ تے کافر اے خاکدے پتلے نوں سجدے سمجھ کے پیا خدا کردا
والی ہو کے مال خزانیاں دا بوہے بوہے تے کیوں گدا کردا
آوے شرم سانوں سُن کے لیلیٰ لیلیٰ پر ایہہ شرم بے شرم نہ کا کردا
قطرہ عقل دا ایں دے تہیں پلے جاری وہم دا پیا دریا کردا
پلہ پیر تے ماں فقیر دُکھیا دفن جیوندیاں خاک اڈا کردا
عاشق پیا ائی ادب تعظیم پھر بھی پیا سیس نوا نوا کردا
وانگ چور اوڑک سجایا یار نام چھپ لک ڈبرا ماغے جا کردا

لیلیٰ دا حال زار

جل بل کے رنگ محل اندر منجی مل کے پئی بیمار لیلیٰ
رنگ نے ردآہ سر تے درد دلوں جپہ بن کے اُڈ گئی گرد غبار لیلیٰ
بیٹھوا بیہوش بیچین بیدل تے بے صبر بے دم بیقرار لیلیٰ
لایاں عشق کٹریاں کڑیاں دھرت سُٹے کڑیاں تنھ آتار آتار لیلیٰ
رتن جوت جوبن سوہنے لک کھڑیا سینے ساڑ رووے زار زار لیلیٰ
انت زار قطار بیزار روندی کر لے انت تن من انتظار لیلیٰ
گلاں آپ اُٹھ اُٹھ اپنے نال کردی بیٹھی اپنا آپ وسار لیلیٰ

ماری سانگ مجنوں ہوئی وانگ مجنوں مجنوں مجنوں پکار پکار لیلیٰ
آوے نظر ناہیں یار بار والا بار بار کوکے بار بار لیلیٰ
وانگ نار دے نار گلنار بلدی بلدی نار وگا وندی ہار لیلیٰ
درس یار دا کیتیاں برس گزرے کردی درس دا یاد دیدار لیلیٰ
راتیں ویکھ تارے سنجوں تین تارے تارے ڈوبدی رہے دکھیار لیلیٰ
سورج ویکھ آکھے سورج ویکھدے نے نصف اللیل جو ہون بیدار لیلیٰ
بن بن جہاں جوگی ہوئی غماں جوگی ویس جوگناں روگناں دھار لیلیٰ

میرے شوہ مجنوں لائیں یار جھڑ کے پھڑ کے نندھ تن شوہ وچ کار لیلیٰ
نیر اندر دچانے خالدین فیہا من تحتہ الانہار لیلیٰ

ہر دم جھکدی ڈھکدی دُکھدی آ تیرے مکھ دی جھلک جھکیا لیلیٰ
تیرے پیر چمن سر دے نال مُڑ کے آ دے رات کالی کالی دھار لیلیٰ

پاک دید سرکار درکار میرے نسیٔ جھک میں خار بے کار لیلیٰ
تیرے نال بہشت اقبال روشن تیرے باجھ خوار فی النار لیلیٰ

سچے سنگ معشوقاں تے عاشقاں دے تیرے عشق اندر انکبار لیلیٰ
دائم کیتی ادا قضا عمری سجدہ اکو کر تیرے دربار لیلیٰ

لیلیٰ نوں سہیلیاں دا دساں

سیاں لیلیٰ نوں دسیا اج اڈ ئے ایتھے قیس ہوری آ سن لا گئے نی
گلی جانوالے علی علی کر کے تیری گلی اندر پتھر کھا گئے نی

اڑ ئے دیکھ لے تیری دیوار اُتے اپنے خون دا رنگ چڑھا گئے نی
اج دیہوں ڈھلدے ڈھولن یار تیرے لیلیٰ لیلیٰ دے ڈھول وجا گئے نی

لیلیٰ اپنا آپ دکھا توں بھی اوہ تے اپنا آپ وکھا گئے نی
بھانویں پھٹ پائے لوں لوں ویریاں نے سوہنے ہس دعا فرما گئے نی

اندر سنئے مسیح تے نال چادر لینے ہو کئی حشر برپا گئے نی
اڑ اڑ کی ہی گلی وچہ دیکھی ایں ہٹ اوہ کملیئے سمیں ہا گئے نی

خانہ خانہ دیوار دیوار شاہد سارے شہر وچہ دھوم مچا گئے نی
انتھر اک سرکار دی جد دل دہلی لدے زمین نے وگ دریا گئے نی

اگو سنیاں فلک تر گاف نعرہ بدل بجلیاں گھٹ شرما گئے نی
عاشق مرد مجاہد دی وجھ آمد ازل ابد تک زلزلے آ گئے نی

کی آکھئے کی اسرار آ ہے عقل ہوش دی دھوڑ اڈ لگئے نی
دھرتی نے جہان ودا دیکھے مُردے قبرتھیں اُٹھ اُٹھا گئے نی

رنگ ننگ تپنگ جلا کسے تے تیرے واسطے شمع جلا گئے نی
جاگ جاگ لگی مُتے بھاگ اڈ ئے جاگ جاگ کے بھاگ جگا گئے نی

لیلیٰ کہ کی کراں سہیلیو نی غم یار دے مار مُکا گئے نی
محرم حال دے دائم اقبال ہوری اگاں بلبلاں تے تیل پا گئے نی

لیلیٰ دی فریاد

وائے وگدے وگ نی وائے وائے ساجن آئے تے بھی فیر چلے بھی گئے
کون دیہوں پھیرے جنہاں دیہوں پھیرے پھیرے پائے بھی تے فیر چلے بھی گئے

Marfat.com

اڑیو مولا دے رنگ بے رنگیاں نوں رنگ لائے بھی تے فیر چلے بھی گئے
لہی ترسدی کشتِ امید لیلیٰ بدل چھائے بھی تے فیر چلے بھی گئے
سائے ڈھلے غریب دیوار اُتّے پائے سائے بھی نے فیر چلے بھی گئے

شاہنشاہ میرے جھولی منگتیاں دی بھر پائے بھی تے فیر چلے بھی گئے
باروالیاں سجناں شہر اندر ڈیرے لائے بھی تے فیر چلے بھی گئے
چھیڑ ساز دائم عشقیاں نے سچے نچے گائے بھی تے فیر چلے بھی گئے

لیلیٰ دی حال پکار

آئے مٹن پر ملے نہ جان صدقے میرے مست الست فقیر ساجن
روندی رہواں دلگیر اسیر کملی سینے پا گئے زلف زنجیر ساجن
ہائے آ ایتھے نچھڑ کھا گئے نے بے قصور ساجن بے تقصیر ساجن
میرا عین ایمان سہیلیو نی دیون نگہ تھیں بدل تقدیر ساجن
لَا تَقْنَطُوْا آسرا رکھ بیٹھی کدی میلسی رب قدیر ساجن
لیلیٰ امن امان تیری تھیں اپنی اکاش کفنیر ساجن
حکمت صانع مصور کمال تیری بنیاں جیہڑے دی نری تصویر ساجن
باجھ دلبریاں اکھیں کون جانے کھلی عشق کتاب تفسیر ساجن

اوس شہر نوں قہر ظلمات کھیئے جتھے رہن نہ بدر منیر ساجن
مرشد راہنما مشکل کشا ہادی میرے پیر ساجن دستگیر ساجن
بے خلبے لوٹ قربان جائیے بےمثال ساجن بے نظیر ساجن
میری جان گھولی کوکاں چیر ہو لی گئے بند لمیر ڑے چیر ساجن
کراں کی تدبیر دلگیر جھلی گئے مار کلیجڑے تیر ساجن
غالب امر باری پھردا وچہ باری عالیشان سلطان امیر ساجن
لکھ کس کوئی نہیں نہ بولدا اے میری جان مجنوں دلپذیر ساجن
دائم تیریاں لمیاں غفلتاں دی کرمن معاف خطا اخیر ساجن

لیلیٰ دے ہاڑے سہیلیاں اگے

پتھر پُھل تائیں پتھر دلاں مارے آئی سُندیاں لباں تے جان اڑیو
انہاں لا جہ مثال بیداد گری کیتی کسے نہ اوہدی پچھان اڑیو
اپنا خون پیندا اپنا ماس کھاندا کردا کسیدا کی نقصان اڑیو
ویکھ مستی الستی پروانڑے دی عقلاں ہون لکھاں پریشان اڑیو

ہوئے طول طوفان دا ظالماں تے کدی ایڈے بھی ہو طوفان اڑیو
اوہ تے دیوانہ مجنوں منانہ نغازی عشق دی وچہ میدان اڑیو
سٹاں واریں اوہدی دیوانگی توں افلاطون بقراط لقمان اڑیو
مجنوں ملک الشعرا حسان[1] ثانی لکھے ویکھ تقریظ سحبان[2] اڑیو

[1] حسان بن ثابت سرکارِ مدینہ کے درباری شاعر تھے
[2] سحبان ابن وائل عرب کا بڑا فصیح و بلیغ شاعر تھے۔

Marfat.com

بیت بیت اندر فاضل ہوون بیت التیاع[1] دقیق دیوان اڑیو
مجنوں اوہ ویکھے اوہنوں میں ویکھاں جیہاں نیناں اندر آکو جان اڑیو
کدوں قیس قیاس وچہ آسکے جیہڑے کرن قیاس شیطان اڑیو
گلہ میری سرکار دا کرن جیہڑے اُنھے ہین مجہول نادان اڑیو
جہاں مٹھیاں آبحیات چشمہ لکھاں خضر پے زندگی پان اڑیو
پاک ذات دا نور ظہور روشن شاہد چوٹیاں نجد فاران[2] اڑیو

لگا نار مجنوں پیا پار جاندا بیڑا تار کے بحر عرفان اڑیو
حرف ویکھنے نے لوکی حرف رکھن معنی بھال دینے معنی دان اڑیو
اَلاِنسان سِرّی وَاَنا سِرّہٗ ناہیں پہنچیے وہم گمان اڑیو
بھلا ناہی میرے پُر الم وانگوں اک دم تے بھار اٹھان اڑیو
اُبھر گئے باجھوں بھلا کون دسے وسے کون وچہ شکل انسان اڑیو
دائم جیہے شاعر بے شعور لکھاں رونندے پھرن جنگل بیابان اڑیو

اک خاص سہیلی

بولی اک سہیلڑی ہو نیڑے ملیا جان جانی اج کل لیلے
نی میں دیکھ آئیاں تیرا اُچھل کھڑ باجھ پیر نوں بلغدے ول لیلے
دیوی باپ اجازتاں پیر دیاں کوئی لا ایسا دل چھل لیلے
ویکھیں یار دی پاک دیدار منزل مکن ہجر والے مارو تھل لیلے
محمل وچہ بیکے چل باغ وتے گل ڈاچی دے پائے کے ٹل لیلے
جوبن سر آوی ہیکے ہو حاضر انت جاونا ایں جوبن ڈھل لیلے
جھیلیے بیج زمین اندر لگے فلک اُتے سوئی پھل لیلے

پا شہد شکر مٹھی منہ میرے تینوں دساں میں مٹھڑی گل لیلے
چھپ لگ بیٹھا مستوار مجنوں ہیٹھ بوٹیاں مار ہتھل لیلے
ملے آبحیات برات کھلے ساوی ہو جاوے سکی دل لیلے
لیلی لیلی پکار دا پیا مجنوں اوہنوں سل نالے تینوں سل لیلے
جیہے تے قیس پتنگ دا سنگ لوڑیں شمع وانگ ہر پیر تک جل لیلے
مُل وصل دی سر اندے مُل وکدی سر کج ناہیں تلیاں مل لیلے
بیڑے عقل دے عشق دریا ڈبن جیہڑی پینڈی اے اکو ٹھل لیلے

سروں لئے اوہنوں ہن سر چھپک ناہیں سدھی آئی اے سر تیتے جھل لیلے
گل انہاندی گل دا ہار دائم جیہڑے گل اندر جاندے گل لیلے

---

[1] التیاع ۔ دل کی سوزش جو عشق کے سبب سے ہو

[2] فاران ۔ مکہ معظمہ میں ایک پہاڑ ہے۔ ۱۲ ۔ مصنف

لیلیٰ دی لطافت

بہار اچلد انہیں سہیلئے نی اللہ جاندا بڑی لاچار ہاں میں
خبر آدن دی ملی پر ناں ملیا ملدی پئی تنگیاں بارہ بار ہاں میں
قبضہ ڈاہڈیاں دے قبضے وچہ میرا قیدن ہوئی یاں تلوار ہاں میں
سمجھ لئو خزاں ہاں میں سمجھ لئو بہار بہار ہاں میں !
میرا نام لیلیٰ لے کے کئی تھکے دیندی راج نہ کدی دیدار ہاں میں
سکے قال ہقال دے تیر لگے اندر حال دے جال شکار ہاں میں
جھڑا میری رضا وچہ رہے راضی کردی اوس تھیں کدوں انکار ہاں میں

میرے واسطے بار خوار پھردا لکھوار بلہار بلہار ہاں میں !
کھا پہ نیا مار دیوار کولوں بیٹھی رہی اٹھیئے اندر واہاں میں
ایتھے کوئی آمکدا انہیں پھر بھی سرپیر تائیں انتظار ہاں میں
تاہیں بے پروا مجنوں نجد لئے لیلیٰ اصنف نازک پردہ دار ہاں میں
جتھے ذات صفات لٹی جاندی حسن ذات دا سدر بازداں میں
میرے واسطے بقرار جھڑا اوہدے واسطے بقرار ہاں میں
جھڑا اپنا آپ چھپان لبندا سوئی جاندا کی اسرار ہاں میں

ہو کے مست الست دے درس لیلیٰ پاندی مجنوں دنبال پیار ہاں میں !
حسن عشق دو صورتاں میریاں نے دائے جلوہ گر پار اوار ہاں میں

سہیلی دی پہیلی

نانج راج محل وچہ بیٹھے نی چڑھکے سیج آرام فرماؤنی ایں
اوہنوں وحشی سودائی بناین وچہ آپ ہار سنگار لگاؤنی ایں
اوہنوں درد فراق دے سٹ گھتے آپ عیش چراغ جگاؤنی ایں
کو کے نجد پہاڑ تے اوہ آیوں باغ جان تھیں بھی شرم کھاؤنی ایں
اپنا حسن لکا لکا کے تے اوہدے عشق نوں پئی بیکاؤنی ایں
توں توں اوہدا ودعا چھپالیاں تیں پیر چلنوں آپ شرماؤنی ایں

نیناں پتہ کی مست دیوانیاں دا پئی عقل دے حکم چلاؤنی ایں
مجنوں مار کھادی آکھ گلی تیری باہر ہوہے تھیں نوں نہ آؤنی ایں
مجنوں ننگ منگڑا بار لیتی نی نوں مکھ بھی نہیں دکھاؤنی ایں
اٹھئیے اوس غریب دی جان اُتے ایڈے کاسنوں ظلم کماؤنی ایں
آپ وچہ چوبارے رہے لیے ہیں ٹھنڈی اوہدا جنگلیں چم سکاؤنی ایں
دائم یار فقیر دیوانڑے نوں کیوں نہ خیر دیدار دا پاؤنی ایں

Marfat.com

مقولہ مُصنّف

درد باجھ نہ اکھیاں رُوندیاں نے بیڑی تر ناہیں باجھ پانیاں دے
کسے حرف تے حرف نہ رکھدے نیں جیکو جنہاں نوں پئے معانیاں دے
جدوں عشق حضور دی چڑھے رنگن جیتے رہن نہ تسبیاں گانیاں دے
ڈٹھا اپنے گھر دے دانتاہ سید ہم پھیرے مصر وچہ پئے کنعانیاں دے

مکھن دودھ تھیں ہونوندا تدوں حاصل جدوں لاٹے گئے نال مدھانیاں دے
تدوں وسدے مینہ کلیمیاں دے بدل گجدے جدوں شیانیاں دے
عرب والیاں حق دی ضرب ماری بُت چور ہوئے ہندوستانیاں دے
دائم رب دیاں حکمتاں چار کھن سر پردیاں تاج سلطانیاں دے

لیلیٰ دی عرض باپ اگے

مینوں ابا جی مہر تھیں اذن بخشو روضہ عدن اندر پھیری پا آواں
کھڑے نویں بہار دے پھل تازے ویکھ ویکھ کے من پرچا آواں
ویکھ بلبلاں نچدیاں گلاں اُتے بہں بھی ناز دا ساز وجا آواں

بڑے چراندی طبع اداس میری گھڑی پل ہوا بدلا آواں
سبھے سنگ سہیلیاں نال لے کے خیر سکھ دی سیر منا آواں
نکہت ریز نوری بادِ صبح گاہی غنچہ قلب دا کھول ہسا آواں

جیہڑے محمل وچہ ناقہ سوار ہو کے شاہی شوکتاں نشان وکھا آواں
دائم حسن دے رانگ پروانیاں دے کجھی کبدی شمع جگا آواں

لیلیٰ مجنوں دا میل باغ وچہ

پدر باغ دی سیر دا اذن دتا لیلیٰ شکر ہزار بجاوندی اے
مالی باغ دا ویکھنے باغ چلو باغ باغ ہو خوشی مناوندی اے
جلوہ یار دلدار دا ویکھنے نوں نور طور سرمہ نینیں پاوندی اے
جامہ پہن یمنی برکت یُمن والا عرب مصر دا حُسن شرماوندی اے

سدّ سنگ سہیلیاں ساریاں نوں سیر چمن ارشاد فرماوندی اے
کیتی حسن دی تیغ تلوار لیلیٰ ریشم زری پوشاک سجاوندی اے
پری کھڑی کوہ نور دی تے لیلیٰ بیل زلف دے ناگ لڑاوندی اے
پر پرتے طلب تھیں قلب سلیم سلمیٰ ناقہ باد رفتار منگاوندی اے

خاطر درس مجنوں ڈال جرس گلو چہ ہش ہش بول زبین ٹھاوندی اے
جھلے محمل دے بیٹھ عروس فطرت پردا پوش ہو داگ اٹھاوندی اے

ادب پاس سیتی آس پاس سیاں جنوں تاریا نوچہ سہاوندی اے
باغ باغ لیلی التھی باغ اندر داغ ویکھ سراغ مٹاوندی اے

دیکھ بوٹیاں دے تھلے پایہ مجنوں لیلی ہار سنگار چھنکاوندی اے
مجنوں اٹھیا اٹھدیاں سار جھیڑیا بجلی حسن دی چمک کھاوندی اے

سجدے پیا جبین محراب مجنوں نہ جبین لیلی جگمگاوندی اے
صبح صادق[1] اج عید دا چن چڑھیا خوشبو شام دی زلف دھماوندی اے

ویکھ عاشق حسین[2] حسین لیلی ہتھ جوڑ سلام سناوندی اے
اپنا ویکھ روشن جانی حسن اختر[3] جامیو چہ نہ مول سماوندی اے

عطر بار شمیم اقبال[4] جھلی بلبل گل توں وار نے جاوندی اے
سائیں علی محمد[5] تے رب سر تے حق سجدے نام دھیاوندی اے

اندر باغ وصال بہار آئی رحمت ربدی مینہ برساوندی اے
دائم لیلی نوں کالجے لائے مجنوں لیلی مجنوں نوں کالجے لاوندی اے

حسن تے عشق دیاں منزلاں

لیلی مجنوں دا باغ وچہ میل ہویا دید عید سعید برات ہوئی
حسن عشق سندی ملاقات ہوئی نور چمکیا دور ظلمات ہوئی

ماری لاٹ خورشید جمال والے ختم فرقتاندی کالی رات ہوئی
بھلا کون دسے کیہڑی بات ہوئی جیہڑی بات ہوئی اوہا بات ہوئی

کلیاں گل بلبل مرحبا کوکن سارے چمن دل وچہ خیرات ہوئی
وحدت ذات صفات نوں جھات دسی اندر ذات فنا صفات ہوئی

ویکھ پیاریاں دی ملاقات ہوندی لکھ وار صدقے کائنات ہوئی
دائم چاو چھنیے سنیا ایں عرب اندر عرشی موتیاندی برسات ہوئی

---

۱ ۲ ۳ ۴ ۵، ۱ صبح صادق ۲ عاشق حسین ۳ حسن اختر ۴ شمیم اقبال ۵ سائیں علی محمد

۴ رمضان ۱۳۷۶ھ کو بوقت سحر میں یہ مضمون لکھ رہا تھا میرے چار دل بیٹے سامنے بیٹھے ہوئے تھے جنکے نام ترتیب وار لکھ دیئے گئے ہیں اور ان ناموں کو صنعت کا رنگ دیا گیا ہے نام کے نام مطلب کا مطلب۔ ۵ سائیں علی محمد صاحب جانی چک نزد ڈنگہ والے بھی میرے پاس بیٹھے تھے نہایت اعلیٰ صوفی درویش ہیں انکا نام بھی صنعتاً لکھ دیا۔ ۱۲ مصنف - ۴ رمضان المبارک ۱۳۷۶ھ واسو

Marfat.com

نغمۂ رند

واعظ شور مچا کے چُپ کیتی تے میں چپ کر کے پیا شور کرناں
رُسم موت نوں چپت گراونے لئی مُو تو قبل اکھاڑ بوچہ زور کرناں
کدی گور تُوں پھلاندی بسیج کرناں کدی پھلاندی بیج نوں گور کرناں

حرف خانیوں نس جاں ال چک معنی بنت الیساں چوریاں چور کرناں
کدی فکر دی عرش تے چڑھی جاندی لمیں پیا تخیل دی ڈور کرناں
دائم فوق الادراک ہر ست رندے میں تے گلاں پیا ہو دیاں ہور کرناں

مجنوں دی فریاد لیلیٰ اگے

میرا حال مندا تیرا حال چنگا وکھ حال میرا محرم حال لیلیٰ
مجنوں جہاں نھٹا لک گئے کتھے دلی میر فقیر ابدال لیلیٰ
جیہنے شیر پلنگ تے مرگ پاڑے ونے رہن رلکے میرنال لیلیٰ
میری گل کی اے تیری گل کی اے نئی گل پچاہی گل ڈال لیلیٰ
تج مج دسے کج کو تج صاحب ناہیں تج نلج تے بھال لیلیٰ
ست منت منتی حچر جیا ستی غمدی ست نال گزرے ست سال لیلیٰ
کرکرم پتنگ کرنگ اتے میری شمع منیر جمال لیلیٰ
تیرا نام علام دا آسرا ئے عالی نام رچیا دال دال لیلیٰ
پیا واچیاے لیلیٰ اسم اعظم ہو یا جسم بھانویں لالو لال لیلیٰ
ہویا جنگلیں واس نواں بھلے رہیا جیہو وسواس خیال لیلیٰ
میں وچ میں نہ رہی آوس میں وچ ایہو کرے فقیر سوال لیلیٰ
غضبناک نہیں مہربان نوہیں نوہیں تیغ براں نوہیں ڈھال لیلیٰ

میرا بخت کمبخت اُجاڑ پھیرا تیرا تخت تے بخت اقبال لیلیٰ
جیو سنگ تے رنگ بدرنگ میرا اگو رنگ ہنال سیال لیلیٰ
میں نوں عشق دا عشق کمال جیویں تیرے حُسن دا حُسن کمال لیلیٰ
میری لج لیلیٰ تیری لج لیلیٰ لج پال میری لج پال لیلیٰ
میری دیکھ صورت اپنی ویکھ صورت شاہنشاہ نوں ہیں کنگال لیلیٰ
عمر بال موانڑا ساڈا ہوئی درس رس دیکھے عمر بال لیلیٰ
حید بصر ویکھناں ہاں لیلیٰ ویکھناں ہاں شرق غرب جنوب شمال لیلیٰ
ہس ہس کھاندے تھیر گلی تیری کیتا گلہ نہ رتی رووال لیلیٰ
کھاواں گھاہ نتر نہ کوئی خط پترا تیرے خط تیرے خط و خال لیلیٰ
درتے استخواں حاضر جناب عالی تیرا مال کر دے پائمال لیلیٰ
میں وچہ نول بولیں توں توں کوکاں ہواں میں کی میری مجال لیلیٰ
ہو مٹی ٹرندا بار وچہ خشم دائم کے لاش نے لویں سنبھال لیلیٰ

Marfat.com

لیلیٰ دی پکار

لیلیٰ دے تسلیاں لا سینے لیو ے روناہیں زار زار مجنوں
تیری ہن امان امانت لیلیٰ دلیاں جان جہان میں وار مجنوں
تیرا ہوگ ڈیرا جھڑی تھاں جانی اوہا تھاں گلشن جنّت زار مجنوں
اج رج کے اکبری رج پایا محشر تیک ہاں شکر گزار مجنوں
لیلیٰ اتیری دیوانی دیوانیاں دے میرا یار مجنوں میرا پیار مجنوں
توکاں اُچیاں ماریاں محل اُتّے سارے ہار سنگار اتار مجنوں
توں تے عاشقاں دا حد کیتی دھماں تیریاں وچہ سنسار مجنوں
تے ہن پیاریا جا خدا حافظ دوتی کرن مت دیکھ خوار مجنوں
ہتھ جوڑ دعا سلام کر کے گیا بار دے دل سد ہار مجنوں

تیرے ہیر پیاریدے ڈھول پیارے ڈھول وج گئے پار اوار مجنوں
تیرے باجھ ہوئے قہر شہر سارے سدا ای تے تیری بار مجنوں
وچہ پردیاں ہی پلک پلک تیری سُندی رہی آں حال پکار مجنوں
دے میں گھول گھتی تیرے آون تے ہیں آئی باغ دیوچہ بہار مجنوں
تینوں تُوں ڈِٹھا تینوں میں ڈٹھا ہویا دوہاں نوں اک دیدار مجنوں
تیری جان میں جان قربان کرساں میں بھی ہاں جانی تیرے ہار مجنوں
تیری مثل ہمثیل نہ ہوئے بھانویں ہوسن نام دے کئی ہزار مجنوں
ہویا کی جے ظاہرا دور ہوئے ملدی رہیگی دلاں دی تار مجنوں
اوہا نجد بہار تے وجد اوہا دائم رونوندا ئے کوکاں مار مجنوں

لیلیٰ دی ماں اگے شکایت

کسے لیلیٰ دی ماں نوں آن کہیا بکڑ چوریاں اندر خانیاں دے
جہڑی شمع دی نت توں کریں راکھی پھیرا ویکھ پے پروانیاں دے
بلبل ہو جہکی گلِ قیس اُتّے وڈے دسنوں سیانیاں دے
ایس سیر دیوچہ نہ خبر دسے حُسن گئی اے پرستانیاں دے
پیتی وصل شراب نمانڑے بلیے بھار سٹ کے نفل دوگانیاں دے
تیر انداز مجازدے فتح پائی سدھے تیر دے وچہ نشانیاں دے

رہیوں غفلتاں وچہ بیہوش ستّی بدل گئے نی رنگ زمانیاں دے
دھونا داغ دلدا لیلیٰ باغ اندر گئی آ سیر نوں نال بہانیاں دے
اکھیں نیل کے پھری آ بھل جندی جنڈی بانکے نال دیوانیاں دے
ہنجیاں سہیلیاں نال لیکے ہئی پالدی رنگ بیگانیاں دے
لیلیٰ مجنوں ایجاب قبول کیتے باہجوں ہوندیاں سہریاں گانیاں دے
سب سختیاں آپنے ٹھلدیاں دائم کی قصور بیگانیاں دے

Marfat.com

لیلیٰ نوں ماں دا جھڑکناں

گھر آوندیاں لیلیٰ نوں ماں کہیا اندر باغدے کی بنا ان گیوں!
دساں مینوں بھی کملئے پے گیاں کملے قیس دا درشنا پان گیوں
جنہوں اپنا آپ بھی یاد ناہیں اوہنوں اپنا آپ وکھان گیوں
کبڈی رب رسول نہیں ڈری ہوئی ایں کیہ دس کے دکھ ونڈان گیوں
تینوں کعبے شریف دا ادب ناہیں تجلاں نے وچہ جھانیاں پان گیوں
نی میں کی آکھاں تینوں کی ہویا کی سُنن تے کی سنان گیوں
نی توں ڈُب جاویں کٹھے بدیوں تیری چاہٹر کے پار لنگھان گیوں
مِٹھی صبح دی بادِ صبا دانگوں کلیاں میٹیاں ہسن ہسان گیوں
عقل نکردی ساڑ بیاض اپنی نی دیوانے دا سُنن دیوان گیوں

بلبل وانگ اُڈ پنجریوں پھُل اُتے مِٹھے گیت بہار دے گان گیوں
سوہنا ہار سنگار سجا کے تے پھُوک مار کے بھاہ بھڑکان گیوں
انی آپ مہارئے لیلئے نی تیر دیل انگور دے کھان گیوں
مجنوں سبز بہانڑے دیکھنے نوں بیٹھی وچہ محمل پری شان گیوں
نی اسی وچہ جہان بدنام اگے ہور تیئے کرن ودھان گیوں
پا کے جھنڈیاں نال دیوانڑے دے نی توں سنگیاں کلاں جگان گیوں
کسے حیرانے وچھڑے سہکدے نوں وصل آبحیات پلان گیوں
شکر ہے ہوئی اے آس مراد پوری جہدے واسطے مرن مران گیوں
دائم وانگ بہشت نصیب ہووی قبروں اُٹھ کے حشر میدان گیوں

معذرتِ لیلیٰ

مائے مار نہ بولیاں، باغ اندر دساں کی بہلن نے گئی ساں میں!
قیس دین ایمان تے حج کعبہ حج اکبری پاون نے گئی ساں میں
جانی رشک مسیح دے وچہ قدماں اپنی لاش پہنچاون نے گئی ساں میں
دل مدتاں دا دلبر کدھے کھڑیا کدوں دل پرچاون نے گئی ساں میں
دریا آبرو دا ابرو جاں صدقے سجدے سیس ٹکاون نے گئی ساں میں
مائے ہار سنگار نوں پا جھلے سر تے خاک رماون نے گئی ساں میں
اپنے آپ نوں آپ بُلان آیا اوہنوں کدوں بلاون نے گئی ساں میں

میرا بھاگ اجاڑ نہیں بھاگ آیا سُتے بھاگ جگاون نے گئی ساں میں
شاہنشاہِ شافعی بخشنہار دے لے اپنے عیب بخشاون نے گئی ساں میں
سُنن والی سرکار دی گل سُن کے اپنا حال سناون نے گئی ساں میں
میں نہ گئی حضور دی شان ویکھن کدوں شان دکھاون نے گئی ساں میں
حسن یوسف نوں کدیاں ویکھ کے تے اپنا آپ کٹاون نے گئی ساں میں
پکی فرش تے یار دی گونج اُچی عرشیں گونج گنجاون نے گئی ساں میں
دائم آرنی آرنی پی مینا سینہ طور جلاون نے گئی ساں میں

ماں دی نصیحت

تیرا نام لیلیٰ اوہدا نام مجنوں گلاں جگ جہان مشہور ہویاں
ٹکر نال پہاڑ دے مار کے تے کوٹھے تے دھ جیہاں لکھاں پھور ہویاں
سنت فرض دی پیردی جنہاں کیتی اوہا صفاں درگاہ منظور ہویاں
سن سانبھ جو بیٹھیاں ستر کوڑے انگ باغ بہشت دی حور ہویاں
جنہاں ہک سماڑی دھیئے ماپیاں دی ہٹر لے کولوں انھر سندور ہویاں
ہویاں پھپناں تتیاں تھو ہرتماں عملاں والیاں ویل انگور ہویاں!

نی اوہ رنگتاں کدی نہ پار چڑھیاں جھڑیاں شرع دے بٹر بول دور ہویاں
پیچھے وقت نمانے تے زہیہ روندے کرماں والیاں شرم حضور ہویاں
لٹن کویں غزالاں دی بار تاڑے غافل ہوجہ حال لسنگور ہویاں
نورنا روجہ جنہاں نہ وتہ جاتی نی اوہ کدی نہ نار تھیں نور ہویاں
گیاں دھکیاں دھڑوں جو جھل حرخہ سیجیں سُتیاں مست غرور ہویاں
دائم رب رسول دا پیار جنہاں فضل کرم دے نال بھر پور ہویاں

جواب لیلیٰ

بناں عشق دے شرع تے دین مائے اوہیں اک تہخانہ خیال دائے
عشق خاک دی پہن پوشاک آیا عشق ہیبت رب ذوالجلال دائے
لیا جان تھیں حق برحق ہجانی میرا مال ایہہ حق حلال دائے
سنت فرض تے پنج تے ایہہ سندا عشق اصل اصول وکمال دائے
سوہنا اگ تھیں لال وہاج لیندا احد تل نگہ یار دی ڈال دائے
نور پیر دائے نور پیر ویلے ملیا خط نوری خط و خال دائے
صدقے جان سرکار دے نام اتوں میم نام انعام کمال دائے

عشق نور حضور تے ذات ربی عشق بادشاہ حسن جمال دائے
عشق حال دا راج دربار شاہی اینھے کلم کی قال مقال دائے
بھرلے دم تاہیں ہم دم بن کے دم دم نوں عشق سنبھال دائے
عشق بے وجود دے عشق اندر تخچہ وچہ وجود بلال دائے
ساقی عشق سردار سب ساقیاں دا جام الا ہوت پیالے دائے
والضحیٰ رخسار ما زاغ چشماں بے مثال چہر لبے مثال دائے
دائم لا الٰہ الا اللہ اکو آسرا مجھ کنگال دائے

ماں وِلّوں

لیلیٰ چھیڑ کے تے گلاں وچہ گلاں گلاں ہورہی ہورسناونی ایں

اکھیں شرع شریف نوں تہخانہ اُچے عشق دے ڈھول وجاونی ایں

وحشی بالے دے مگر خوار ہو کے کیوں اپنا آپ گوادنی ایں
کھڑے بان تے پُتلئے خاک دی اے جام لاہوت پلاونی ایں
تیرے فہم شعور تے پیا پانی ایویں وہم دی پینگھ چڑھاونی ایں!
ایتھے موت شہباز دی دھوم چڑیئے جیتھے ہئی توں آہنا پا عنی ایں
زلفاں گُتیاں وچہ کھلارکے تے سر نیناں دے بوچہ مٹکاونی ایں
اصل نسل پچھان تے شرم کرنیں کیوں حد نوں لیک لگاونی ایں
آجا قیس دے عشق تھیں باز لیلیٰ کیوں اپنی دھوڑ اڈاونی ایں
اوہ بھی ہے مجنوں تواں بھی ہیں مجنوں ہئی ذاتو چہ ذات ملاونی ایں
ساہ آیا نہ آیا توں شے کی ایں کیوں نہ سدھڑا پیر اٹھاونی ایں
ایتھے کسے نہ پلک بھر ٹکن دینا جیتھے ہئی توں سیج وچھاونی ایں
کدی لچک کے ٹُریں مٹیار بن کے تی کدی نخریں دھولن پرناونی ایں
رہ کے عرب زمین تے کملئے نی چالے عجم دے پئی وکھاونی ایں
اُجڑ جائے گا پُھلیے باغ فانی ایویں بھولیے اُودی کاونی ایں
دائم سودائی روندا دیکھ کے تے تول بھی ہنجوں دے جھنبر سماونی ایں

لیلیٰ دا جواب

گلاں تسی سنائی تے پوے لعنت گلاں ورتیاں ہئی سنانیاں میں
دُنیا دین ایمان قرآن کعبہ سوہنے یار توں گھول گھمانیاں میں
گلی یار دی لکھ بہشت میتوں اُچے محل نوں اگ لگانیاں میں
رہساں آرنی کو کدی حشر تائیں سُناں لکھ جے لن ترانیاں میں
راہ عشق دے کفن بردوش ہو کے کدی پچھاں نہ پیر پرتانیاں میں
جنہوں ویکھیا ویکھ کے نیاں اے ہئی اوسے دا نام دھیانیاں میں
وَھُوَ مَعَکُمۡ اَیۡنَمَا کُنۡتُمۡ نال نال جاوے جدے جانیاں میں
عقل شرم حیا دی پنڈ تائیں ڈونگھے کھوہ دے بوچہ وگانیاں میں
ثنا لہ کرن سرکار منظور سجدہ کدی سیس نہ اتاں اٹھانیاں میں
مائے شرع دی ڈور مسیت تائیں مندریں دے شام سنانیاں میں
کعبے دل دے وسدا پیا دلبر ویکھ ویکھ حج اکبری پانیاں میں
جدوں دسیا اپنا آپ سوہنے اپنے آپ بھیں ہوئی بیگانیاں میں
بارہی یار دی اے بارگاہ باری یار یار دے سبق پکانیاں میں
دائم عشق مستی لا تحزن منزل آ کے ہوش اندر غش کھانیاں میں

مقولہ مصنف

خاکی پتلیاں اندر وچہ پھونک دتی کُنت کنز دی روح الستیاں نے
زاہد سُندیاں سار بے ہوش ہویا سانوں ہوش اندر آندا مستیاں نے
پھیر اسجناں دے اجنہاں دستیاں وچہ سدا وسنائیں اونہاں دستیاں نے
ہیں میں توں نوں تے شک یقین صوفی عشق باجھ بُت پرستیاں نے
کئی ہستیاں لبتیاں اُڈ گیاں نا ہیں مستیاں لبھدیاں ہستیاں نے
مُوتُوا قبل اے سدا حیات دائم صدقے نیستی توں لکھاں ہستیاں نے

ماں وَلّوں

پڑھنے جھلئے جھلیاں مگر پیکے عقل کیجئے جھل کداوئے نال
موتی معنیاں دے چُننے چن ورگے کالے حرف طغیان جھلاوئے نال
موہوں بول بلیٰ الست ویلے ہن ہور بلا گل پاوئے نال
رِنداں شربال دی گپ شپ سُنکے حکم رب رسول بھلاوئے نال
مجرم کہن سارے غیر محرماں نوں جیہ پردا بھید دے مکھ نوں چاوئے نال
کی چیل نوں قدر انگور دائے لعل کھونیاں گلیں لٹکاوئے نال
اجر خیر نہ کدی نصیب ہووے کھانا صبر والا جیکر کھاوئے نال
کدی بدی دا داغ نہ اُتر دائے جیچر نیک اعمال کماوئے نال
جیچر ہادیہ عجاد نہ من بھرکے کدی جنتیں سیج وچھاوئے نال

ناہیں سٹئے مت سیانیاں دی کچی بتی تے پیر ٹکاوئے نال
جوبن حسن پراہوناں گھڑی دائے ایویں کملئے جیو بھرماوئے نال
رہئے شرم حضور گزار گوشے کیہ ناز دے ڈھول وجاوئے نال
صحبت بکری نیک بنا دیندی بُریاں مجلساں بیہہ چاوئے نال
اگے انھیاں مُول نہ ناچ کرئے اگے ڈوریاں بین وجاوئے نال
دیئے جاگ پہرہ خبردار ہوکے اندر غفلتاں مال لٹاوئے نال
کدی سُکھ دا مُکھ نہ وسدائے جیکر دُکھ دے اٹھاوئے نال
پانی نال ناہیں نیت صاف ہوندی بلدی اگ اندر جدلگ نہاوئے نال
دائم اوس جہان مُڑ کویں جائیے جیکر اس جہان تے آویئے نال

لیلیٰ دا جواب

اوہنوں جھلیاں آکھ نہ ماں جھلی ماہی جھلیاں کملیاں جھل دانی
سوداسراں دا عشق بازار سانواں ایتھے کم ناہیں دل چھل دانی
کراں یاد وچہ واس جے وس ہووے ایہہ وس بیوس نہ چل دانی
عیباں بھری نھیں اُٹھ نہ ٹُرن ہوندا سدھا نت سُنہدڑے گھل دانی
دتا رب توکلی ٹھیل بیڑا کوئی خوف ناہیں اج کل دا نی!
لمئے کملئے عشق دے کٹھیاں تے جادو عقل دا کوئی نہ چل دانی

چڑھ کے پینگھ پیار دی کمے جاساں جھوٹا حُسن جوانڑی بلہدانی
ماہی نال میثاق دی گل پکی گل طوق پیا اوسے گل دانی
رُکساں قیس دے مگر اوس ریخ بنکے ماسہ فکر ناہیں جل تھل دانی
سینا، نجد، فاران نوں وحید ہوندا اکھڑک سُندیاں ڈراچی ڈٹل دانی
کھڑی کلی امانتی عشق سینے میرا دل جھل جھل بچہ جھل دانی
عشق عالماں فاضلاں پہلواناں اکو مار کے ڈھاکہ تھل دانی

Marfat.com

کی کراں پیار دا پیارہ غالب میرے رہ چارے پیا کل دا نی
دائم یار بانہہ پھڑی دریا خونی ماسہ غم نہ موت دی ٹھل دا نی

ماں ولوں

ہو کے نگر دیوانڑے دیوانی نی توں بدھا لے مڈھ بدنامیاں دا
روز دھو ٹھکیاں مول نہ انڑ دائے نحچہ داغ ابہہ تیریاں خامیاں دا
تیرا باپ امیر کبیر نامی سرتاج جہان دے نامیاں دا
تاجدار ذی شان سلطان سرور خاص آسرا رومیاں شامیاں دا
آہو تیں وچہ سامنے موت دے کوئی دور نہیوں سماں سامیاں دا
زلفاں کھول جا تڑ ننگی ہین کفنی تہ لگسی نیر بالی جامیاں دا!

اندر بحر فناہ دے غرق ہویوں ترپہ گیا نی جھل دوامیاں دا
راج بھاگ سہاگ تاراج کر کے لیائی طوق دہاج غلامیاں دا
جسدی شرم کردے مصری ایرانی قطب ادب بسطامیاں جامیاں دا
صبح شام ترسن جنہاں نام سنیاں اوہ بھی رکھدے شوق سلامیاں دا
پتے ٹک سکون دے رلے مٹی جھولا جھلیا بے آرامیاں دا
روئے پیا لسان العصر دائم تینوں اثر نہ خبریں کلامیاں دا

لیلیٰ دی فریاد

نی میں دیوانی توں بھی دیوانی عقل کل میرا بادشاہ ڈھولن
واہ واہ وچھڑے ڈھول سبحان اللہ واہ واہ ڈھولن واہ واہ ڈھولن
عارف آکھدے عرش عظیم اوہا لنگھ جاوندائے جہڑے راہ ڈھولن
ببر شیر درند بھی جند گھولن کرے ولا خوف انتباہ ڈھولن

خفی جلی اوہ گلی گلزار جنت جہڑی گلی آوے عالی جاہ ڈھولن
سورج ڈبیا چڑھے مڑ زندگی دا بخشے کرم دی اک نگاہ ڈھولن
رنگ محل دی نہیں پرواہ کردا چھپر دا کوہ جھوٹی بے پرواہ ڈھولن
ناقص جیہے میرے سانگین اندر لاٹاں مار دائے کامل ماہ ڈھولن

کوئی دیکھ لوے لیکے چشم لیلیٰ عالمین اندر شاہنشاہ ڈھولن!
شافعی عین بعین کونین اندر دائم ساہ ساہ ہین گواہ ڈھولن

بے اختیاری لیلیٰ

نی ہیں سوہنے توں واراں تے کی واراں سورج چن ستارے سرکار دے نے
گوہر لال یاقوت مرجان نیلم بلبل گل ہزارے سرکار دے نے
جالینوس ارسطو نوں دہین دارو جہڑے مجنوں آوارے سرکار دے نے
کرسی عرش لوح قلم تقدیر دفتر لازوال سیپارے سرکار دے نے
نور و نور ہو گئے نے رخ سارے دا الضحیٰ رخسارے سرکار دے نے
پتھر کھا دعا دے پھل بخشن ڈٹھے کم نیارے سرکار دے نے

ہفت آسماں ہشت بہشت نہر کوکب برج سیارے سرکار دے نے
کشتیبان کشتی باد شرط بارش دریا موج کنارے سرکار دے نے
عیسیٰ موسیٰ خلیل یعقوب یوسف بیٹھے ہوئے دوارے سرکار دے نے
صورت رحمتاں دی اک سو چوداں سورت سخن سپارے پیارے سرکار دے نے
دنیا دار تارک دنیا دین اندر حال مست سہارے سرکار دے نے
اول آخر ظاہر باطن خفی جلی دائم سارے نظارے سرکار دے نے

ماں دے ہاوکے

اپنے کیہ بیگانے تے گلہ کی اے دسو اپنی بیگانی نوں کی آکھاں
پئی کوڈیاں دے بھا وردی اے لالاں بھری جوانی نوں کی آکھاں
جان بجھ کے اگ پئی بالدی اے ایس دانی پردھانی نوں کی آکھاں
ہیری ایتی اپنی آکھدی اے اہدی لن ترانی نوں کی آکھاں
گلی گلی مکان مکان بیٹھک ہائے لامکانی نوں کی آکھاں
کوئی ہے ثانی تاہیں لاثانی کوئی دسو لاثانی نوں کی آکھاں
کی کھٹیا ئی توڑ نور پتھر بھجی ہوئی پیشانی نوں کی آکھاں
چھایا روح تھیں بت تے رب ڈٹھا اپنی ایس نادانی نوں کی آکھاں
پیا راہ دیوانے تھیں پچھدا اے خواجہ خضر سیلانی نوں کی آکھاں

بیٹھی عشق دا لا دیوان شیریں میں ہن ایس دیوانی نوں کی آکھاں
خونِ جگر شراب دی ہوئی عادی خونی الکھ مستانی نوں کی آکھاں
سر تے لمبڑے سفر دے دھول وچن اہدی بے سامانی نوں کی آکھاں
ایماں کھوے تے ہو نوند الکفر ظاہر اہدی سیف اللسانی نوں کی آکھاں
اک پلک ناہیں پلکیں چھڈدیاں نے پریشانی حیرانی نوں کی آکھاں
شیشہ اپنے جمال دا رکھ اگے موہنوں ماہ کنعانی نوں کی آکھاں
لکیں اکھیاں نہیں دلا توجہ دسیں ہور ذات حقانی نوں کی آکھاں
ایویں گل کریندیاں کھل جاندا مُطر راز نہانی نوں کی آکھاں
ہور شاہی انشا پرداز دائم تیری کاہی دی کانی نوں کی آکھاں

Marfat.com

مجنوں دے زور شور

ایس حال حساب داکون منکر وڈ یا جیوندا جاگدا گور مجنوں
جنگل بار پہاڑ گھنگھور پائی کدی شہر بستی کیتے شور مجنوں
من گئے جہان دے کل مجنوں ایہے ہار ناہیں کوئی ہور مجنوں
وحشی دیوانے عقل کل مَن ہوشمند آکھن وحشی ڈھور مجنوں

ہویا سُنک کانال وحشی دیواناں اندر عشق میدان شہ زور مجنوں
لیلیٰ اسم اعظم رہیا جسم سارے دم دم رہیا لیلیٰ لیلیٰ سور مجنوں
لیلیٰ لیلیٰ زمین تے رہے لکھدا پی پور جنون کٹور مجنوں
لیلیٰ لگّڑی چھپائی ڈاڈھیاں نے رُلدا پیا وانگوں ٹُٹی ڈور مجنوں

سخت تنگ ہو کے شعوب لیلیٰ ساڈے نال کہیا لایا کھور مجنوں !
دائم گیا لُٹی پُٹی سارا پھر بھی کہن سب چور اُوئے چور مجنوں

مجبور مجنوں

شرق غرب تک لیلائے عرب تائیں اپنے عشق تھیں کیتا مشہور مجنوں
وحد لہر وچہ نجد تھیں ٹھہر آوے چھپیوں ستویں روز مجبور مجنوں
جُھم جُھم ادبوں پتھر دیویاں دے بیٹھا سمجھ جلوے کوہ طور مجنوں
لیلیٰ لیلیٰ پکاردا اپے سجدے ایسا عشق دے نال بھرپور مجنوں
کوئی کہے چنگا کوئی کہے مندا عقلمند مجنوں بے شعور مجنوں
کرے مشورے لیلیٰ دی قوم ساری پائے ہوئے نے ڈاڈے فتور مجنوں

میری جان لیلیٰ میری جان لیلیٰ دھماں پائیاں نے دور دور مجنوں
تنی جان دھر کے جلی جان والا کُوکے لیلیٰ دی گلی ضرور مجنوں
ذرّے ذرّے نوں پاوندا وچہ اکھیں جان بجھ حضور دا نور مجنوں
مومن کہن کافر کافر کہن مومن پرکھا مجنوں بے قصور مجنوں
دُکھاں وچہ مجنوں سُکھاں وچہ مجنوں ہے مہجور مجنوں پُرسرور مجنوں
آوے باز ناہیں مار مار پتھر کیتی وار کیتا چُور چُور مجنوں

مار کُٹ سہنے ہاں پھر بھی آجاندا ماسہ کرے نہ فخر غرور مجنوں !
دائم دس مُرشد اکی چارہ ہویا لیلیٰ دی نظر منظور مجنوں

دیوانے دا معمول

لیلیٰ پاک جناب دی گلی اندر عاشق حج طواف فرماجاندا
مجنوں آجاندا پھیری لاجاندا پتھر کھاجاندا کھیل برساجاندا

سخی اپنی دید دا خیر پادے سائل اپنی صدا سُناجاندا
بانگاں دیکھے وسدیاں وِچہ سانگاں کر کے عشق نمانا داجاندا

اپنی لیلیٰ دے شاہی دربار اندر مارتاڑیاں ناچ وکھاجاندا
عاشق پاک پوشاک نوں چاک کر کے اُپر سے دے خاک رماجاندا

نعرہ مار بلند دیوانگی دا عقل ہوش دی دُھوڑ اُڈا جاندا
کدے کدے بیگانیاں وانگ مجنوں اپنے گھریں بھی بھُل کے آجاندا

روندی ماں نوں ہور رُلاجاندا دُکھی باپ دے دُکھ ودھاجاندا
راتیں اُڈ کے تاریاں وِچہ وڑ کے حسن ماہی دی تاروجاجاندا

آتش باز مجنوں آتشیں دیپک جتھوں گزردا ئے اگیں لاجاندا
مارے دردبھریاں آہیں چاباہیں کٹھا ماتمی صفاں وِچھاجاندا

نکے وڈے نوں جان پچھان لیلیٰ ہتھ جوڑ دا سیس نواجاندا
کدی سمجھ لیلیٰ اپنے آپ تائیں اپنے آپ تے آپ وکاجاندا

ناہیں گھ سُنداندر دکھ چُھیدا نظروں کھ نوں لکھ بناجاندا
اوج عشق تھیں آنکلے موج اندر کر دا قطر نوں موج دریاجاندا

غازی منکر نکیر دی کٹ گردن ملک الموت دے سنگ دفناجاندا
گو رمرگ گل برگ نے نال دیوے سوہنا عرش شریف بناجاندا

اندر اپنے قلب دا اکڈھ باہر اندر بیٹھ کے گل سمجھاجاندا
دائم کوزے وِچہ بند دریا کر کے تنکے ہیٹھ پہاڑ لُکاجاندا

امیر المومنینؑ اگے قوم لیلیٰ دی فریاد

تنگ لیلیٰ دے خویش پروار سبکے غیرت شرم تھیں منہ چھپان لگے
نشر ہوئے ہاں وِچہ جہان سارے اندر بیٹھ صلاح پکان لگے

ڈھیر موڑیا ئے مجنوں نہیں مڑدا ہون باغ ناموس ویران لگے
مولا علیؑ دے ہو دربار حاضر اوڑک حال فریاد سنان لگے

یا شاہِ ولایت یا اسداللہ ہتھ جوڑ کے ادب بجان لگے
شاہنشاہِ دوعالمؐ دے تسیں وِیلن سیس نال تعظیم جھکان لگے

تُسی تاج ہو سیّدہ فاطمہؑ دے نام لیندیاں ہون قربان لگے
سُنو عرض طفیل حسنینؑ جوڑی گلیں پلڑے پا کرلان لگے

قیس ابن عامر المشہور مجنوں اسیں جہدے پیروں مرجان لگے
ساڈی اک لڑکی نامی نام لیلیٰ اُٹھن ظلم دے سرس طوفان لگے

Marfat.com

عشق لیلیٰ وچہ قیس ہو گیا مجنوں سچی گل نہ اسیں چھپان لگے
سڑ بل پار ہو گئے دیوانہ اسیں غیر نوں انت ٹھہران لگے
سجدے کردائے لیلیٰ دے نام نوں بھی قاضی کفر دا بھی فتوی لان لگے
بیٹھا سن خدا دی ذات لیلیٰ اگل صاحبو کسے مکان لگے
نالے کرو دعا دوانالے قیس کسے ہن ہور دھیان لگے

لیلیٰ لیلیٰ پکار دا بار لبتی اسیں مدتاں دے سمجھان لگے
حد ٹل گذر یا عشق جنون اوہدا عقلمند بھی ہون حیران لگے
پورا کافر ہو گیا ئے قیس وحشی ترس صدق یقین ایمان لگے
ساڈے ننگ ناموس دی بھری بیڑی شالا خیریں کنارڑے لان لگے
اسی جیوندے جاگدے موئے ہوئے آں سنجوں الکھیوں ویٹ کھان لگے

کرو حکم تے پکڑ کے قتل کریئے دکھ درد سب کرن بیان لگے
دائمؔ مرحبا مرتضیٰ علیؑ مولا سن کے حق بحق فرمان لگے

شہنشاہِ ولایتؑ دی ہدایت

لائے بھاگ سرکار رسول اکرم اللہ پاک نے سب لیپا ریانوں
جھڑے ہو شوچہ الیاں کرن گلاں سڑ بل مارے انہاں ہتیاریانوں
عقل ہوش تے لا تعذیر دینی فتوے کرن کی اثر آواریانوں
لا تقربوا الصلوٰۃ انتم سکاریٰ دا سنت فرض معاف سکاریانوں
نیکی بدی تھیں گزرے دیوانہ پیا ماں دا دید نظاریانوں

مجنوں لیلیٰ دے عشق وچہ دیوانہ کی آکھے عقل وساریانوں
مستی وچہ ہے کفر ایمان کامل محرم جاندے فقر اسراریانوں
جے او لیلیٰ نوں ربدی ذات آکھے کی آکھدے ہو ویکھن ہاریانوں
صاحب حال نوں حال تے رہن دیہو کھو سانبھ کے صبر سہاریانوں
دائمؔ ماریاں بھی عاشق نہیں مردے آدے موت نہ عشق دے ماریانوں

فریادیاں دی گومگو!

ہے تے عقل شعور تھیں دور مجنوں پر اس حال اپھڑی پھری ہوئی اے
نال ہند مستانے دے لا ستھا شیخ ہو ران دی شیخی بھی جھڑی ہوئی اے
جھلے جھل کدا خراب کیتا ساڈے نال تے جگ تے بڑی ہوئی اے

ایں ماتھکے نا ہیں مول نکلی نہ رہے جند کتھے اوہدی اٹی ہوئی اے
اوتھے عقل تریاق دا اثر کیہا جتھے عشق دی ناگنی لڑی ہوئی اے
ایسے لکھدا شعر زبان عربی اوہدی طبع کوئی دکھری سڑی ہوئی اے

قلم لکھ نہ سکدی گھڑی اندر اک ترٹ جاندی دوجی گھڑی ہوئی اے

سر پیر تائیں مجنوں نری حیرت مندر وچہ جیوں مورتی گھڑی ہوئی اے

کافر کافر پکار کے قاضیاں نے سو سو فتویاں تے مہر جڑی ہوئی اے

جھکھ منگ نے امار یا چھرے ننگا اُتے گودڑی پاٹڑی پڑی ہوئی اے

پنجر پنجر اکھو کھلا ہڈیاں دا وچی لاش نوں امر دی کردی ہوئی اے

ازغنوں تاراں زوالجنال مجنوں کھیتی عقل تے ہوش دی اڑی ہوئی اے

لگے پتہ ناہیں خبرے راہ کہڑے روح کاہدی کانی وچہ وڑی ہوئی اے

دائم تختہ زمین دا پٹ کے تے لیلیٰ آپ چپاڑ تے چڑھی ہوئی اے

حق دی لیلیٰ

واللہ لا الٰہ الا اللہ لیلےٰ آپ ایہہ جھوک وسائی ہوئی اے

حُسن عشق جلوے الف میم صورت نال ذات دے ذات ملائی ہوئی اے

فَاَیْنَمَا تُوَلُّوْا فَثَمَّ وَجْهُ اللّٰهِ ذرے ذرے وچہ جوت جگائی ہوئی اے

الحمد للہ نے معاذ اللہ طوطے والڑی ختم پڑھائی ہوئی اے

اوہناں رب دی ذات پچھان لئی اے جنہاں وچہ اپنے جھاتی پائی ہوئی اے

داہنگ دانیاں بھیج گئے لئی دانے بھٹی عشق بھٹھیا دے تپائی ہوئی اے

لیلاں چمک کے مجنوں دے آئینے سینے لیلائی لے لائی ہوئی اے

لیلیٰ احد دی ذات برات کھلی دید بانسے عید منائی ہوئی اے

اللہ آپ لیلیٰ اللہ والیاں دا اللہ والیاں رمز سکھائی ہوئی اے

دائم ویکھ لے مجنوں دے وچ اندر لیلیٰ نجد پہاڑ تے آئی ہوئی اے

رُباعی

تینوں نجد یا احولا دو دسن اللہ والیاں تھیں اللہ دکھ ناہیں !

جہڑی اکھ تھیں ویکھدے ولی اللہ تیرے کول اوہ انھیاں اکھ ناہیں

حرف حرف وچوں معنی بھالدے نے حرف انہاں دے تے حرف لکھ ناہیں

بھاویں لکھ کتاباں نوں چپ لے جائیں مرشد باجھ دائم حاصل ککھ ناہیں

۱۸ رمضان المبارک ۱۳۷۶ھ واسو، بوقت نیم روز - دائم

Marfat.com

مجنوں تے شکاری

پھڑیا ہرن اک کسے شکاری نے پھاہی وچہ تقدیر پھسا دتا ۔ مجنوں تکدیاں ماریا صد اُچا لیلی لیلی دا شور مچا دتا

ذرا یار شکار وکھانے سہی نیڑے ہو صیاد وکھا دتا ۔ سر پیر تک ویکھدا کھلا مجنوں انت ادب بھئیں سیں جھکا دتا

اہدے نین نے بن لیلی سرمہ وچہ نیناں قدرت پا دتا ۔ میری لیلی دے نور دا نوں جلوہ پیر چم کے نیر وگا دتا

آیا تہیں شکار یا ترس نہیوں ایہہ کی ہیں تے ظلم کما دتا ۔ اصلی وطن پہ وار تھیں ہائے توبہ کر مرگ غریب جدا دتا

اوسے وقت یا قوت دا اک کنگن مجنوں بانہہ دوں لاہ پھڑا دتا ۔ گیا یار قدیم نوں مار جھنگی قیدی یار آزاد کرا دتا

کدوں فال اندھیرے وچہ پھس دیوانیاں دا جہاں جگا دتا ۔ دائم کیتا شکار شکاریئے نوں عاشق حق دا جال وچھا دتا

مجنوں دا عجیب فیصلہ

جھگڑا پیا سی جدوں خلافتاں دا اندر معاویہؓ تے مرتضیٰؑ پیارے ۔ ایدھر بنو امیہ نے زور لائے اودھر ہاشمی ماہ لقا پیارے

شرق غرب تائیں خبراں پہنچ گیاں ہیگئی عرب وچہ کوک کہا پیارے ۔ اکدن چلدے چلدے اتفاقاً آئے نجد پہاڑ دے دا پیارے

مجنوں کولوں انصاف کران لگے کیدا حق خلافت بنا پیارے ۔ مجنوں کہیا ایہہ کم سیانیاں دا میرا ہور جھیا کجھ سبھا پیارے

کدی وانگ پانی دسے اگ بلدی کدی پانی بھی دے جلا پیارے ۔ جھڑی گل میرے گل پئی ہوئی اے دیاں حقدی گل سنا پیارے

ذرا فیصلہ ایں دا سنی جاؤ میرا عشق اے بے ریا پیارے ۔ لے کے چپ تے تاج خلافتاں دا میری لیلی نوں دیو پہنا پیارے

سن کے کہن لگے مرحبا مجنوں کیتا منصبی فرض ادا پیارے ۔ ٹھیا[1] لیلی نوں بن خدا دائم جیم جُدا نقطہ اُتے پا پیارے

[1] اگر "جدا" کا نقطہ یعنی جیم کا اوپر ڈالا جائے، تو جیم سے خا بن کر "خدا" ہو جاتا ہے۔ اسی طرح مردِ فقیر ہستی سے فنا ہو کر بقا ہو جاتا ہے۔ قطرہ دریا میں مل کر دریا کہلاتا ہے۔ ؎

کیوں جُز کو نہ نہ ہو کل پہ ہے جُز ہی تو مظہر کُل دائم ÷ یہ قطرے ہیں دریا کے پھر دریا میں ملائے جاتے ہیں

۱۲ مصنف

Marfat.com

نجد منزل

پڑھ کے نجد منزل پڑھدا وجد منزل منزل وچہ ہے منزل مقصود لیلیٰ
تیری یاد فریاد فریاد تیری ناہیں یاد زبان تے موجود لیلیٰ

ہیں محدود تے لامحدود ایں توں کر محدود نوں لامحدود لیلیٰ
تیرے عشق دی ہوئی تکبیر وارد کدوں ہوسی تیرا ورود لیلیٰ

تیرا عبد عابد شب بیدار مجنوں ذات بابرکات معبود لیلیٰ
باوجود وجود شہود سیتی تینوں سمجھیا بے وجود لیلیٰ

ہر رنگ تے روپ اے روپ تیرا مومن گبر ترسا یہود لیلیٰ
ہیں نابود فنا دے قیود اندر توں آزاد باقی ہست و بود لیلیٰ

انا انت دے جان گئے اُڈ خیمے لگ گئی آگ بارود لیلیٰ
ہیں ہیں رکھتے توں توں دائم جنت باغ فلاح بہبود لیلیٰ

مجنوں دی محفل

چیتے شیر بگھیاڑ تے ہرن پاہڑے سارے آجاندے مجنوں کول راتیں
گھبرا مار کے تے آس پاس اُدوں جاندے بیٹھ خاموش اڈول راتیں

کھول درد دا عمدہ بازار مجنوں سودا دے سودا دا تول راتیں
تارے صبح تک ٹٹ پٹے رہن تھر ہر چلے بنے جد بولدا بلبل راتیں

اپنا آپ مالک آپ چوراپلے اٹے لوہے نہ اندر سے کھول راتیں
سخت پتھراں نوں ہوندے وجد طاری وجن نجد تے عشق دے ڈھول راتیں

مجنوں بادشاہ سخی دیوانیاں دا لکھاں منگتے بھرن کچکول راتیں
منکے نفی دے منقبت اللہ اللہ نعرے نکلے کئی انمول راتیں

دلکش مدح جبین محراب کردے حجر شجر سجدے ڈول ڈول راتیں
حرف حرف دائم معنی ذات مومن پیچے کافری دے سمجھے پھول راتیں

مجنوں نال شاہ نوفل دی ملاقات

نوفل شاہ عربی تائیں ترس آیا روندا ویکھیوسو وچہ بار مجنوں
آکھے ساتھیاں نوں ایتھے ٹھہر جاؤ ذرا ویکھ لئیے عاشق زار مجنوں

لیلیٰ لیلیٰ پکار دا بار اندر زیر بار ہو کے بار بار مجنوں
روندا لوٹ دا لوٹ لنگوٹ کے گئے ہائے ملے باہنہ سر اوڑ لار مجنوں

ہویا ڈنگ کرنگ ملنگ وحشی ننگ منگ پر دار و سار مجنوں
کدی آ لیلیٰ کدی آ لیلیٰ کوکے لیلیٰ لیلیٰ لگاتار مجنوں

Marfat.com

پڑھ کے درد دی دار وچہ دار فانی منگے پیا دیدار دلدار مجنوں
آکھے جان میری لیلیٰ آگئی اے کیتا ڈھیر تیرا انتظار مجنوں
تینوں کے دیساں لیلیٰ سچ منّیں کر صبر ہُن بے قرار مجنوں
نوفل پیش مُڑ کھول دیوان اپنا لگا اپنے پڑھن اشعار مجنوں

کہیا السلام علیکم شاہ نوفل ناہیں صرف تکیا مست خمار مجنوں
نوفل آکھیا میں ہاں شاہ نوفل ذرا مستیوں ہو ہشیار مجنوں
سُن کے لیلیٰ دے ملن دی گل مٹھی کرن ناچ لگا مستوار مجنوں
أَنَا قَیْسٌ مجنُونٌ فِی العشقِ لیلی الحزین فی اللیل النہار مجنوں

نوفل آکھیا مرحبا عاشقا او سرا پا نوں رنزا پیار مجنوں
لیلی ابل دیساں شاہد رب دائم نور ٹھپا ہڑ ساں قول اقرار مجنوں

نوفل دا خط لیلیٰ دے باپ ول

اللہ پاک دی حمد سبحان اللہ شاناں اُچیاں ہی مختار دیاں
سو سو ادب آداب سلام ہووی پاوین رحمتاں رب غفار دیاں
پیا نجد پہاڑ تھیں گزرداساں سُنیاں خبراں حال پکار دیاں
عاشق قیس نامی المشہور مجنوں گلاں حسن نے اوس دکھیار دیاں
لیلیٰ بیٹی دا اوسنوں بخش ناطہ لاجاں رکھ سچے عاشق زار دیاں
آخر کار ایہہ بیٹیاں خاکدیاں کفنی پہن کے گور سدھار دیاں
نہیں تے ہور مسکین دا کی چارہ عرضاں میں کنگال بیمار دیاں
نہیں تے کراں گا جنگ ننگ آ کے خرد ٹھماں عرب وچ پیری تلوار دیاں

دُھماں جگ اندر پیاں ہو رہیں پاہیں چار یار اصحاب کبار دیاں
اس تھیں بعد باشیخ امیر سرور عرضاں میریاں سُنیں پیار دیاں
اللہ جاندا ئی مینوں کھا گیاں دردناک آہیں بے قرار دیاں
آپ جانناایں تیرے شہر دا ئیے واقف خلقتاں پار اور وار دیاں
اوہدے نال میں قول اقرار کیتے شرماں رکھ لے قول اقرار دیاں
جاندی جان غریب دی رکھ لے تُوں وڈیاں عزتاں راج دربار دیاں
کریں بھلے دی گل تے بھلا ہوسی چھڈ ضدیاں حمد انکار دیاں
حیدوں ہوڑئیے ٹٹیاں دلاں تائیں وسن رحمتاں ذات ستار دیاں

خط واچیا جدوں امیر سرور سرکاں کھلیاں سوچ وچار دیاں!
دونویں صورتاں سامنے ہین دائم نظراں پیار دیاں تیغاں مار دیاں

لیلیٰ دے باپ دا شاہ نوفل نوں جواب

اے سلطان نوفل تیری خیر ہووے رنگ لگنی محل شہانیاں نوں
جیکوئی گل ہوندی میں خود آہندا شاہا چھڈ کے عذر بہانیاں نوں
شعلے جنگ چمکا کے نہ ساڑ و غیرتمند عربی پروانیاں نوں
ماتم کدہ بنا نہ شہر اپنا سُن عیش دے گیت ترانیاں نوں
اوویں سر بوجھ کیہہ پوانا ہیں زلفیں چھیڑ لے فکر دے شانیاں نوں
ہووے جنہاں برانیاں وچہ نیکی تو رچا ہٹیئے انہاں برانیاں نوں
رہن بھوت ویرانیاں غول ناگے کی جاندا سہرا ماں گانیاں نوں
اجڑ گئے اُجاڑیئے رنگ رل کے اوویں کیوں اجاڑنا ایں خانیاں نوں

تیرا بھلا ہووے ہور کی آکھاں اگ لائی آ سکیاں کانیاں نوں
ذرا آپ انصاف دے نال دسو دھیاں دیوندا کون دیوانیاں نوں
چنگا ہو نہ جھلّے دے لگ پچھے نیت بچ کے نفل دگانیاں نوں
اوویں بلجھ قصور فتور باناں روا نہیں ایہ عاقلاں دانیاں نوں
جہڑے ہون چنگے چنگی سوجھ والے کدی بُرا نہ کہن زنانیاں نوں
وحشی قیس مخبوط الحواس مجنوں ملبھا بنھ مجہول نشانیاں نوں
اوہنوں دکھیاں کنب سر پر جاندا ابھے ساہ آکھاں سکے نیانیاں نوں
ہوندے نسو ورد دائم ڈریئے رب کولوں ناہیں دیوئیے ذنب نبانیاں نوں

نوفل دی چڑھائی

جھڑی گئی نہ گل جواب پڑھ کے نوفل جری جوان چڑھائی کیتی
میرے خیال تے اوس نہ عمل کیتا نری طوطیاں وانگ پڑھائی کیتی
عیسی جوق نکھیڑ دا حق باطل اوس مول نہ حق ادائی کیتی
فضل باجھ کوئی راہ نہ صلح دی اے علاں اُٹھیاں جدل لڑائی کیتی
نیکی کھنڈ اگ تے ڈال پانی ہتھوں مار کے پھونک ہوائی کیتی
کدوں پہنچدا اوہ مقصود منزل جہدی کسے ناہیں راہنمائی کیتی
اونہاں ظالماں کدی نہ سکھ حاصل دونہہ دلاں وچہ جنہاں جدائی کیتی

نالے آکھدا بڑا افسوس مینوں اوس وچہ غفلت گئی آئی کیتی
اُنوں مانجدا رہیا زبان تائیں وچوں قلب دی نہیں صفائی کیتی
نال رب دے اوسدی سانجھ کہڑی جس نال نہ جس بھلیائی کیتی
راضی اوس تے نہیں خدا ہوندا راضی جس نہ اوہدی خدائی کیتی
لیلی مجنوں دی خاص امان نوڑ واں جہدے عشق نے جگ رسوائی کیتی
روندا جنگلیں ویکھ کے ترس آیا اچی کوک غریب دہائی کیتی
دائم خبر نہ انہاں دی آپنی بھی بھگی جنہاں ہمیش برائی کیتی

Marfat.com

مجنوں دی فوج ویکھو

گئی شہر قیاماں ورت گیاں لشکر نوبت جنگ کھڑکان لگے
ایدھر مجنوں دیوانے دی فوج ویکھو نیر دھرت گویا تھرتھران لگے
ویہیئے ویکھ نہ ہوش دے رہے چیتے نس بھج کے ٹھوکراں کھان لگے
مرگ بار دے مرگ مثال خونی خون پی پی جنگیاں لان لگے
لیلیٰ لا بیلنے کہیا دتن موہنا لوکی آپ وچہ لڑن لڑان لگے
لڑو لڑو بہادرو فتح ساڈی نوفل شاہ ہوری فرمان لگے
ایتھے لڑو نہ لیلیٰ دا شہر ایہہ تے ہتھ جوڑ کے واسطے پان لگے
جہدی خاطری سراندی لائی بازی راز اوسدے ہون عیان لگے
دتا بھیج پیغام امیر سرور نوفل شاہ جی کس دھیان لگے
جنگ بند کر کے بیٹھے نال دونویں ہون صلح سلوک بیان لگے

نوفل شاہ دے بھلے جوان نامی برچھی تیغ تلوار چمکان لگے
پیتے گر جدے جوش بھیں شیر ببر نکے وڈے لیون کرلان لگے
پاٹھے پاٹریاں پیٹ لپیٹ دشمن کھا کھا گھیاڑ اڑان لگے
مجنوں ہوری دیوانے معشوق دے تے ہتھ جوڑ کے صداسان لگے
جانباز لشکر دوہاں پاسیاں دے ایدھر جٹے کے منہ وکھان لگے
جدوں تیغ چلی مجنوں یار ہوری رکھ سر تے بانہہ کرلان لگے
میں تے لیلیٰ دی قوم دا ہاں خادم نوفل سندیاں ہون جیران لگے
لیلیٰ نے لئی لے لوکو لڑو ناہیں اُچے قیس دے ہون اعلان لگے
پاگل دیوانہ مجنوں جس پچھے تُسی لگ کے مرن مران لگے
دائم عقل تے ہوش نہ رہن اوتھے جتھے عشق دے جھنڈے آن لگے

امیر سرور دی شاہِ نوفل نال گل کتھ

اوہدا حال کی اے ساڈا حال کی اے اوہدا حال ویکھو ساڈا حال ویکھو
سودا عقل دا نال سودا مشکل کھوٹے درم ویکھو کھرا مال ویکھو
مجنوں جن دا تُسی زوال ویکھو لیلیٰ حور دا شرف اقبال ویکھو
رنگ اُٹھنے ویکھ نہ جنگ چھیڑو حال دلبریاں اکھیں نال ویکھو
سنوں گلے نہ گندیاں بندیاں دے تُسی آپنے پاک خیال دیکھو

اودھر جنگلی جانور ویکھیا جے ایدھر لیلیٰ دا حسن جمال دیکھو
ایہہ جوڑ نہ کدی بھی جڑن والا ذرا انگہ انصاف دی ڈال ویکھو
خونی تیغ میان دے وچ پاؤ ساڈی صلح سلوک دی ڈھال ویکھو
مجنوں وحشی دماغ دا داغ ویکھو ساڈے صبر دا صاف کمال ویکھو
اللہ والیا ہوں اللہ ول ویکھو علی نبی تے نبی دی آل ویکھو

ماری مت مجانے دے ماریاندی کافر ہوئے ایمان نوں گال دکھیو ۔ عالی مرتبے سمجھیاں عاشقاں دے دیکھو قرنی آویس بلال دکھیو

مجنوں لیلی اک پلک نہ رکھ سکدا اپناں جھولیوں ایڈ سوال دکھیو ۔ مست ٹور کی کسبدی دیکھدے ہو دائم آپنے عمل دی چال دکھیو

صلح ہوندے ہی مجنوں نجد تے

ہیٹھاں اتاں سدھی پٹھی جنگی مندی نیکی بدی انسان پچھان دائے ۔ نوفل شاہ بھلیرڑی سوچ کرکے واقف ہویا نوان اپیان دائے

سچ مچ دیوانے دے لگ پچھے کی فائدہ مرن مران دائے ۔ سب سنگیاں ساتھیاں کہیا نالے یا شاہ ایہہ راہ نقصان دائے

مجنوں کدوں آبادیاں کران جوگا تنبو پیا سودائے تاندائے ۔ اوس کسبنوں سکھ وکھاونال کی جھڑ اخاص دشمن اپنی جان دائے

لیلی لاثانی مجنوں دیوانہ ثانی مول نہ لیلی دی شاندائے ۔ انت صلح کرکے سر دے نال نوفل چلا گیا موہری کاروان دائے

ایدھر قیس نے آپنی فوج بری پھڑیا راہ جنگل بیابان دائے ۔ ناہیں گکھ مریض نوں اثر ہویا گکھ رائگان گیا لقمان دائے

اوہا نجد چوٹی اوہا درد جوٹی لوٹی ہجر دی سماں فغان دائے ۔ اوہا رات کالی کالی زلف والی عالم ہو دا سنسان دائے

پتھر مار متھے آکھے مزہ ایہو متھا نال پہاڑ دے لان دائے ۔ لدے گئے لیلی لبکے دین والے جیتا رہیا نہ عہد پیمان دائے

ایہو حشر میدان جہان تو یہ ایتھے کی کوئی کسے نوں جاندائے ۔ خضر نال سکندرے حد کیتی پی کے پتہ نہ رہیا پلان دلئے

میرا کوئی نہ اوس بن ہور دردی اکو آسرا رب رحمان دائے

جس فرش زمین وچھا دائم اتے تانیاں چھتر اسمان دائے

مجنوں دے فراق وچہ لیلی دی زاری

سیتو تاج سر دے اچی شان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے ۔ لبتی وارثاں بیابان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے

پکے صدق یقین ایمان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے ۔ اڑیو آپنے نام نشان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے

پلک جھلک اندر اوں جان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے ۔ تھر کھلکے پھل ریحان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے

Marfat.com

عربی ثنوی اتے دیوان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
لاکے یاریاں توڑ نبھان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
مجنوں مجنوں جہان بنان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
حسن عشق دی دھوم دھمان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
نیتیں اشک دریا چلان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
آئے کلبن مٹر نہ لبھان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
میری اجڑی جھوک وسان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
اکھیں اکھیاں وچہ رلان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
میرے سُتڑے بھاگ جگان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے

روہ رواں ہسان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
سر تے بھارڑے بھار اٹھانوالے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
لیلیٰ لیلیٰ داورد پکان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
درد ہجر دی اگ مچان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
سبو عمر دے آعدیاں والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
مُٹی گئی گیاں دھیان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
چینے شیر بگھیاڑ کھڈان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
دل دلدے وچہ ٹکان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
نحن اقرب دی تار وجان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے

فی انفسکم فرمان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
دائم لامکان مکان والے ساجن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے

فریادِ لیلیٰ

جیکر دل تیرے کوئی دور ناہیں ہوسن دور پیار یا دوریاں وے
راہی عشق دے لوارو ترے جاندے گلیں کفنیاں تے سر تے بھوریاں وے
تیری بار دلوں آوے واسطی ہوسن جنگلیں بیریاں لوریاں وے
ہُن بھید لکایاں لکدا نہیں ہویاں دیس بدیس مشہوریاں وے
دُنیا طام مردار دے پے چسکے کتی گیاں نے بھونک کتوریاں وے
مٹی لے گا مٹی دا بت جسدم اکھڑ روح دیاں گیاں دھتوریاں وے

سُکھ دُکھ اندر گنج رنج اندر خبراں دتیاں محرماں لوریاں وے
ٹر گئی اں محرماں حال دیا بھگن بھلیاں کھیت انگوریاں وے
جاو نجد نوں گھن پیغام میرا یاداں کٹ کبوتراں چوریاں وے
دُنیا دار درگاہ نہیں گئے دھکے پایاں عاشقاں خاص منظوریاں وے
تیری نیک اعمالدی چڑھی بنے شوہ ڈبیاں کنز کلوریاں وے
مردے مر کے بھی نہیں شہید عاشق پائیاں جنہاں جناب حضوریاں وے

گل کرندا بھی نہیوں تیج سینوں بخشیں میریاں بے شعوریاں وے
دوزخ ہو جاندے ٹھنڈے ٹھار جدوں تیں سینیاں نوچہ نت وریاں وے
ریشم روح پئی اٹیاں مرن وٹے پیاں بھیر جہاں بیا ماندیاں اُوریاں وے

پُتلا آدم دا اوپری شئے کوئی سجدے کیتے فرشتیاں نوریاں وے
خون پین اپنا ماس کھان عاشق ناہیں بھالدے نیر کنڈوریاں وے
توں ہیں ذات اکو کوئی بھید کھولاں دائم وانگ نے ڈھیر مجبوریاں وے

لیلیٰ دا سہیلیاں اگے رون دھون

کہی اکھیاں دی بیڑی ڈُب گئی انیہی ہنجواں رات دن زن سیتو
نوکرانیاں عشق سرکار دیاں پانی ہو نہاریاں بھرن سیتو
پیریں پاندیاں نے ٹور ٹور چھالے سر سیج نہ دیندیاں دھرن سیتو
چڑھے نشے ٹمبا زمر اپنا نوں کجھ یاد ناہیں جیون مرن سیتو

نی میں کی آکھاں ایہ بھی سچیاں نے نال سیتن تے ہور کی کرن سیتو
موت ہو گیاں آپ مہاریاں نے نی ایہ تو تعبیں بھی ناہیں ڈرن سیتو
اکو مار چُھنگی عرشوں پار جاون کون خلق تا تار دے ہرن سیتو
دائم بادشاہ سارے جو دربان جُوہ شیر دی جھکیاں جرن سیتو

اکھیاں

اساں اکھیاں اکھیاں وچہ اکھیاں دس وچہ دلدے دلپذیر اکھیں
سر دست انگشت اشارڑائے ٹکڑے کر دیاں بدر منیر اکھیں
شاہی تاج فقیر نوں بخش دیون بادشاہ نوں کرن فقیر اکھیں
سدھے کس کے مژگاں دے تیر قاتل ہون پار پہاڑاں نوں چیر اکھیں
کاتب اکھیں تحریر تقدیر دیاں بدل دیہن تقدیر تحریر اکھیں
خونی اکھیاں گزر کے اکھیاں تھیں کھا دل جگر بیرے چیر چیر اکھیں
ازل ابد اکھیں خفی جلی اکھیں ہن اوّل اکھیں تے اخیر اکھیں
نُور نُور تک بندیاں دو زینڑے نور ذات دے تھیں مستنیر اکھیں

جھڑا ویکھدا آپ تے دسدا ئے اوہدی لبندیاں کھچ تصویر اکھیں
جویں دلدائے اڑیو دل ورثہ ہین اکھیں دی خاص جاگیر اکھیں
راہنما اکھیں پیشوا اکھیں مرشد پیر اکھیں دستگیر اکھیں
ولی قطب وچہ زلف تے زنجیر تڑپن کرن غوث ابدال اسیر اکھیں
تارے چن سورج نیر نجم کوکب نکتے خالدی کرن تفسیر اکھیں
رتے عاشقاں بلن شہادتاں دے پھر جاندیاں چھُری نیر اکھیں
ہو کے موم وچہ جان پہاڑ جدوں ادھی رات دگاندیاں نیر اکھیں
سُفنے لُٹ زلیخا نوں دی آگ یوسف دسن خواب دی کھول تعبیر اکھیں

Marfat.com

لوں لوں اندر توں توں تار وجے رچ جاندیاں وچہ سر پیرا کھیں
ٹک وچہ سیاں وجود دے بھی دائم پیندیاں خون شمشیر اکھیں

سہیلیاں دیاں گلاں

جو بن حسن تیرا عالمتاب روشن پئی رونہ ہو بیتاب لیلیٰ
اپنا آپ دیوانڑا پھونک بیٹھا پی کے عشق دی اگ شراب لیلیٰ
عقل وچہ صواب بھی عیب ہوندا اُسنی وچہ گناہ صواب لیلیٰ
جے اوہ انج بھی کہے تے لہہ سکدا اللہ پاکدی پاک جناب لیلیٰ
اوہدا بڑا عجیب و غریب قصہ جو کجھ ہوئی غریبدے باب لیلیٰ
چاہیں توں رین مصیبت والی کرم کرے گا رب الارباب لیلیٰ
ائیے قدر کرئیے اپنے عاشقاندی تجھ جئیے پھل گلاب لیلیٰ
اکو کدے تے اکو منگدی نئے اکو ویکھدے بے حجاب لیلیٰ
بیقرار لاچار دلدار باجھوں رہن تڑپدے مثل سیماب[۲] لیلیٰ

مجنوں جنگلیں ہو فقیر پھیر دا تیرے واسطے خانہ خراب لیلیٰ
پیا کرے تلاوتاں پھر اٹھے تینوں سمجھ کے ام الکتاب لیلیٰ
اوہنوں ہے حجاب تینوں حسن آکھے بھاویں پیا آکھے آفتاب لیلیٰ
اوہدا ایہو سوال جواب ایہو لا جواب لیلیٰ لا جواب لیلیٰ
آپ جانی ایں حسن سا ڈھیائے گیا سیخ تے بھج کباب لیلیٰ
زیر و بم[۱] دی گت دا ست رکھیں اوہدے پیار دا چھیڑ رباب لیلیٰ
پھٹڑک دیتیاں ڈب دریا جاندے بڑی نو بیاں بٹ حباب لیلیٰ
سکھ وچہ بہشت نے عاشقاں نوں تاں کوئی دوزخاں وچہ عذاب لیلیٰ
جیوالی دائم دیوانیدی جھڑیں لطف فضل بخش توں نصف مآب لیلیٰ

لیلیٰ دی نازک کلامی

جے اوہ گیا اجڑ میں بھی گئی اجڑ جے اوہ وسدائے میں بھی وسنی آں
مینہں قیس اویس دے دپ اندر اندر جنگلاں وچ ڈھونڈ دی نسنی آں
لگن پریت کے اپنے وچہ سینے حیدوں تیر نگہ دے کسنی آں

جے اوہ رونوندائے میں بھی روونی آں جے اوہ ہسدائے میں بھی ہسنی آں
شیشہ اپنے آپ دا رکھ لگے دل اپنا آپ ہی کھسنی آں
میں اک بیر شکار نی ہاں ایسی آپ اپنی پھاہی وچہ پھسنی آں

[۱] زیر و بم۔ موسیقی نوازوں کی اصطلاح میں ان آوازوں کا نام ہے جو طبلہ بجاتے وقت نیچی اور اوپر والی آواز ہوتی ہے۔ یعنی نیچے اوپر۔

[۲] سیماب۔ پارہ۔ اس کی تشبیہ عشاق کی بے قراری سے دی جاتی ہے۔ [۳] مصنف

Marfat.com

زلف باجھ نہ کوئی تریاق اوہدا جنہوں لفدے ناگ تھیں ڈسنی آں
دیکھے کون مجنوں اپنے باجھ مجنوں دائم مکھ نہ کسینوں دسنی آں

سیّاں دیاں گلّاں

چھیتے شیر ببر لیکے شہر آیا سر دی لا بازی غازی شیر مجنوں
کشتِ وصل انگوریاں پیا پالے منجوں اکھیاں نھیں کیر کیر مجنوں
تیرے نال دی جے لیلیٰ ہور ناہیں ایسا مال نہ جمی فسبیر مجنوں
صدقے نویں جوانی دی شام ہو گئی گھروں نکلیا صبح سویر مجنوں

پھیرے اکھ ناہیں فیر فیر آ دے پکیے عشق والے ہیر پھیر مجنوں
آہ دی زلف کھلار دوپہر ویلے پاوے کالڑی رات اندھیر مجنوں
تیرے شہر دے نے ظالم لوک سائے پتھر مار دے نے گھیر گھیر مجنوں
شدمد چھیڑ تیرے پیش ہو وانے لئی دائم وانگ شہباز دلیر مجنوں

بیمار لیلیٰ دے ترلے

جاؤ جاؤ بقراط دے چیلیاں ہو مینوں یار نوں نبض وکھان دیہو
ہٹو بدلو دید دی عید ماناں ویکھیں ذرا ماہ کوہستان دیہو
سدو یار نوں ربدا واسطہ جے گلاں آخری سُنن سنان دیہو
لیلیٰ عشق وچہ کہے عجیب گلاں اتھے غیر نوں جھات نہ پان دیہو
کدی آکھدی کیوں نہیں کوک سُندا انہوں اٹھ کے آپ بلان دیہو
آکھو منگتیو جھولیاں بھر دا کے مینوں آپ نیاز ورتان دیہو
چپ کر کے سیج تے رہے ستی کوئی سخن نہ موہنوں الان دیہو

کشتہ ہجراں میری پاؤ بھبھڑ کشتہ زہر نال مرجان مرجان دیہو
اگئی لباں تے جان سہیلیو نی میری لاش اُتے پردہ تان دیہو
مجنوں ننگ نہنگ ملنگ تائیں میری قبر اُتے جھنڈا لان دیہو
کدی آکھدی سر دا یار سائیں میرے سرہے تے رکھ قرآن دیہو
کدی آکھدی جھاگ سہاگ ملیا ناراں نذر نیاز پکان دیہو
دارو دسدے رہے حکما سارے انہوں شربت خشخاش دا ن پیا دیہو
کولوں اٹھ جاؤ پاؤ شور ناہیں کرائیں دا بند مکان دیہو

عشق کو کیا پائے شفا کامل جیکر جان اندر بیابان دیہو
دائم مشکل کشا دی کرے زیارت سبھے مشکلاں ہون آسان دیہو

Marfat.com

لیلیٰ دا شفا پانا

سرپھیر کے نیم حکیم آکھن نہ مرض دا کجھ نہ لگدا ئے
پھر پھر چھوہن نبض بولدی اے شعلہ اکھیوں نکلدا اگدلے ئے
کیتا ہفت اندام دا فصد اوڑک پیالال فوہار ڑا وگدا ئے
ہوئی طالب مطلوب دی اک منزل سچا سنگ جیوں مندری نگ دائے
ڈھول وجگئے پائی شفا لیلیٰ رہیا شرف طبیباں دے جگ دائے
لیلیٰ اُبُت دا بُت اندھیر خانہ پیار وچ دا بھی دیوا جگدلائے
طب اکری بھول تشخیص کر دے وڈا شرم لقماندی بگدائے
اودھر مجنوں دا نجد پہاڑاُتے خون پھل گیا اوسے رگ دائے
پیا جگ سارے جگمگ کردا جھڑا آپ خالق سارے جگدائے
دائم پھیر سر متھ انجانیاں نوں عشق ٹھگ وساہ کے ٹھگدائے

لیلیٰ دا نیاز ونڈناں

اک روز نیاز پکا لیلیٰ ہو کا شہر دے وچ پھرایائے
آئیاں نال نیاز منگن سبھ نال اسیں توائیائے
کاسے کُل فقیر اندے بھرے لیلیٰ آئک انتھر نوں خوب بھائیائے
پڑھیا لیلیٰ نوں نکدیاں غضب ایہا ٹھوٹھا مجنوں دا بھن گوائیائے
واہ اد مجنوں ملنگا ایہ ہوئی خاطر طعنہ سب فقیراں نے لائیلئے
تیری لیلیٰ نک دے ساڈے بھرے کاسے تیرا سکھناں ہی توڑ ونجائیائے
لیلیٰ سب گلاں اوہلے ہی سُندی انت بول جواب سنائیائے
آئے کپڑ کچلول ملنگ دلے تے ٹھوٹھا مجنوں بھی چک لیائیلئے
لیلیٰ ناز دینال نیاز دیندی لین والیاں شکر بجائیلئے
جدوں مجنوں متانے دی آئی واری ٹھوٹھا داہیلے سین جھکائیائے
بھکے ٹھیکری ٹھیکری لگا جوڑن آکھے رب سبب بنائیائے
ایسے لیلیٰ دا کملیا مان کرنائیں رورو غم تھیں چم سکائیائے
سرسٹ بیٹھا مستوار مجنوں اگوں کوئی نہ حرف الائیائے
وے تسی کون ہوندے طعنے لان والے میرے مجنوں نوں کیوں شرمائیائے
اوہ ہنباں تساندے بھرے کاسے تساں کدے کھاں راز نہ پائیائے
ایہہ نیاز نا ہدی ایہہ نیاز والا فیر لین نیاز کیوں آیائے
ہو کے میرا کیوں منگتیاں سنگ رلیا ٹھوٹھا غیرتوں بھن وگائیائے
میں اہدی ایہہ میرا محبوب دائم گھٹ کالجے نال لگائیائے

مجنوں دیاں گلاں

میرے سڑے امید دے کھیت اُتے وسے کرم دی پئی برسات لیلیٰ
میرا ذکر لیلیٰ میرا فکر لیلیٰ میرا دن لیلیٰ میری رات لیلیٰ
تیرے حسن دی سدا آباد شاہی کیوں نہ لویں غریب دی وات لیلیٰ
چھپ لک میں بیٹھیاں باغ تیرے کریں آ اوتھے ملاقات لیلیٰ
نہیں تے وچ شعراں مشہور کرسی تیرے لکھ حرکات سکنات لیلیٰ

سینے لا کے اج سبحان اللہ کا سخت یا آ عجبات لیلیٰ
کائنات اِہو میرے عشق دی اے ساری دسدی اے کائنات لیلیٰ
ہیں ہن چلیا وقت نہ ٹھہرندا دو تی کھلے ہوئے لا کے گھات لیلیٰ
متاں سمجھ دیوانڑا نہ آویں نام ربدائی پاویں جھات لیلیٰ
واقف حال میرا دائم وچ اسو بیٹھا لیکے قلم دوات لیلیٰ

مجنوں دیاں باغ وچ اُڈیکاں

چھپ لک بیٹھا عاشق زار مجنوں ل جھنگیاں لیلیٰ دے باغ والیاں
لیلیٰ نہیں آئی ادرے دکھے شاید لبیاں ساعتاں نہیں فراغ دیاں
ہر ہر قفس نوں تکدیاں بہت نقشہ اکھیں حضر استاد سراغ دیاں
آہیں نوں پہنچیاں فرض ساڈا اپنڑاں سر پلی بلاغ دیاں
اجن چپ سُنیاں مجنوں شاخ وچ کالاں شور شاں اکس کلاغ دیاں

کلی کلی گل گل پات پات روشن بالاں تکلیاں عشق چراغ والیاں
تن روز گزرے آشنہ تن عرباں بینے حسرتاں فصل ایاغ دیاں
لیلیٰ کندی ہووینگی نوں چہرہ پھیریاں چرخیاں سیر دے باغ دیاں
تیرے باجھ لیلیٰ میریاں ہین ویری دونویں صورتاں باغ تے راغ والیاں
دائم پیا دیوانڑا کرے گلاں ویکھ کالیاں لنگھتاں زاغ دیاں

مجنوں دے زاغ نال جھیڑے

کاواں کالیا کالیاں کالیاں کیوں گلیں پئی دھاڑکی گیا ئی ہو کانواں
ڑ توییں کہدی اڈیک وچ چونگسا میرے وچ کلیجے کہدائی سو کانواں
سجے تول ہیں پی چستی ہیں بھی دیوانہ دل کے لیے دیوانڑ دے وصل کانواں

زنگی ترکی نازی نہدی کون ملکوں نال پا شور اک ہلک کھلو کانواں
کوئی صبر غریب مسافرا او خون بدن نہیں گیا ئی چو کانواں
کمنے زاغ نہیں دلاندے زاغ جاندے مر گئے لکھاں دھو دھو کانواں

یا میں اُتاں آواں یا توں آ تھلے گل لگ دونویں لئیے سوکانواں
پاپا کوک کہاں کہاں پی پی وت کہیں ناہیں ڈوڈو کانواں
اُڈ پُڈ جاناں مجنوں کوکدائی اُڈ جاونا ایں اوڑک اوکانواں

تیھوں کیوں ڈرنا ایں آجا یار لکے لئیے ہنجوں دے ہار پرکانواں
دونویں کالے ہاں ملتی دیس والے کتھے چین دے چند دی لوکانواں
بناں ساجناں سجن جہان دائم ساجن سجن تاں ڈھکدے تے ھوانواں

لیلیٰ مجنوں دی ملاقات

مٹھی صبح دی باد صبا قاصد مژدہ جانفزا فرما گئی اے
چشم پیر شمس العارفین شمس سلے چمن وچ نور چمکا گئی اے
مصحف مثنوی دورِ ادبا تا ئیں بااقبال اقبال بنا گئی اے
بھنی اج پڑھدیاں ساقی دا ئیں نامہ ہو فرض نماز ادا گئی اے
جبل نال ناچ کیتے منتظر مجنوں فطرت تار دیدار کھڑکا گئی اے
لیلیٰ آگئی اے لیلیٰ آگئی اے بے رنگ نوں رنگ لگا گئی اے
مجنوں پے سجدے آکھے لے سجدے ترپ ترپ جبین گھبرا گئی اے
بے پرواہ تسی بادشاہ لیلیٰ قدرت حسن دا تاج پہنا گئی اے
لیلیٰ لا سینے آکھے جی ڈھولا تیری گل مستانیاں کھا گئی اے

گلاں ٹہنیاں تے کلیاں غنچیاں تے موتی شبنم دے شب لسا گئی اے
ذات شام دی رکو تم حسام بنکے روم شام نوں شام ملا گئی اے
یثرب نگر دے شاہ دی نگہ اکو فرش عرش دے ہیر کرا گئی اے
مشرب رندنوں تیری شراب ظالم بانگ ملدیاں نشہ چڑھا گئی اے
سوہنا ہار سنگار سنوار لیلیٰ بار غ بار غ ہوکے باغ آگئی اے
مرحبا لیلیٰ مرحبا لیلیٰ پے چمن وچ کوک کہا گئی اے
میری تیرے پیار دی وچ لیلیٰ کجھ رہندی اے کجھ دہا گئی اے
آئیوں نہ اڈیک اڈیک کے تے اوڑک آ سدی کلی کرما گئی اے
میرا تول مجنوں تیری ہیں دائم لیلیٰ دوئی دا حرف مٹا گئی اے

عارف بازی

چڑیاں گدڑیاں جلدی ہو اُتی یکدم ٹٹیاں ڈوراں نوں کی ہویا
لٹن گئے سن آپ لٹی گئے بھلا پچھو کھاں چوراں نوں کی ہویا
رہیا بھالو جبہ صبح تک ماہ کامل کدھر گئے چکوراں نوں کی ہویا

گیا پھس منقار گنجشک اندر اج شاہبازدے زوراں نوں کی ہویا
پیر پیر تے جاندے سن ناچ کردے پیر ٹکدیاں موراں نوں کی ہویا
اسر انیل کرنا سٹ کو کدا ئے خالی پیاں نے گوراں نوں کی ہویا

Marfat.com

دوڑ دوڑ تھکا جنگل بار مجنوں لیلیٰ تیریاں ٹوراں نس کی ہویا

دائم بھُل قرآن پڑھے مے پنیدے اج مولوی سوہلاں نہاں کی ہویا

عامر دا مجنوں نوں گھر لے جانا

دردمند فرزند دلبند باجھوں دردمند غریب دکھیار عامر

وچہ ٹوبیاں اُلکیا ویکھ ڈھونڈوں اپر ویکھ لیا خستہ زار عامر

آخر کار اکلڑا ویکھ مجنوں رُنّاں آہ فرزندی مار عامر

باہوں پکڑ کے تے لخت جگر اپنا گھر نوں تھم آندا نال پیار عامر

جی اوہ پُت مسافر انت دیا پیا کوکدا ئے لگاتار عامر

ڈوب تارا پیالے نے تار تار کر کے اُسٹے سر ول دنسار آتار عامر

پئی دس کدھر دل مجنوں باغ اندر آیا باغ اندر داغدار عامر

لیلیٰ سنے سہیلیاں گھر نوں جاندی لیا ہو ئیکے بند گفتار عامر

اوہ بھی ویکھ رووے ایہہ بھی ویکھ رووے بقرار مجنوں بیقرار عامر

اکو بچیا نوں بھی بچیا نہ کی بچیا کرے پکار عامر

وحشی حال جیہدا اوڈا دُکھی بچہ وڈا دکھی اے وچہ سنسار عامر

ماڈے ہار نہ کسے نوں ہار آوے جھگڑیا مہر شبازی انت ہار عامر

چُپ چاپ مجنوں ہویا نقش حیرت پیا تڑپدا باپ سردار عامر

دائم یار جیہو نکہ سر دل یار مجنوں اوسے طرح ہویا سر دل یار عامر

ماں دے جھیڑے

مائی کا بچے گھُٹ قربان ہوندی میری جان مجنوں میری جان مجنوں

حیدرؓ مشکل کشا مہار موڑن سبھے مشکلاں ہون آسان مجنوں

چھنہ ہجر مثال بلالؓ حبشی تیرا قلب سلیم سلیمان مجنوں

اگوں آکھدا میری سرکار لیلیٰ لیلیٰ لیلیٰ ہے ورد زبان مجنوں

مائی آب طعام رکھ پیش آکھے کھا پی بر کے دسترخوان مجنوں

کھانے بچیا لیلیٰ دا واسطائی لیلیٰ نام سُنکے لگا کھان مجنوں

بچہ کدی تے مکھ وکھا دیا کر کہیا مل بیٹھوں بیابان مجنوں

صدق وچہ صدیقؓ عثمانؓ گویا عمرؓ دیو انگ جوان مجنوں

اکوار ست وار وچہ آ تورڑے ال واریاں میں قربان مجنوں

کھان پین دی بھی تارک ترک کیتی پیا جیوندا اعتقاد سبے تان مجنوں

سُن سُن بولیا نہ چپ چاپ رہیا مست آپنے دھیان مجنوں

اہو کافی مریض نوں کہن لگا لقمے کھا دو چار لقمان مجنوں

Marfat.com

ویکھن خویش برادری آئی ساری ناہیں کسیدی کرے پچھان مجنوں
کوئی ویر کوئی اخی اخی کوکے کوئی کہے اخوان اخوان مجنوں

حسب نسب ننگ نسل تے پا مٹی چڑھیا اڈ توحید اسمان مجنوں
بس لا انساب فی الاسلام دائم ہو کے دیا شرح قرآن مجنوں

اک قلندرانی مائی

مجنوں ڈٹھی اک مائی قلندرانی بیٹھ گلی وچہ پئی کر لاوندی سی
لاش بوزنے دی اُتّے پا پلہ نمہتے نمہتے پئی وین الاوندی سی

اوسے باندرے نوں لا باسگ پلکہ مویا تڑپ کے نیر وگاوندی سی
گیا آسرا اُٹھ نیا سری دا ہال سر تیوں کھوہ وگاوندی سی

باندر نال سی بڑا پیار اوہدا ٹوپی چولڑی ڈال سجاوندی سی
لوہے لوہے نچا کدا اوہنوں منگ پن غریبنی کھاوندی سی

ٹُٹی آس تے ہو بے آس اوڑک نواں بنہہ عجیب جگاوندی سی
اک مرد کرلئے تے رکھ نوکر رہا اوسدے گل پئی پاوندی سی

جو کچھ پیا جھولی ادھو ادھ حصہ اوہدے نال ایہ پک پکاوندی سی
ظلم الدنیا ناری نار دائم باندر بندیاں پئی بناوندی سی

قلندرانی اگے مجنوں دی فریاد

مجنوں کو گیا اصلدی نقل سچّی ناہیں کوڑ دا ڈھونگ رسچا مائی
ایں مرد دے گلوں اتار رسا میرے گلے اندر جلدی پا مائی

نفسہ صادت بن حصہ بھی نہیں لئید ابھو کچھ نوہیں جائیں کھا مائی
بن کے رچھ لوہے لوہے نچنے دا میرے من جھڑ دکتاں چا مائی

مجنوں کدنے نچنے گاونے دے دتّے عشق نے ول سکھا مائی
ملسی خیر دولت تیری خیر ہوسی رج رج پروار رجا مائی

ایہر چاص النحاص اک گل میری وہڑے لیلی دے چل نچا مائی
باندر بوزنے جان گئے بھُل تینوں الیا کراں گا پاٹ ادا مائی

اُچے سخی دوارے دی صفت کرساں گیت رنگ رنگیلڑے گا مائی
میں مشہور ہاں ملک الشعر مجنوں نویں لواں گا شعر بنا مائی

فی البدیہہ فصیح کلام سن کے کیوں نہ کہن فاضل مرحبا مائی
ڈھیر لگسن ہیریاں موتیاں دے جتھے کراں گا بولی صدا مائی

نقل بھی اج حجابیں میں بھی جج پاساں یار دا عین لقا مائی
اکھیں ہیریاں ہو رہسن تیری گلی گلی بازار بھیرا مائی

کرساں ناچ تیریکاندے شہر اندر مینوں کُکھ نہ شرم حیا مائی
ایہو سک سینے خاطر اک لیلی گھر وگھری منظور گدا مائی

رساگل میرے اگوں ہتھ نبیڑے جیویں چاہیں نچا کُدا مائی! بھاویں کنڈ اتے بھاویں وچہ چوپٹی سوٹی مار اٹھا بٹھا مائی!

منہ تے مل شاہی وکھیاں حسن شاہی فرق شوق دی ایہو رضا مائی دائم وانگ قلندری رچھ بنکے لئے اپنا شام متا مائی

مجنوں دا رچھ بنناں

اوتھے عقلدی جائے نہ پیش جتھے عشق شیر ببر خونی گجدا ئے نیکی بدی نہیں گیا ئے کُنہ مجنوں رہیا پتہ نہ تج کوجھ دا ئے

پہو داں برس ہوگئے دیوانیوں پھردا جنگلیں دردا بھجدا ئے رساگل منہ کالکھاں رچھ بنناں نام گالیا شہر تے لبھدا ئے

خون ماس کھا پی زور ٹے ہڈ پنجر نکھا عشق نہ اجے بھی رجدا ئے گلی گلی پھو پایاں دیوانگ ٹردا سوہنا مانگ دیوانیوں سجدا ئے

گھر گھر وچ قلندری شان ویکھو دور دور کھڑکدا ئے ٹل وجدا ئے چھینے چھڑے میلے جاوے چیک پایں آکھے حج اکبر دیہوں آجدا ئے

ہو کے ننگ دھڑنگ مجذوب وحشی پیا کملیاں ندے پڑتے نچدا ئے گوروچہ بھی تڑبدے لے بن عاشق دائم فیصلہ عشق دے سن حج دا ئے

نواں تماشہ

بیاں گل کیتی لیلیٰ شہر ساڈے اک نواں تماشڑا آیا نی اک رچھ اک مانی قلندرانی رل کے اوپرا رنگ بنایا نی

اڈیے رچھ کوئی وکھری قسم دا ئے نال قسمتاں رب کھایا نی باوڑے پائلاں ناچ ایہ رج کردا جنہاں ویکھیا ہوش گوائیا نی

گلاں وانگ انسان دے کرے لیلیٰ کدی ہسیا کدی کرلایا نی تیبر دہیڑے دا دھیڑا ای لے ٹریا اوس جس دیہڑے پیر پایا نی

پڑھدا عربی ابیات حیوان ناطق سُنن والیاں نیر وگایا نی اج جاپدا ئے کسے ملک نوری عرشوں اُتر کے ویس وٹایا نی

بوہے بوہے دیوار دیوار تائیں اوس چُم کے سیس نوایا نی لیلیٰ لا الٰہ الا اللہ نال پیار دے موہنوں فرمایا نی

سینے لاندا ئے گلیاں دے ککھ چُن چُن بنیں عشق چراغ جگایا نی ڈور نیڑے چبارے ول جھکدا ئے کسے رکھ دے چہ ورک سدھایا نی

ڈنڈا کت ڈتے مار قلندرانی اوہنوں در بدر نچائیا نی

لیلیٰ سُن لے اوہدی رباعی دلکش دائم مجنوں جس نام دھرایا نی

Marfat.com

مجنوں دی عربی رُباعی

اَمُرُّ علی الدّیارِ دیارِ لیلیٰ
شہر لیلیٰ دے در در اُتے گزر ہویا جد میرا
وَمَا حُبُّ الدّیارِ شَغَفنَ قَلبی
دیواراں دی حُب نہ دل وچہ لیاندی سب خاطر

اُقَبِّلُ ذَالجِدَارِ وَ ذَالجِدَارُوا
ہر دیوار دیوار لتے اکھ دلدی پایا پھیرا
وَلٰکِن حُبُّ مَن سَکَنَ الدّیارُوا!
اوہ نگری بیت اللہ جتھے سجناں دا ہے ڈیرا

مجنوں عربی

مجنوں دا لیلیٰ دے وہڑے مجرا

وہڑے لیلیٰ دے رچھ دے وچ اندر پھیرا پایا عاشق پرتیاندا ئے
ہائی ڈور پھیر کے کھیل شروع کیتا رچھ کھیل دیاں گھاتاں جاندا ئے
اک دبد مجرے سو سو کرے مجرے کوئی شرم نہ نفع نقصان دا ئے
کرے ناچ مجنوں جاچ نال نالے نکے وڈے نوں نظر وچہ چھاندا ئے
سر لیلیٰ دے پیراں تے سٹ سٹ وندا چیتا رہیا نہ اتاں اٹھاندا ئے
ایسے منگتے دے سینے شوق اگو صرف لیلیٰ دی نگہ دے دا اندا ئے
مُڑ مُڑ کرے تعظیم دیناں سجدے سو سو شکر سرکار احساندا ئے

کتھے شہر دے ہوئے سب نال کٹھیاں شوق اہنوں بھی ناچ وکھاندا ئے
عاشق سعید انجد اماں تاڑی آیا ویلڑا بار منان دا ئے
مائی مار سوٹا آکھے تجو بھولو وڈا گھر ایہہ سخی سلطان دا ئے
بے پناہ ہجوم دیوچہ عارف جبین لیلیٰ دے نین بچھاندا ئے
کتھے ڈور مائی بٹیا خیر مانگو خیر منگناں کم دصیاں دا ئے
لیلیٰ نظر وچہ نظر دا خیر پایا عید دید سعید دی مان دا ئے
سدا سکھ وستو سخیو بادشاہو ہویا بھلا غریب حیوان دا ئے

لیلیٰ اک گوشہ چھم چھم کھلی رووے کہیا حال میرے جانی جاندا ئے
دائم مجنوں کی بھی ادب سلام کر کے پھڑ یارا راہ سدھا بیابان دا ئے

Marfat.com

عشق منزل

بہتر عاشقاں ٹھکیا بھار سر تے انہیں دھرت پہاڑ نہ چکدے نے
میاں عشق منزل بازی اوپری اے جہڑے ہار دینے سوئی کپڑے نے

دولت حسن تے عشق دے چن تارے جھلن لکھ طوفان نہ لکدے نے
اُہ منزلاں یار نہ پائے جھاتی ڈھو عشق دی سولی ڈھکدے نے

راہی کفنیاں پہن کے ٹرے جہڑے ویکھ تیر تلوار نے رکدے نے
انہاں عاشقاں دی گل دور سارے گل کیتیاں بھی ساہ سکدے نے

ساہ کگدے رکدے مک جاندے قبر اوچہ بھی دکھ نہ مکدے نے
حالی مرز خالی خالی نرے خالی کچے پھل رہندے ٹوٹے ٹکدے نے

جھلی پہن جو گلی دی وٹڑے کلی بجزی تاج محل تے تھکدے نے
دائم انہاں اگے ملک جھکدے نے جہڑے اک مولا اگے جھکدے نے

عشق شاہی

کوڑے لہو دے گھٹ نے عشق شاہی مٹھی کھیر نہ ایہہ ملوانیاں دی
کر کے ریس نہ زاہد امیس جائیں بھن آپنے آپ نوں کھانیاں دی

جنہاں طور تجلیاں جھلیاں نے کی او جاندے چمک ٹٹیانیاں دی
کدی کھلنے نہیں اسرار وحدت بھنڈی نت جھپیاں تانیاں دی

بیڑے انہاں دے یار جناب دے چوں پکی جنہاں نوں آس مہانیاں دی
سونہاں کو کدا روجاں پردیسیاں نوں سینے سک اے گھراں پرانیاں دی

رند بھوسے بھا لگائی جاندا امنڈی لاعرفان دے دانیاں دی
پکیں مسجدیں مندریں دھوم اگو میخواراں دے نعرے گانیاں دی

عشق ہیں تے توں نہ ویکھدا ہے مت ماردا راجیاں رانیاں دی
رانجھا ہو گردا تخت ہزارے دا ہیر دیتڑی جھنگ گھبانیاں دی

لگے پتہ نہ یار دیوانیاں دا عقل ٹڈی پھرے سیانیاں دی
کھبیاں نے ملاں قاضی عشق باجھوں دائم شرع اگھیڈ نچانیاں دی

بخت ابن سلام دا خط لیلیٰ دے باپ ول

نام بخت خوش بخت سی شہر اودے دولت مال تے شرف اقبال والا
لیلیٰ الین سندا طلبگار ہویا شہرہ سُندیاں حسن جمال والا

خط لکھ سنہہ قاصد دے گھلیو سو نقشہ کجھ پورا اپنے حال والا
یا قبلی ملک امیر سردار خاص مردنوں نیک اعمال والا

Marfat.com

لیلیٰ بخت اپنی کر عطا مینوں سائل ہاں میں جاہ و جلال والا ۔۔۔ میرے حال تے کریں یقین پکا کچیاں نہیں میں قال مقال والا

بھریں جھولی دل نال خوشی دے ڈھول وچھن بوہا کھول دیسیں دولت مال والا ۔۔۔ پاسیں عزتاں عظمتاں شان دائم سیاں سخی توں ہاں کپ خیال والا

لیلیٰ دا ناطہ بخت ابن سلام نال ہوناں

گل بخت خوش بخت دی گئی منی بخت بخت دا جاگ کے ہسبلے ۔۔۔ قاصد پرت مبارکاں دتیاں نے غم فکر اندیشڑا نسیلے

ایہ سن پیاں گنڈھیں تیر کاجیاں کسے کڑی آ لیلیٰ توں دسیائے ۔۔۔ لیلیٰ گوکدی قہر دا گڑا اٹھا تے اوہ کہن میں کرم دا وسیائے

پنچھی روح مجروح دکھیا رڑی دا نویں فکر دے پنجرے پھسیائے ۔۔۔ میرا ہنگلیں رلے نریاق ماہی ہنوں ناگ فراق دے ڈسیائے

اڑیو ہوردی میریاں ماپیاں نوں لگ ظلم تے ڈاڈھیاں کسیائے ۔۔۔ دائم مار میرے متھے اٹ وٹا ہتھوں لال تقدیر نے کھسیائے

لیلیٰ دے الم انگیز ہاوکے

ایں دیہاڑے سخت گناہ ناہوں مرجاہ نی تنئیے پھاہ لیکے ۔۔۔ پا اگ تے ساہ[1] اس زندگی تے کی کرنی اگدے ساہ[2] لیکے

سٹ دوتیاں دی سر پٹرن سارے اکو مجنوں دل جلیدی آہ لیکے ۔۔۔ ویکھ پاک نگہ دے نال اوہنوں اُٹسے یار دی پاک نگاہ لیکے

لیلیٰ تاں تیں ماہی دیوچہ قدماں سنے بت دے روح توں جاہ لیکے ۔۔۔ یار یار دی خاص گلزار جنت دوزخ ساڑ بازار فناہ لیکے

کدھر کرینگی باجھ سرکار ڈھولن دا دن داج تے مال متاہ لیکے ۔۔۔ باجھوں چن جانی کویں پیش ہوسیں منہ کالڑا وچہ درگاہ لیکے

پہنچے اُن سنیہوڑے نجد وچوں شمس[3] دیئیں نہ رات سیاہ لیکے ۔۔۔ نین وچہ نیناں دائم میل رکھیں لوچہ رکھ دل دا بادشاہ لیکے

سیاں اگے جھیڑے

میرے جاگدے جاگدے بھاگ سُتے جاگے سُتے ہوئے بخت ہے دے بخت سیتو ۔۔۔ مجنوں یار دے پیر اندی دھوڑ اتوں سٹاں وار سو تاج تے تخت سیتو

[1] ساہ یعنی راکھ ، [2] ساہ یعنی تنفس ، دم [3] شمس ، سورج ، استعارہ ہے محبوب کی طرف ۔

سن کے کاج دی گل تاراج ہویاں ہویا دل زخمی لخت لخت[1] سیتو
پڑھساں کرب ڈولی دھرتی عرب ڈولی لگی ضرب ہے یتے سخت سیتو

نیوں وخت اُتے پیگیئے وخت کیڈے اڑیو آؤ ونڈاؤنی وخت سیتو
مجنوں اک جاں سینیوں آہ کڈھی دیسی ساڑ دریا درخت سیتو

میرا حق حلال دا مال مجنوں بخت سخت کروہ کرخت سیتو
دنیا دین وچہ دائم اقبال روشن حسن عشق دے اکو رخت سیتو

سیّاں دی نصیحت

پئی آسر سے تے سر دی سٹ لیلیٰ سر پھیر ناہیں سر تے سہہ جاہ نی
ہسیوں باہر نہ منہ وکھان جوگی ہن چُپ کر کے اندر بہہ جاہ نی

سدے پئی گھر سا ہو سے قہر کالی خودی فخر چھاریوں لہہ جاہ نی
کسے صوبے تے نہیں ہن نہیر تیری کچی مٹی دیئے موریتے ڈھہہ جاہ نی

دردہجر دے وسدے سینے بدّل ندی ہنجوآندی بنکے وہہ جاہ نی
بھلکے پا کھڑسی ڈولی بخت دائم رات اجدی ہیکڑے رہ جاہ نی

دردمند لیلیٰ

ایہہ کی ہون لگا نی ایہہ کی ہویا دِن محل وہیڑے کالے جھاڑ سیتو
لُٹ گھتیاں تتڑی دیہہ دہری اجن جہیت پئی خونی دھاڑ سیتو

ماردناں تاڑی ہیرنے نین تاڑے تھکے یار تائیں تاڑ تاڑ سیتو
مجنوں گھن کھڑ دا لکھ تدی ہیں ہیری نہیں سی لکھ اناڑ سیتو

بیٹھا جھرے پہاڑتے یار میرا میرے سرتے اوہا پہاڑ سیتو
اوہدی بار اجاڑ گلزار میوں دسے شہر ویران اجاڑ سیتو

بنّی ڈھاہ دُوتی نویں یا بنّی دتی بنّی دی بنّی بگاڑ سیتو
ایس ہون ناول جھتی نال ہوندی پاواں سوہا چولی جامہ ساڑ سیتو

کفنی موندی پکیوں پہن کے تے چادرے پلڑے ٹرانگی جھاڑ سیتو
دوئی دہر کتاب دے وانگ دائم ورق ورق سٹاں پاڑ پاڑ سیتو

---

[1] لخت لخت، پرزے پرزے

Marfat.com

ماں دِھی دیاں رُوبرو گلاّں

دِھیئے میریئے میں قربان صدقے تیرے بابلے کاج رچائے ہوئے نے
دھیئے میریئے ڈُھکنی جنج فجری اساں در و دیوار سجائے ہوئے نے
دھیئے چپ کرنی ویلا شرم دائی انگ ساک سارے گھریں آئے ہوئے نے
دھیئے ویاہ تیرا اساں مدھ کالاں سنگ رنگدے داج لگائے ہوئے نے
دھیئے بخت خوش بخت مہراج تیرا بھنڈے عشق دے اوس چھلائے ہوئے نے
دھیئے ساہورے جاویں بیٹھ ڈولی میں سُکھ سہاگ سہائے ہوئے نے
دھیئے کیوں توں شور مچائے ہوئے نے مائے عشق نے سبق پڑھائے ہوئے نے
دھیئے خون بہویں کیوں ماس کھانویں مائے حکم حکیم فرمائے ہوئے نے

مائے میریئے جان قربان صدقے پیا نال میں تھوڑے لائے ہوئے نے
مائے میریئے نی میرے چپہ دلدے نوشہ ڈھولنے ڈھول وجائے ہوئے نے
مائے چپ کرنی ویلا کرم دائی اساں شرم حیا گوائے ہوئے نے
مائے موت میری تساں مجھ کارن بابن ماغمدے بھٹھ تائے ہوئے نے
مائے نفس آمرے دا تاج میرا حسن دکھاندے بھار اٹھائے ہوئے نے
مائے سٹ میری میت قبر اندر مُجھ مٹ درد فراق نے پائے ہوئے نے
دھیئے کیوں انگیار ڑے مین تیرے مائے دلوے بیر کار جگائے ہوئے نے
انت الشافی پکائیں وانگ دائم کوئی عمل نہ نیک کمائے ہوئے نے

بخت دی برات تے کُڑیاں دے گیت

سوہنا بخت خوش بخت دا اگند سہرا مالن آپی لین برات آئی
ہوئی خیر سوالیاں منگتاندی سوہنی خیر دی گھریں خیرات آئی
پایا تاج معراج مہراج عربی جھلک واسو پنجاب گجرات آئی
مرکز ابن سلام سلامیاں دا ادبوں پڑھن فطرت مناجات آئی

ساون ماہ سوہیڑا ابر آئے ٹھنڈی واء دے سنگ برسات آئی
بیٹھا کھول خزانڑے سخی داتا نڑے تے بھرن مجرا کائنات آئی
شاندار دُربار دربار شاہی اندر رحمتاں لبدی ذات آئی
جنڈی پاسیاں مٹھے گیت گاون آئی آئی برات برات آئی

عالی ذات تے بابرکات سیّو خوشیرات برات دی رات آئی
لاٹ فرش تھیں گئی لے عرش اُتے دائم عرش دی فرش سوغات آئی

لیلیٰ دا عقد ہوناں

ہتھ داڑھی تے پھیر کے کہیا قاضی لیلیٰ من لے سخن اڈول میرا   ہو وی خیر ایجاب قبول کر کے بھر نال جواہراں جھول میرا

لیلیٰ انگھ لپیٹ کے جھڑی دھرتی ہائے نظر نہیں آوندا ڈھول میرا   لج شرم نہ رہی جہان اندر ٹٹی لج ڈُب گیا ئے ڈول میرا

شرع والیا شرع نوں ٹھپ کے تے دفتر عشق دا ویکھ کھاں پھول میرا   مرساں گھٹ کے دیہن گے سٹ مر گھٹ سٹ جائے کے بھیت نہ کھول میرا

نال بُت دے بُت دا عقد پڑھ لے روح قاضیا نہیں دے کول میرا   مجنوں یار دی خاص امان ہاں میں سچا بول میرا ایکہ نول میرا

قاضی کہیا لیلیٰ سب کجھ جاننا ہاں تیرے نال نا ہیں لماں گھول میرا   ڈرو وٹ کے کٹ جیوں حال تیرا اوہیں حال وچوں گول ہول میرا

جاہ سا ہو رے بس نکاح ایہو فتویٰ شرع دا جان نزول میرا   دائم کرے فریاد فریاد لیلیٰ ڈولی ویکھ دل گیا ئے ڈول میرا

لیلیٰ دی ڈولی

لے ہُن لیچلے لیلیٰ زندڑی نوں لوہے دھری کہاراں نے آن ڈولی   باہو زنجید پہاڑ دیا وابیا وے ویری ہوندی لگے نی یان ڈولی

انکھ آخری ویکھ وکھا مجنوں لے ہُن لیلیٰ دی لگے نی جان ڈولی   پائی ہاپیاں وچہ سیا پیاندے ہائے ویکھ ڈولی میر یجان ڈولی

گلو جہ کبیں گوری کفنی پا لوری ہوئی گور دے ول روان ڈولی   لاواں اگ میں محل چبار یاں نوں میری بے چلو بیابان ڈولی

روندی پیاں اکلڑی راہ میں کہیا پایا ئے سخت طوفان ڈولی   جتھے کسے دی آنہ سار لیندی ٹری دور میری لگی جان ڈولی

سیاں خویش ماں باپ نہ سنگ ساتھی سارے رُتے نے توڑ زان ڈولی   کی سبر ہُن نال مکان پیکے میری چلی اے لامکان ڈولی

پڑھو فاتحہ خیر دعا سیتو پیر پیر تے لگی ڈران ڈولی   دائم رب رسول دی آس اگو کُلّ مَنْ عَلَیْہَا فَان ڈولی

مجنوں دی یاد

خوشی سکھ سہاگ دے ڈوب گئے سرے تے کوڑی آں چک اداسیاں نوں   ماپے خویش پروار تے ساتھ کوڑے ویکھ لیا ئے بھو پھیاں ماسیاں نوں

Marfat.com

رہی سِک پیارے دی ہتھ تائیں اکھیں کملیاں سدا پیاسیاں نوں
جی وے ایسا بار اجاڑ ہسیا کریں معاف قصور چا عاصیاں نوں
گھٹ دسدیاں دُکھ سب دور کردے دارو دکھاندے یار نراسیاں نوں
اللہ والڑے تلی تے جان دھر کے حاصل کرن نجات خلاصیاں نوں
اپنے نام دا صاحبا واسطا ئی دیویں بخش دھر واس ہراسیاں نوں

لُٹّھے کون سرکار دی مہر باجھوں اندر جال عذاب دے پھاسیاں نوں
مینوں مار کر یاں ڈاہڈے لئی جاندے موڑ دے امر دے کون چیڑ اسیاں نوں
بُرا لولدے حق ہجو عاشقاں دے بھا ساڑ سی نرگ بکواسیاں نوں
دنیا دار شیطان تھیں گھٹ نہیں ہیونگے کتیں پاوئی دکھیہ مراسیاں نوں
دائم قبر دلو پہڑی شور پاسی فٹ پین گے کوڑ اسو دے واسیاں نوں

لیلیٰ ساہورے گھر

گھر ساہورے لتھڑی آن ڈولی کُڑیاں کہندیاں آکھاں ہٹیئے نی
بخت لگنی بخت مہر اجلے ہُن نال شرما کھاں وہٹیئے نی!
بجلے وہم کیوں موہندڑی پئی ہوئی این سر دھر توں چا کھاں وہٹیئے نی
اج پہلڑی رات سہاگ دی آجوبن جوت جگا کھاں وہٹیئے نی
گھر ور نے در دیوار تیرا اپنا حکم چلا کھاں وہٹیئے نی
کتھے اکھیاندی بیڑی ڈوبیوئی دلدی کھول سُنا کھاں وہٹیئے نی
تیرا حُسن چراغ جہتاب نوری رو رو ناں بجھا کھاں وہٹیئے نی

پلّو کھچ آکھن کیہو جہی اے نوں اُناں گھنڈ اٹھا کھاں وہٹیئے نی
کرتلی تے اپنا لاگ لیکے سانوں مکھ وکھا کھاں وہٹیئے نی
ایتھے وسناں ایں گھر ساہو لئی ہس بول بُلا کھاں وہٹیئے نی
ایہہ گھڑی نہ پرت کے لبھنی آں خوشی عیش منا کھاں وہٹیئے نی
اُٹھے ساہ بھر بھر چھم چھم خون وٹیں کجھ ہوش بجا کھاں وہٹیئے نی
لیلیٰ گھنڈ چایا کُڑیاں ویکھیا آکھن ذرا نیں ملا کھاں وہٹیئے نی
رہی چمکدا دائم اقبال تیرا جنّت سیج سجا کھاں وہٹیئے نی

اِک مُٹیار کُڑی

بولی اِک نویل مٹیار ندّھی کڑیو پیاں ہستو وہٹی ہساں نہیں
ہرنی نجد پہاڑ دے ٹیر دی ہے جال تُرٹ جای ایس پھساں نہیں
روح جنگلیں دوڑدا پھرے ایہہ بُت بے حرکت ایتھوں نساں نہیں

ایہہ تے لیلیٰ ہے لیلیٰ مُلوک زادی ایس ساہ ... ندی بھی وساں نہیں
ہسی چھلدی گولڑے مہندیاں دے ایہہ تیر زبان دا کساں نہیں
ایس اپنا لکھ نہ چھڈیا ئے اہد الگھ بھی کسے نے لکھساں نہیں

کیلی ہوئی دیوا نڑے ہو گڑ یدی ایس ناگنی کسبتوں ڈسناں نہیں
دائم جاندا ئے اصلی حال اہدا سانوں بھیاں بھی ایس دسناں نہیں

بخت ابن سلام دی ناکامی!

بخت شبِ عروسی دی خوشی اندر لیلیٰ گوکدی شبِ ظلمات آئی
بخت آکھیا صبح سہاگ مٹھی لیلیٰ آکھیا قہر دی رات آئی
بخت ہوس دا دست دراز کیتا لیلیٰ سمجھیا سخت آفات آئی
منگی ہتھ اٹھا دعا لیلیٰ مہر کرم وچہ رب دی ذات آئی
نظرت ہوئی کے قیس دی ملک صورت کمن ہٹھڑیدی ملاقات آئی
گویا قدرتِ یدِ خلیل اکبر توڑن کفر دے لات منات آئی
یکدم حیرت افزا صدا آئی ہیہات ہیہات ہیہات آئی
خبردار امان نہ چھیڑ مہری اکو صوت ہوا صد اصوات آئی
لیلیٰ بخت نوں سخت چپیڑ ماری جھڑ یاد حسرت تے گھڑی عرفات آئی
اس تھیں بعد ہویا نامراد گنگا ناں کوئی گل آئی نہ کوئی بات آئی
سچے سائیں نوں اپنے نال اُتے روا وقت اوکھے پانی جہات آئی
دائم گزر گئی لیلیٰ دی لیل محشر صبح خیر دی عالی درجات آئی

المجاز قنطرۃ الحقیقت

المجاز اے پُل حقیقتاں دا ہن حق دی لنگھیاں پار وجدی
وچہ اکھیاں طنطنے اکھیاں دے پئی بلا نوچہ دلاندی تار وجدی
پرے بجھ کے پریاں دی وچہ محفل اج تے پئی ڈھولک لگاتار وجدی
اہدے سر تے حسن دی زندگی اے ایہدے سر تے عشق تلوار وجدی
بیٹھا وچہ ستار وجان والا اپنے آپ تے نہیں ستار وجدی
وچہ بادِ صبا دیاں واجیاں دے سارے چمن وچہ پئی بہار وجدی
وجدی جاندے نے چنگا چنگِ وحدت جدبھی وجدی اے پُر اسرار وجدی
دائم کھول کے لید دے کن سُن کھاں کسدی بنسری وچہ سنسار وجدی

مجنوں دے ماں سلیم دی نجد اُتے پھیری

ماں مجنوں دا نام سلیم نامی کوہِ نجد تے آ پکار دا اے
پئی ہن بادیہ پیما سکون بادہ تیرا عشق رہیا کھڑی کار دا اے

Marfat.com

کامل پیر تینوں عجیب نیر اتپھر دیدا تے بھو سنار دائے
باپ قبر نیڑے دم لباں اُتے تیری ٹال غریب دکھیار دائے
چل او گھر انوں چل ہُن واسطائی چڑھیا نشہ تینوں جنگل بار دائے
مجنوں آکھیا لئی میں کے لیلاں تینوں پتہ کی عشق اسرار دائے
لیلی اتھے اندر لیلی باہر اندر جلوہ چمکدا پیا دیدار دائے

ڈولی پے گھر ساہورے گئی لیلیٰ جوبن مہکیا پھل بہار دائے
میری بھین بھجین دیا بچیا او بھاناں ورتیا رب جبار دائے
مجنوں ہو کے بھی لیلی نہ لئی آ گھر گھری ہر کوئی طعنے مار دائے
جتھے ہے لیلاں میری ہے لیلاں پھر لیلاں تے لیل نہار دائے
فَاَیْنَمَا تُوَلُّوْا فَثَمَّ وَجْهُ اللّٰهِ دائم نور ظہور سرکار دائے

سلیم دی حال پکار

دے وتے پیا تینوں وساں ہال نال گلے گلے لیلی چلی گئی آ
تتھر دلاں یاں سُنکے ڈھلے پتھر آج دیہوں ڈھلے لیلی چلی گئی آ
گھروں پکیوں ٹک گئی چوگ ادہدی چل گھراں وتے لیلی چلی گئی آ
سُن او سودائی وحشی دلوانے کملے تیں جھلے لیلی چلی گئی آ
سٹ گور گوری چور چوری چوری گھٹے کھوج رلے لیلی چلی گئی آ

پلے جھاڑ پہاڑ اُٹھیں اُتے تھلے رہیوئی کی پلے لیلی چلی گئی آ
بے پرواہ دے کم نے واہ ہوئی ہن کی واہ چلے لیلی چلی گئی آ
نہ کوئی خط پتر نہ کوئی الہی قاصد ناں کوئی پتے گھلے لیلی چلی گئی آ
آپ سکھ آرام دے بام وتے تینوں سُٹ تھلے لیلی چلی گئی آ
پہن بیور نیور زیور چن تارے بانی چھاپ چھلے لیلی چلی گئی آ

ادہدے واسطے واسطے واسطے پا جگر جان سلے لیلی چلی گئی آ
دائم راہ کراہ نوں گاہ کے تے جہدے راہ ملے لیلی چلی گئی آ

مجنوں دی صدا

بغیر مجنوں کی لیلی دے راز جانن مجنوں جاندائے لیلی اگئی تے نہیں
نغمہ لیات چھیلی مست شتر اُتے ساربان دائے لیلی اگئی نے تہیں
مہرباں تسچہ مناں جلوہ چمک رہیا جسد دی شاندائے لیلی اگئی نے نہیں

میریجاں جاندی میریجاں جاندی نعرہ جاندائے لیلی اگئی نے نہیں
رازدان نائیں اصلی علم کلی راز دان دائے لیلی اگئی تے نہیں
تھیمہ نیلگوں فلک زمین اُتے بیابان دائے لیلی اگئی تے نہیں

Marfat.com

حرف بین غافل، شور و غل اچا معنی خوان نہ ائے لیلیٰ اگی تے نہیں   دائم حسن منزل سگواں عشق موہری کاروا نداے لیلیٰ اگی تے نہیں

رُباعی

کریں پار بے پراں نوں شہباز اپراں والیا عجب پرواز تیری
یاد کردیاں سارتوں آجانائیں عمر لا یموت دراز تیری
ہر اک چپ وچہ سوہنیاں چپ تیری ہر آواز دلوچہ آواز تیری
ٹر گئے پھیر سلام امام صاحب پر دائم شروع اے اجے نماز تیری

مجنوں مست قلندر

دیکھ زلف رخسار، الحمد للہ، گلہ رہیا نہ شام سویریاں تے
کالی رات چمک ماری اپ چاننے تے مارے چاننے رات اندھیریاں تے

رہی لکھ توں مجنوں دی چاج ہی نہیں کھوہاں ڈونگھیاں محل لہریاں تے
کفر دین تے شک یقین کی نے رکینے بغض نے ہیریاں پھیریاں تے

پیتی مست شراب قلندراں نے پانی پا کے تیریاں ہیریاں تے
پکی مجنوں تے کوئی بی اھکھی مارے منہ کلیجے دیاں بیریاں تے

عاشق وصل فراق تھیں گئے گزرے بھار و نکیاں اتے وڈیریاں تے
پھونک منتراں کیل اصیل کر دے سپ وسدے کدوں پھیریاں تے

ہوس ڈگ دھرتی چکنا چور جھڑے چھڈ ماہریاں چڑھے وچھیریاں تے
مجنوں مار کے آہ نہ پور دہڑیں بڑی آئی ہوئی اگھمن گھیریاں تے

صوفی پیا نہ قال دی مار سیٹی مکر جال کھلار بٹیریاں تے
کدی ایس پاسے ہوڑے گزر دائم رونق وڈی فقیر انڈے بریاں تے

مجنوں دی فریاد

مجنوں نجد پہاڑ تے کھلا کوکے کتھے لکیوں ماہ جبین لیلیٰ
سج پہن نورد ملوکا نہ ہویوں حجلہ نشین حسین لیلیٰ

عین شین تے قاف نے قید کیتا سوز پڑھدیاں نور نشین لیلیٰ
تیرے حسن دی ذات نے تھاپایا رہے یاد نہ کفر تے دین لیلیٰ

Marfat.com

شد مد تیری لُٹ کھڑے شد مد زبر زیر ادغام تنوین لیلیٰ
لیلیٰ بخت تینوں جاگے بخت تیرے بے نیاز ممتاز مبین لیلیٰ

علم عقل کنجشک دی مواتیٔ تیرے حسن دا پیا شاہین لیلیٰ
مُڑ ٹیمی رکھدا نئیں دائم طلب تیری مجنوں کملڑا قلب حزین لیلیٰ

ساہوڑے گھر لیلیٰ دا حال

مجنوں یار دلوں شرمسار ہو کے لیلیٰ ہار سنگار اتار ریائے
اڈی جوت جوبن جوگن ہوئی روگن سوگن سوگن خاک نکھار ریائے
بازی قول شطرنجدی جُت لیلیٰ پاسہ شرم حیا دا ہار ریائے
کالی رات طوفان تے قہر کپتر بیڑا عشق ملاح تے تار ریائے

سر پیر تک بنی تصویر حیرت سُکھ چین آرام وسار ریائے
خنجر لا دا لا الہ پڑھ کے زہری مار رقیب نوں مار ریائے
وانگ رابعہ بصری پاکدامن موذی نفس شیطان دُرکار ریائے
دائم دس کویں لیلیٰ درد لُٹی رو رو ساہوڑے سال گزار ریائے

چیت

کوئل کو کو کوکدی میں کوکاں پی پی
ہر جی میں ہر دیکھ کر کرنی آں جی جی
ہائے کھیت لیبر دا کھیت ہویا چیت چخ وچھوڑے میری ساڑ ریائے
لڑ لگیاں نوں کدیں دیں وتن جنہاں آپ اجاڑ ریائے
لوک سُکھ سُتے سارے شہر جوں دُکھاں مجھ نکاری نوں تاڑ ریائے

درد کلیجہ پاڑ دے آس تھکی سی سی
دائم جو بوو رتیاں کھول دساں کی کی
مونہوں کجھ اولڑا بولیاں میں سُولی ہجر عذاب دی چاڑ ریائے
درد سوگ سیاپیاں نت دیاں جوبن روپ انوپ وگاڑ ریائے
دائم ٹپیاں ٹپیاں کون بجھے سینہ تیغ فراق دی پاڑ ریائے

وساکھ

اکھیاں دی کی روندیاں گئی اے بیڑی ڈُب
ہوش نہ رہی سر میں تیر گئے من کھُب

کوئی پچھے تے کہنیاں اکھیاں گیاں چُپ
دائم پیا اُجاڑ سوچ کر کڑا بنھاں سُب

Marfat.com

سیاں سنگ وساکھ وسار کے تے ڈولی پا نہ لئی اے سار میری — جگ جیوناں لکھ شرمندگی اے بھٹھ زندگی باجھ دلدار میری

تیرے باجھ اوہماں حال دیا کوئی سُنے نہ کوک پکار میری — گل گل پکی گل چھڑی رہی گھر وگھری تے پار اوراں میری

دسے بار تیری بار والیا او بارگاہ عالی جنگل بار میری — جاسی عمر سکینہ دیاں بیت دائم مجنوں یار دے نہ چہ پیار میری

جیٹھ

ڈھونڈاں رات اندھیری نین دیئے دو بال — اپنا آپ لبھایا چڑھ پیتم کی بھال

پی تو نجد پہاڑ پر بیٹھے ڈیرے ڈال — حال کہیو بے حال کا جا دائم اقبال

جیٹھ جا اجاڑ پہاڑ چمکے میرے ہو ہدوں دے پھٹے چن مجنوں — جیکر وس چلئے اُٹھ رات کالی آواں جیہر جھتی کملی بن مجنوں

تیرا مال اے لیئیں سنبھال آکے میرا تن مجنوں میرا من مجنوں — دیویں ننگ محل نوں اگ لا دلاں جیتوں باغ تیری کتی چھن مجنوں

دلاں ٹٹیاں نوں لکھنوں جوڑ دیس کیتا جن نوں جنہاں دو کمن مجنوں — پچھلی رات دی سُنی صدا تیری دائم کھول کے دلیس کن مجنوں

ہاڑؔ

کاگا پی کے دیس کو جائیو نجد پہاڑ — کہیو تن من جالیا سخت مہینے ہاڑ

شام کو شام جی شہر میں آئیو چھوڑ اجاڑ — سُن دائم کی بینتی کریو نہیں اتاڑ

ہاڑ ہوڑ تھکی مُڑ مُڑ موڑ تھکی اکھیں رون تھیں مول نہ مڑدیاں نے — جھلے درد فراق دے گرم جھولے شاخاں سدیاں پاپ کڑدیاں نے

سیجاں ریشمی سانجاں باجھ تیرے سیخاں نوانگ کلیجڑے پڑدیاں نے — شاغل وچہ قیام رکوع اکھیں کدی اٹھدیاں تے کدی اڑجدیاں نے

دوہا نو چہ ندیاں وگ وگ جگر وچوں ہنجواں دیاں اہن نہر مڑدیاں نے — دائم جد دل دیاں جڑیاں نال تیرے اک پاک نے کملیاں جڑدیاں نے

ساونؔ

لیلیٰ روئی ویکھ کر ساون کی برسات — بن میں مجنوں باورے بیٹھ رہے دن رات

Marfat.com

مہک رہی ہیں باغ میں کلیاں ڈالی پات
ساون سُکھ دیسیں سُوا گئے سیّاں ہس ہس کے پیاں مناندیاں نے
روندی رہو بے قسمتے تیئے نی مینوں طعنیاں نال جلاندیاں نے
پیاں کالیاں کوئلاں ڈالیاں تے گیت گاندیاں پائلاں پاندیاں نے

دائم مل کر دُکھی سے کبھو میٹھی بات
مُنڈی پا کے نال پیار باندے پیاں خوشی دی پینگھ جھُلاندیاں نے
گھر سا ہورے قید پئی کٹنی آں ڈھولا میریاں پیش نہ جاندیاں نے
لیلی لیلی نہار بہار دائم برہن کا تیاں کالجہ کھاندیاں نے

بھادوں

ساجن تمری پیت میں عمر چکی اب بیت
سُندر بیٹھے چھوڑ کر مندر اور مسیت
بھادوں بھا بھڑکے ہویاں ساہ ٹڑکے پئی کوکنی آں ساہ ساہ مجنوں
ساہ لباں اُتے چڑھیا ساہ مینوں کوئی ساہ دا نہیوں وساہ مجنوں
شاید مینوں بھی دلوں بھُلا بیٹھوں وے دیوانیاں دے شاہنشاہ مجنوں

سانس گئے آناک میں گا غم کے گیت
دائم نگر پریم کے دیکھی اُلٹی ریت
کدی آ وناں گلے لگاوناں سی کیہا ہو گیوں بے پرواہ مجنوں
توڑ جاوندی نجد پہاڑ تے میری ادھڑی رات دی آہ مجنوں
دائم امن امان امان لیلیٰ گل پلڑا تے مونہہ گھاہ مجنوں

اسوں

باندھے ہاتھوں ہر گھڑی داسن کی اک آس
من میں بس کر شام نے رکھیا جیا اداس
اسوں آس تیری کدی پا پھیری میرا مست دیوانیاں اوڈھولا
لیلیٰ شمع جمال کمال اُتے سڑی وانگ پروانیاں اوڈھولا

پیتی رت فراق نے برہن کھادا ماس
دائم میری لاش کو پھینکو ساجن پاس
بستی یار اندر وسے ڈھول تیرے مجنوں یار مستانیاں اوڈھولا
اپنا آپ بھی بھُل کے جھل باری بیٹھوں دکھ بیگانیاں اوڈھولا

رہسی گل میری تیری حشر تائیں اندر کُل زمانیاں اوڈھولا
دائم وانگ ہو گیوں فقیر رہتا میریا تاج شہانیاں اوڈھولا

کاتک

کون سُنے دُکھیار کی اونچی کُوک کہا
پیا ملے گر چھن میں چھن چمن ہو جا
کاتک ماہ آیا ست ماہ گزرے آیوں ناں ماہی آفتاب مجنوں
کھاویں ٹھوکراں کاہیاں پتھراں تے نازک بدن اوگل گلاب مجنوں
پڑھے جگ سارا تیرے عشق دی ہن کھلی ہوئی آں صاف کتاب مجنوں

سارو بستر پھول کے دیکھو آگ لگا
دائم کاتک آگیا تو بھی ساجن آ
ہُن ہور سہارے دے واسطائی دکھ بھرندی رہی نہ تاب مجنوں
بھرے نین شراب کباب دہی کھا و پی کباب شراب مجنوں
دائم ربدا کرم اے ترزقُ من تشاءُ بغیر حساب مجنوں

مگھر

بلبل گُل پر دیکھ کر لیلیٰ کرے پُکار
بن کو بھاگوں جوگنی ہار سنگار اُتار
مگھر ماہ آئیں ہن سرتے لکھ باہیں کونج وچھڑی وانگ کرلاونی آں
لکھ لکھ سرکار دی وچہ خدمت خط سینے دے خط وکھاونی آں
حال آپنے آپ دا ہو کملی اپنے آپ نوں آپ سناونی آں

واہ رے سمیں بہار کے مجھے چبھوئے خار
شائد دائم یار کا رات بدھے ملے دیدار
آون شاہ جمالا ندے گلے لالاں ہٹی پا والاں فالاں پاونی آں
نام والیا کدی تے پا پھیرا تیرا نام مُدام پکاونی آں
بے پرواہ میرا بادشاہ مجنوں دائم بولدا نہیں بلاونی آں

پوہ

پوہ پیا پن آ چڑھے درد ہجر کے تاپ
ماتھا ٹیکے بھگتنی ہر ہر مجنوں جاپ
پوہ، پوہ پھٹی کددل پوہ پھٹی سر لے غماندی کالی رات ڈھولہ

پتھر بھی سُن بہہ گئے لیلیٰ کے ولاپ!
دائم بخشن پربھو جی مجھ پاپن کے پاپ
گوری گودتیں پا حیات اُٹھاں دس مُکھڑا آبحیات ڈھولہ

Marfat.com

تینوں ویکھنی آں شجر شجر اندر شاخ شاخ اندر پات پات ڈھولہ
بھولی گولی دل ڈولی دی بھریں جھولی بخش دیندی خیر خیرات ڈھولہ

تیھنوں عرییا رُوم نے بھر واراں مٹھی مصری بات نبات ڈھولہ
پاکے گلے پر بیدا ڈھول دائم پیلی پڑھے تیری مناجات ڈھولہ

ماہیہ ۱۱

جاگن جاگن کہے جگ پر جاگ نہ جانے کو
بن برہن کے جاگنے جاگن کبھی نہ ہو

جیتا مرگھٹ سو رہے جاگن جانے سو
دائم وہ گُور مانیئے جو ملنے ایک نہ دو

ماہیہ مینہ وسن چھم چھم ہنجواں دے پیاں وگدیاں موج دریا اکھیں
اکھیں نال جہاں اکھیں نوں بھریاں اکھیں والیا آ وکھا اکھیں

بے پرواہ دلدار دیاں ڈوب تارجاون ناخدا اکھیں
اکھیں سکدیاں میریاں تیریاں نوں للہ اکھیاں نال ملا اکھیں

اینہاں اکھیاں دل نوں درد دتے درد دل دی ہین دوا اکھیں
دائم لا الٰہ الا اللہ بادشہ فنا بقا اکھیں

پھگن ۱۲

بھاگا بھاگ بچار رے بھاگ جائیں گے ساس
دُکھ کی خونی دھاڑ نے کیتا سُکھ کا ناس

من کا آنچل اوڑھ کر پرگھٹ ساجن پاس
دائم تن تت بانسلی باجے دھرت اکاس

پھگن پھری بہار نہ یار آئے مستوار سوہنے جنگل بار والے
مہر اجین ایمان اے آجا سن ساجن پکڑے قول اقرار والے

کرن دور اندھیرے دُکھ ویلے سورج مکھڑے چن رخسار والے
منزل کھڑن کے پار دے قافلے نوں شاہ سوار سرکار مہار والے

اگے لکھیاں اج پے چمکدے تے گوہر لعل یاقوت اسرار والے
آئے ہوئے نے صدر بازار دائم خریدار اج صدر بازار والے

ساقی دے دربار

بھر بھر جام تے جام پلاؤندا رہو میرا نشہ نہ ساقیا ترٹ جائے
آیا کون تے اُٹھ کے گیا کہڑا ایس تینیوں بھی چند چھُٹ جائے

جذب وستی دا چڑھے طوفان ایسا جیہے عقل تے ہوش دے پُٹ جائے
گُھٹ بھر دیاں چڑھے خمار جیہا بھر دا موت حیات دے گُھٹ جائے
ایسا کون اے حیک مسیت دچوں مینوں وچہ تتھانیدے سُٹ جائے
ایسے چور توں کراں قربان شاہد جیہڑا ہستی دی بستی نوں لُٹ جائے
خدا بس کرے اُنوں اُٹھا پردا اکھیں میریاں تھیں لہو پھُٹ جائے
ایسا مار قاتل دائم رہے زندہ بھانویں ماں دی عمر نکھُٹ جائے

شرابی کبابی ربابی

ہے شراب کباب دے نال لازم ساقی چنگ رباب وجا دیویں
صبح موسم بہار دے نال مٹی سخی داتیا کرم کما دیویں!
میکش ہین دی حد مکا دیسی توں پلان دی حد مکا دیویں
تیرے سامنے مراں گا اج ساقی دم آخری نگہ فرما دیویں
صدقہ آپنے نام دا ساقیا او لال پری دا منہ وکھا دیویں!
کر کے بند صراحی وچہ لاش میری اکھیں وچہ پیالے دے پا دیویں
اوہ در میخانہ شہید اپنا بے غسل بے کفن دفنا دیویں
ہین لنگدیاں قدم شرابیاں دے میری نکی جیہی قبر بنا دیویں

اُتے چاہڑ تبسم دے پھُل سوہنے نگہ ڈال چراغ جگا دیویں
دائم فاتحہ دی جگہ قبر اُتے صبح شام شراب چھنکا دیویں

امیر عامر دا مجنوں نوں ملن نجد تے آؤناں

رو رو باپ عامر کہیا ہوئی مدت مجنوں گھراں ولے پھیرا پایا نہیں
بچاواں آپ میں ملن فرزند تائیں جنیا اوس ہے تینوں آیا نہیں
آیا نجد تے انت کمل مجنوں کوکے بھار غم دا جاندا چایا نہیں
تیرے وانگ بچہ اپنے مایاں نوں رانج کدے بھی کسے بھلایا نہیں
عامر نام میرا میں ہاں باپ تیرا کیوں تیں ادب آداب بجایا نہیں
تیرے ویکھنے نوں اسیں تیرے ہاں تیرا وحشیا جیو ترسایا نہیں
عامر کہے میں کون پچھاں مینوں کیوں پچھیا اتے بلایا نہیں
بڈھے باپ ہزار پکار کیتی مجنوں سجدیوں سیس اٹھایا نہیں

ذوالجنون سلام مسنون دا بھی اگوں کوئی جواب فرمایا نہیں
مجنوں وانگ جنون دے درس اندر دائم کسے بھی سبق پکایا نہیں

Marfat.com

مجنوں دی مستی

مُڑ مُڑ باپ کُوکے بچہ مان چھاواں نیں پیا پیارے دے ناں داہیں ۔ انکھیں کھول میں کون پچھان تے سہی بڈھا باپ ہیں تجھ جو اندا ہیں

مجنوں کہیا سر مست ہاں مُڈ ناں ندا دفتر ساڑ کے سُن سُناندا ہیں ۔ چھوٹی عمر تینوں کدھرے ویکھیا ئے تینوں سمجھاں نقش انساندا ہیں

اگوں تیہ ناہیں خبرے کون ایں تول پرا چاں کیڑا کہیں وی مکاندا ہیں ۔ جدول ویکھیا نام نشان والا رستا کپیا نام نشان دا ہیں

لئی جدوں وی جان پچھان لیلیٰ جانوں رہیا نہ جان پچھاندا ہیں ۔ دائم ہاں مجنوں نا نہ جلنا ہاں لیلیٰ باجھ نہیں کسے نوں جاندا ہیں

مصوّر دی تصویر

تیرے مکیشاند نصب العین ساقی تحقیر بھی نہیں توقیر بھی نہیں ۔ تحریر بھی نہیں تقریر بھی نہیں تدبیر بھی نہیں تقدیر بھی نہیں

حال تال زوال کمال بھی نہیں اجمال بھی نہیں تفسیر بھی نہیں ۔ شمس قمر تارے دن رات بھی نہیں ظلمات بھی نہیں تنویر بھی نہیں

طفل و پیر بھی نہیں طالب پیر بھی نہیں دامنگیر بھی نہیں دستگیر بھی نہیں ۔ بلبل گل بھی نہیں مینا مُل بھی نہیں جُز کُل فقیر امیر بھی نہیں

روزہ حج نماز زکوٰۃ کلمہ زمزمہ زم زم زمحریر بھی نہیں ۔ ہر شئے دار کے نئے تیرا ہو جاناں ایہو جیہی کوئی ہور جاگیر بھی نہیں

قتل عام بھی فانلا کری جاناں ایں تیرے ہتھ دے وچ شمشیر بھی نہیں ۔ تیرے قیدی اک پیر نہ چا سکدے کوئی پیراں دے وچ زنجیر بھی نہیں

ایہو شرح تے ایہو تعبیر میرا تے شروع بھی نہیں اخیر بھی نہیں ۔ دائم وانگ مصوّر دی اج تائیں کدی ایہو جیہی کسے تصویر بھی نہیں

امام حسینؑ دا شوق مُبارک

ابن مرتضیٰ امام دے شوق اندر چھپن جگہ کہڑی اجکل نہ مجنوں ۔ لوکاں آکھیا حضرت ویران جانے کدوں وچہ آبادیاں نہ مجنوں

پکا نجد پہاڑ نے لا ڈیرا دُکھ درد سر پر تے سہہ مجنوں

لیلیٰ لیلیٰ پکار دا رہے دائم لیلیٰ باجھ نہ مونہوں کجھ کہہ مجنوں

Marfat.com

فاطمہؓ دے لال دی مجنوں نال ملاقات

پڑھکے تجدے تے شاہ حسینؒ کہیا السلام علیکم اوئے یار مجنوں
اگوں شاہ حسینؒ دے مکھ وتوں تاڑ تاڑ ویکھے لگا تار مجنوں

کدی ہتھ جوڑے کدی پیر چمیں کدی کرے سجدہ نال پیار مجنوں
سید کہیا پچھانیاں نہیں مینوں ویکھ ویکھ مڑ مڑ بار بار مجنوں

میں فرزند ہاں سیدہ فاطمہؓ دا میرا نانا رسول مختارؐ مجنوں
باپ شیر حیدرؓ دا نے حسنؓ بھائی آیاں ملن مینوں عاشق زار مجنوں

میں حسینؑ ہاں نندہ دا دودھ بھائی ساڈی اک دائی تکی سار مجنوں
دائم سُندیاں سار سرکار نائیں رو کے کہن لگا بنقرار مجنوں

مجنوں دی تصوّر منزل

مجنوں آکھیا ظاہر حال شاہا ابنِ علیؓ حسینؒ ضرور ہیں توں
پر میں نام تے نسب دا نہیں واقف پیا نما دسیں شعلہ طور ہیں توں

تیرے نین نے لیلیٰ دیاں وانگ نیناں اندر مستیاں مست مخمور ہیں توں
لیلیٰ ذات قدیم دا نور جہڑا اوسے نور دا نور ظہور ہیں توں

بمثال حضور دے نور وچوں بے مثال حضور دا نور ہیں توں
لیلیٰ لا الٰہ الا اللہ چشمہ فیض دا فیض گنجور ہیں توں

سُن کے مرحبا شاہ حسینؒ کہیا مجنوں وچہ درگاہ منظور ہیں توں
تیرا وچہ مجاز مقام عالی یار اپہنچ گیا بڑی دور ہیں توں

معنی دانیاں وچہ مختار ایں توں حرت بنیا توچہ مجبور ہیں توں
سچے عشق دیاں برکتاں نال دائم مشہور تا یوم النشور ہیں توں

سلام شاعر بغدادی دا مجنوں دی زیارت واسطے آونا

کرئینے نامی نظامیؒ دی ترجمانی نظراں قلم تے قلم دے پیر دیاں
سوہنا شہر بغداد عراق اندر جس تے رحمتاں رب قدیر دیاں

ندیاں فیض دیاں جاری اج جتھوں حضرت غوث الاعظمؒ دستگیر دیاں
میراں حسنی حسینیؒ دے ہتھ لاجاں ولی قطب ابدال فقیر دیاں

ایسے شہر اک نام سلام شاعر دھماں شہر بشہر تشہیر دیاں
اپنے وقت دا ملک الشعراء گویا جھڈیاں شعر بشعر تاثیر دیاں

عارف پان منکتے حرف حرف وچوں عاشق لذتاں لین تحریر دیاں
کدھروں سُنیاں سلام کلام مجنوں منتاں ماریاں گیاں دلگیر دیاں

Marfat.com

روندا اے رفیق القلب شاعر کا نگاں چاہڑیاں چشماں دے نیر دیاں!
وحشی حال سلام آ ویس کیتا نکاں قیس دے رخ تنویر دیاں

عربی مرد قلندر دی کراں زیارت بھلا ہیں کا سبھے شوق کثیر دیاں!
ویکھاں چل لسان العصر دائم بے نظیر سطراں بے نظیر دیاں

سلام بغدادی دی مجنوں نال ملاقات

نے آرام سلام نوں پیاں پھیڑاں کدّں آ وناں وقت دیدار دائے
دن پیو سو نجد پہاڑ اُتے ڈیرا میں مجنوں عاشق زار دلائے
شوق صدق یقین دے پار بیڑے اوڑک آ نیڑے نگہ مار دائے
ڈریا ویکھ مہیب دے رند خونی اُنز شُتر تھیں تیغ اولار دائے
ایسے بُت دے بت بیہوش وحشی اجا کوئی نہ انہاں تھیں یار دائے
ہتھ جوڑ سلام کلام کردا، شوق جاگیا عالی سرکار دائے
ایہ آپ دا حیدوں کلام سُنیاں عقل حلم تے ہوش سب ہار دائے
میں شعر زمانیدے سب ڈٹھے بحر آپ دی بحر اسرار دائے
مجنوں آکھیا یار ہن جان بھی دے اویں شیخیاں نفس نگھار دائے
حیدوں وجدی مٹے تے زدونے ہاں ساڈا شعر نہ سوچ وچار دائے
حیس قیس تھیں کیتا اے جا مجنوں فیض لیلیٰ دے حسن جھلکار دائے
سو نہہ لیلیٰ دی پتہ نہیں شاعری دا موجا نو جیہ دریا اسرار دائے

ہو کے شُتر سوار بغداد وچوں ملک عرب دے ول سدہار دائے
ہو کے وجد وچہ نجد نوں منہ کر کے بندھ چیر آیا جنگل بار دلائے
آس پاس شینہہ مرگ بگھیاڑ چیتے تے وچکار آسن سنوار دائے
مجنوں گو گیا بس او بس میاں بیٹھا جھنڈا ایہہ عشق پیار دائے
ادبوں جھک سلام سلام کر کے تحفہ نذر نیاز گذار دلائے
میں وسنیک بغداد عراق دا ہاں ذوق بڑنوں بھی شعر اشعار دائے
اک اک سخن جناب دا کھا جاندا خون پی جاندا سمجھدار دائے
میں اوہ قلم جھماں حس تھیں لکھدے ہو کیف تے اور جذبات افکار دائے
ایسی داد آزاد بیداد مجھن، ایہہ طریق اُلٹا دنیا دار دائے
سر تے وریاں بیلیاں وریاں نے باہر درد آیا اندر وار دلائے
مینوں لیلیٰ نے قلم پکڑائی ہوئی اے بندہ خادم اس شاہی دربار دائے
میں تے اوہدا بلایا پیا بولناں ہاں میرا بولناں بولناں یار دلائے

ماہی شعر نہیں آہِ سحر گاہی مصرعہ مصرعہ جیوں وار تلوار دائے
الشعراء تلامیذ الرحمٰن دائم لطف و کرم صاحب بخشنہار دائے

سلام بغدادی دی عرض

قبلہ عرض اے ذرا بھیر دیہو گوہر سخن دے درج دہان وچوں
بڑا شوق اے آپ کلام اپنا پڑھو اپنی پاک زبان وچوں

مجنوں آکھیا سامنے بیٹھ میرے گز رجا کھاں کفر ایمان وچوں
آتش باز دو چار اشعار مجنوں پڑھے غیر مطبوعہ دیوان وچوں

کیا لنگھ آسمان زمین وچوں ہوئی پار زمین اسمان وچوں
اپنی گل تے آپ سنان والا بچے کون مڑ سوز طوفان وچوں

تاری سامع دی بدھ مت ماری دس لامکان مکان وچوں
رب وچوں انسان جھلکار دسے لاٹاں ماریاں رب انسان وچوں

بیلی ذات تمثیل سبحان اللہ پائی جان میں اپنی جان وچوں
وحدت دُر یتیم نکھیڑ لئی اے چھان چھان کے ہر دو جہان وچوں

پایا پھیر سلام رتبہ سو نمانہ دا اک اذان وچوں
مجنوں کیا بغداد دیا بیلیا اوہ کجھ لدھا ئی مغز کھپاں وچوں

لیلیٰ لا الٰہ الا اللہ پائی رمز واللیل قرآن وچوں
دائم لکے میان تلوار ڈردی جدوں قلم نکلے قلمدان وچوں

اپنی کہانی اپنی زبانی

کدے کدے کہانیاں چھیڑ دیئے بھلے واسطے بھلا دستور کیتا
ایویں جان کے اسی نہ ہوئے جھلے ساڈوں جھلیاں عشق مجبور کیتا

ای حمد تے شوہ دریا ٹھلے بار پیر الست دے پور کیتا
سن او قلب سلیم سلام ماہی کیتی عاجزی فخر غرور کیتا

ایہہ بھی پتہ ناہیں اساں کی کیتا کیتیاں نیکیاں لکے قصور کیتا
دانہ جیکھ بلیٰ[1] دا چھڈ جنت ڈیرا ندے وچہ تندور کیتا

سینے چاہ سی کہناں زمانیاں دی اٹھ راہ کراہ عبور کیتا
اساں پڑھدیاں پڑھدیاں درس اندر آکھے نینا ندے لگے نیتو رکیتا

ایہناں بے پرواہاں بادشاہاں جویں آکھیا اساں منظور کیتا
اساں کدے ڈھکے پیراں تے جند رکھی لیلیٰ سامنے رخ پر نور کیتا

لامکان[2] مکان تے انا انت ڈیرا لنگھ لگے بڑی دور کیتا
علم عقل شعور تے پاؤ گھٹا سارا لم ایہہ موج سرور کیتا

[1] بلیٰ۔ ہاں کرنا، تسلیم کرنا۔ [2] لامکان۔ جس کا کوئی مکان نہ ہو۔ یا جہاں کوئی مکان نہ ہو۔ استعارہ ہے بجانب ذات باری تعالیٰ کے [3] مصنف ۔ ۲۵ رمضان جمعۃ الوداع بوقت چاشت مرقوم شد۔ دائم اقبال دائم واسو

Marfat.com

اسیں قیس تھیں بیاں ہو گئے مجنوں لیلیٰ ذات نے جدوں ظہور کیتا
اوسے نجد نوں آنڈا وچہ اندر جس طور نچلے ٹیکے چور کیتا
دتیں جا بغداد دے داسیاں نوں ملک عرب تے کرم حضور کیتا
ساقی دے کے آبحیات دائم مجنوں غیر فانی مشہور کیتا

سلامتی

کامل پیر جوان تسلیم کیتا سن کے پاک کلام سلامتی دا
پیر حکم کے ادب سلام کردا پا کے ادب سلام سلامتی دا
ہائی قلب حزین تسکین کلّی پیتا رج کے جام سلامتی دا
مجنوں آکھیا لئی جا خیر ہووی انعام اکرام سلامتی دا
دلاں ٹٹیاں دا دلاں ٹٹیاں نوں دیویں جا پیغام سلامتی دا
اکھیں ویکھیا ئی سائیں پیا آکھیں ڈٹھا اک غلام سلامتی دا
کافر کو گدے بیٹھ بہشت اندر صامن دین اسلام سلامتی دا
میں بھی نہیں رہناں توں بھی نہیں رہناں دائم رہیگا نام سلامتی دا

سلام دا بغداد وچہ آونا

نت نویں بہار اے عشق گلشن خزاں ماریاں وصل فریاد دیاں
رنداں پا سلام سلام کیتا بے پرواہ عاشق نامراد دیاں!
چھیڑ دور دے سفر سرور اندر جوہاں ویکھیاں شہر بغداد دیاں
بندے سندے تک آکھیا جیو آئیاں سینے کانیاں تیری یاد دیاں
محفل میں سلام کلام پڑھیا صفتاں کیتیاں قیس استاد دیاں
پڑھ پڑھ قلمی دیوان دے شعر عربی آہیں پھٹیاں دل ناشاد دیاں
مرحبا مجنوں مرحبا مجنوں دیون داد کلیاں باغِ داد[1] دیاں
پھر پھیر شہر بشہر سلام روندا رمز پا سرور سواد دیاں!
بحرِ دجلہ[2] دیاں جاندیاں جل لہراں آہیں سندیاں خانہ برباد دیاں
دائم مجنوں دا ہویا مشہور طالب دھماں جگ جیویں شیریں فرہاد دیاں

[1] باغ داد، بغداد کی معنوی صفت ہے، یعنی داد کا باغ، داد کے معنی ہیں امداد
[2] بحر دجلہ - بغداد عراق کا مشہور دریا - ؎ مصنف۔

زید کون ایں؟

زید کون ایں؟ دسئے دوستاں نوں نظم دے وچہ نظامی جیوں دسیائے
محرم حال پورا مجنوں یار دا سی اک جان ہو جان وچہ رسیلے
کیوں نہ عاشقاں دے بیلی ہوون عاشق نانگ عشق دے زید نوں دسیائے

زید لیلی تے مجنوں دا خاص قاصد نرات پیا دوڑیا انیائے
جیہدی قیس رناں تدوں زید رناں قیس ہیا تے زید ہیلے
زینت نام مٹیار اک پری پیکر اوہدی زلف زنجیر وچہ پھسیائے

زینت زیب تھیں روپ سنگار زینت پا کے جھات دل زید دا کھیلئے
اُجڑ گیاں دے نال پیار پا کے دائم کون جھڑا اُسکھی وسیلے

ایہہ زید اے؟

زید دس تھیں لیکے نجد تائیں بیلی مجنوں دا اکیاں ہوندیاں دا
بھیتو اوندیاں دا کبڑو جاندیاں دا ساتھی سہدیاں دا سنگی رندیاں دا
بڈھے ستھ رہندا اٹھے پہر حاضر ڈھو آسرا اندیاں تے ڈھوندیاں دا

حسن عشق دیاں جوڑاں جڑدیاں دا محرم بھندیاں اتے کھلوندیاں دا
دنے تپش تھیں کھیت بکاندیاں دا راتیں کھوہ پر بیدے جوندیاں دا
دائم ہنجواں ہار پروندیاں دا داغ لاندیاں دا داغ دھوندیاں دا

لیلیٰ دا زید نوں فرماناں

لیلیٰ زید نوں سد فرمان لگی جاہ وسے نجد پہاڑ تے جاہ زیدا
اڑیا جدوں دی ساہوڑے آئی آں میں آیا اک نہ سکھ دا ساہ زیدا
کدوں سن چڑھسی کدوں گزرنی ایں دکھاں والڑی رات سیاہ زیدا

اک خط لکھ دینیاں درد بھریا کو لیندیاں بار دے راہ زیدا
کوٹھی کنبدی اے ستاں پیندیاں نے سینے وچہ دھڑاہ دھڑاہ زیدا
بیٹھا نجد پہاڑ دے مست ہو کے بادشاہ مجنوں بے پرواہ زیدا

کاغذ قلم دوات پکڑا مینوں مارلاں درد فراق دی آہ زیدا!
شالا کرے قبول حروف کالے دائم یار دی ماہ نگاہ زیدا

Marfat.com

لیلیٰ دا خط لکھناں

میرا رب تے توہیں رسول میرا سخی بادشاہ سچی سرکار مجنوں
راج بھاگ تے بخت سہاگ توہیں سر دے تاج میرے تاجدار مجنوں
تیرا نجد پہاڑ اے عرش اعظم تیری بار بہشت بہار مجنوں
خدمت وچہ اج خط پئی لکھنی آں تیرا نام چیتار چیتار مجنوں
رگ رگ وچہ اگ پریم دی اے روم روم وچہ تیرا پیار مجنوں
ڈولی پا لیگیا رقیب ظالم ڈاڈھا ارنیاں ہیں زار زار مجنوں
ماری چاٹ رقیب شیطان تائیں نعرہ لا الٰہ دا مار مجنوں
نظر کرم جناب حضور دی اے کشتی ہوئی طوفان تھیں پار مجنوں
میرا توہیں ملجا میرا توہیں ماوی میرا توہیں والی مددگار مجنوں
سنوار سکا رہیا پیا رہا وے عالی مرتبت ذی وقار مجنوں
تیرا کرم ہو وے رہوے شرم میری میں مجبور تے توں مختار مجنوں

توہیں دین ایمان تے حج کعبہ مہربان شافعی بخشنہار مجنوں
میرے جائے پناہ نگہ تیری سجدے پئی آں وچہ دربار مجنوں
ادبوں عرض سلام گزارنی آں سنبھ جوڑنی آں سو سو وار مجنوں
اگو جیہی ذرات پئی وجدی آ وچہ قلب دے طلب دی تار مجنوں
گوڑی جنم دی میں رانجھ کیوں آ کھاں میں بھی ہاں مجنوں تیرے یار مجنوں
گھر سا ہوے قبر دی رات کالی سٹے ہار سنگار اتار مجنوں
سرول ٹلی بلا نجات پائی کھلے عشق دے آن اسرار مجنوں
تیرے پاک جمال دی سِک اندر وک گئی آں درد بازار مجنوں
میرے لئی واسطے سختیاں جھلیاں نی گھر بار پروار وسار مجنوں
جوگن ویس کرکے حاضر آن ہو ساں گل پلڑا کیس کھلار مجنوں
ہمہ او آمتشکل ہمہ ذات دائم تیرا قول تے میرا اقرار مجنوں

لیلیٰ دا خط

لیلیٰ الیس نہار پکاردی آ کدی آ او والیا باردیا
تیری بار وتوں بار بار ویکھاں پھیر اپا او والیا باردیا
پڑھدی رہنیاں شعر پر درد تیرے درد نال او والیا باردیا
تاہیں تا عطا کر دید کاسہ سیتے تا او والیا باردیا

دکھاں بالڑی گالڑی گولڑی نوں گلے لا او والیا باردیا
نیناں جھڑی لائی جھڑی چادھرتی تیرا چا او والیا باردیا
چماں تیرے دیوان نوں دیوانی بارہا او والیا باردیا
تیرا مکھ مہتاب خورشید خاور پر ضیا او والیا باردیا

تیرا نور نورِ علیٰ نور روشن جا بجا او والیا بار دیا
لا دوا مجروح پئی کوکدی آ لا دوا او والیا بار دیا

حال حال اُچی محرم حال جانی آشنا او والیا بار دیا
دائم کی دساں جو جو ورتیاں نے میرے بھا او والیا بار دیا

لیلیٰ دا خط

وَکُلٌّ یَدَّعِی حُبًّا وَلَیْلیٰ
وَلَیْلیٰ لَا تُقِرُّ لَهُمْ بِذَاکَ

عشق لیلیٰ دا دعویٰ دائم کردی خلقت ساری
اے پر لیلیٰ بن مجنوں دے نہیں ہوندی اقراری

میں تے سیاں حجاباں وچہ لُکی ہوئی آں عالمگیر جلوہ بے حجاب ایں توں
اکھیں والیاں واسطے پھر اُٹھے کھلی ہوئی اسرار کتاب ایں توں

تشنہ دلاں دے لئی سکون کامل چشمہ فیض دا فیض مآب ایں توں
جہڑا پتر جھکے نے کدی اُتر دا نہیں لم یزل ابدی آفتاب ایں توں

زلف لیلۃ القدر دی گود اندر عریاں تن پُر نور مہتاب ایں توں
وچ میں شب یلدا تے توں روز روشن میں ہاں خار تے گل گلاب ایں توں

عقل فکر تھیں دور مقام تیرا بے انت تے بے حساب ایں توں
رشک باد مسیح اک نظر تیری ہالی چمن دا عالیجناب ایں توں

قطرہ بخش بحر بیکراں کرنا ئیں میرے ساقیا اوہ شراب ایں توں
ہوئے بند سوال سوالیاں دے دائم لاجواب جواب ایں توں

زید دا خط لے کے مجنوں دی خدمت وچہ پہنچناں

لائی مہر اتے اکھیں روندیاں دی لکھ خط تے نے والسلام لیلیٰ
زید خط پڑھ کے کہیا اللہ اللہ او ہدا نام مجنوں تیرا نام لیلیٰ

اُٹھ دوڑیا نجد پہاڑ وتے تھڈ تڑپدی بے آرام لیلیٰ
مجنوں زید نوں آوندیاں ویکھ کے تے آکھے گھلیائے گلفام لیلیٰ

شالا خیر دی خبر ہی دے قاصد کیتا ساہورے گھر بیا مقام لیلیٰ
اتنے وچہ آ زید سلام کیتا حضرت یاد کردی صبح و شام لیلیٰ

ایہو خط بھی پڑھو تے پاؤ مطلب شالا پلے اقبال دوام لیلیٰ
خط چم مجنوں آکھے جاں صدقے خاص فیض کیتا فیض عام لیلیٰ

ہر مضمون سکون صراحی شربت سطر سطر بھریا وصل جام لیلیٰ
مجنوں جائے واری حرف حرف تارے وچہ چمکدی ماہ تمام لیلیٰ

Marfat.com

اندر خط روشن خط و خال صورت سوہنا نام انعام اکرام لیلیٰ
رہویں شہر پیڑے اندر بار دے بھی پئی ہوئی تیری دھوم دھام لیلیٰ

زیدمیاں جواب بھی لئی جائیں از سنگ ہوئے گل اندام لیلیٰ
دائم قلم پھڑ کے مجنوں پیا پھڑکے میں غلام لیلیٰ میں غلام لیلیٰ

مجنوں دا خط لکھناں

دیواں کی خطاب القاب تینوں بے نظیر نے بیمثال لیلیٰ
میرا عشق لیگیا کمال اُتے تیرا حُسن جمال کمال لیلیٰ
گاواں پیا واراں تیریاں وچہ باراں گزرے کوہ جنگل باراں سال لیلیٰ
سوہنوں بولنے دی مینوں نہیں حاجت حال ہال کوکے میرا حال لیلیٰ
بھیرا ایا جا محمل نشین ہو کے کدی نقر تسلیم سنبھال لیلیٰ
آجا آجا مستانڑا کوکدائی مست چال لیلیٰ مست چال لیلیٰ
لبھن دوئے جہان نہ کدی لیواں تیری زلف وچوں اک وال لیلیٰ
رُناں یاد الست دی دردمندیاں نیں کھیڈ دے جھنڈیاں ڈال لیلیٰ
یاسین یاسین یاسین سطراں تختی لکھدے سال پال لیلیٰ
ہو کے جھلیاں تیری تلوار جھلی علم عقل دی سٹ کے ڈھال لیلیٰ
غزلیات تے کئی دیوان لکھے لائے طبع نے جوش ابال لیلیٰ
تیرا نام لیکے تیرے آسرے تے ماری چھال وچہ لہر اُچھال لیلیٰ
دُوروں دُوروں آئی خلقت شعر سُن سُن بادشاہ امیر کنگال لیلیٰ
کوئی کہے مرشد کوئی کہے ہادی سجدے پے کے کرن سوال لیلیٰ

لازوال اے دائم اقبال تیرا لازوال لیلیٰ لازوال لیلیٰ
تیرا حُسن کامل میرا عشق کامل ہمنوا ہمدم ہم خیال لیلیٰ
شکوے کیتیوئی یاد دیوانڑے نوں خط لکھ پیار دے نال لیلیٰ
تھنڈے لائے نے مست ملنگ مجنوں الگیں نجد پہاڑ تے بال لیلیٰ
کج تنگ ننگڑے وحشیئے نوں پردا بخش تے گھنڈ اٹھال لیلیٰ
تیرے قدم دی خاک توں وار سٹے گھر بار عزت دولت مال لیلیٰ
حاصل کرے تو یہ تعمیل لیلیٰ برکت تُمیں چشمہ تیرا خال لیلیٰ
الف لام بنکے لاٹاں مار دے نیں میم حے اُتے میم دال لیلیٰ
حُسن عشق دے جاہ و جلال ذاتی ذوالجلال لیلیٰ ذوالجلال لیلیٰ
کراں بھال تیری تیری مہر باجھوں نوبہ مجھ دی کی مجال لیلیٰ
اکو جیہا جنوں دا رہے دورہ دن رات مُہال سیال لیلیٰ
کئی کرم بھلیکھڑے سمجھ بیٹھے مینوں قطب تے غوث ابدال لیلیٰ
روم شام ایران عراق ولوں زائرین آون نیک فال لیلیٰ
میں تے لکھ ناہیں میری شکل وچوں اصلی کردے نے ترجمال لیلیٰ

وسّی مجنوں دیوانہ اُجڑاں وچہ تیری نظر کیتا لالو لال لیلے
میرا نہیں میرا ہوین ناں میرا تیرا تیرا ایہہ دائم اقبال لیلے

مجنوں دا خط

کیتے ناچ ہوہے ہوہے رچھ بنکے ڈنڈے کنڈے نے بھل قلندراں دے
بیٹھے ہوئے ہاں زہرے شہر جنگلے کھاڑے چھڈ مسیتاں تے مندراں دے

چھڈ طلبیاں یار پہاڑ پھر پھر عادی ہوئے ہاں گُھنڈراں کھنڈراں دے
چھڈ دہڑیاں توں باہر نس گئے ہاں جیویں پنے نکھڑے اندراں دے

بھڑ گئے ہاں بلکدے گئے لانبو بھاہیں بھالیاں وانگ سمندراں[1] دے
چھل چھل دوئی دائم صاف کیتا جگر جا ہنر استاد نے ہندراں[2] دے

مجنوں دا دورا

جتھے مار بیٹھے کسے چک مجنوں ناں کوئی دیہوں تے ناں کوئی رات اوتھے
نیکی بدی انا انت[3] نہ وبالا ناں کوئی جپ تپ نال کوئی بات اوتھے

ناں کوئی مسجد نہ حرم نہ بتخانہ ناں کوئی بانگ نماز صلوات اوتھے
عاشق عشق معشوق نہ وصل فرقت ناں ظلمات ناں آبحیات اوتھے

ناں حساب کتاب نہ جنت دوزخ ناں کوئی حشر میدان عرصات[4] اوتھے
کفر دین نہ شک یقین کوئی ابر دھرت نہ دھپ برسات اوتھے

نہ کوئی درد نہ کوئی دوا اوتھے منشی کاغذ نہ قلم دوات اوتھے
لکھ لکھ نہ سر تے پیر کوئی رہیا لکھ نہ پاندیاں ہجات اوتھے

ناں کوئی طالب مرید نہ پیر و مرشد ناں تنزل ناں باہم درجات اوتھے
ہُو در ہُو دائم حیرت در حیرت ناں کوئی بندہ نہ ربدی ذات اوتھے

مجنوں دا خط لے لیلاں دیاں اکھیں

خط قیس دا زید لیا دتا لیلی پڑھدیاں سار نثار ہوئی
ترت ویکھ پرتا باد تیر جھلتی بیڑی نکر دریا تھیں پار ہوئی

[1] سمندر ایک آتشیں کیڑا ہوتا ہے جہاں سے گزرتا ہے آگ لگ جاتی ہے [2] ہندراں جمع ہے ہندر کی پنجابی ہیں۔ یعنی خراد جس پر چڑھا کر لکڑی کو صاف کرکے رنگ وغیرہ چڑھاتے ہیں [3] انا انت ع۔ میں تو۔ [4] عرصات جمع ہے عرصہ کی یعنی قیامت ۔ ۱۲ مصنف

پُر اسرار اشعار متاثر سے دے بلہار بلہار بلہار ہوئی
مستوار سرکار دی گوڑی آں اوہدا اکرم منظور دربار ہوئی
گویا یا دہ گلگوں سی خطِ مجنوں سینے لائیکے مست خمار ہوئی
زید قاصد اوے تیرا بھلا ہووے ہدیہ بخش کے شکر گذار ہوئی
لاجواب جواب جنابدا ئے لیلیٰ نظر لویں بے کنار ہوئی
دائمؔ یار دی یاری لا یاری یار یار دی وچہ پیار ہوئی

مجنوں دی ماں دا وفات پانا تے سلیم عامری دا مجنوں نوں خبر دینا

مجنوں مجنوں پکار دی ماں مرگئی ہائے نہیں آیا گھراں ول مجنوں
لوٹے منہ تے آخری ویکھ لیندا اجھبا ہو پھردا باری جھل مجنوں
پھردا ڈُکدا بھال دا بار جنگل کتھے ٹک رہیوں اج کل مجنوں
ماں گئی آسکدی قبر اندر سینے وچہ لیکے تیر اسل مجنوں
چھیڑ یا پتھر ماں دی موت سنکے مارے نین دریا اچھل مجنوں
ماہیں نال رل کے روندا شہر آیا ہوئے غشی اندر گھڑی پل مجنوں
دفن کردیاں کران افسوس لوکی پھردا جنگلیں مار داٹل مجنوں
ٹُریا قُل پڑھا سلیم ماماں آکھے ہوگ کتھے بیٹھا شل مجنوں
انت نجد پہاڑ تے ویکھ بیٹھا لڑکے آکھدا اُسنیں ادگل مجنوں
جنہوں جیوندیاں رکھیا ئی وانگ موئیاں اوہدی قبر دیول تے چل مجنوں
کوکے اکھیوں کجھنہ دسدا ئے گیا گل اندر جل بل مجنوں
دائمؔ ماں دی قبر تے آن ڈگا مثنت استخواں کھڑکدی کھل مجنوں

مجنوں ماں دی قبر تے

میں ہی تہیں سی ہناں تسیں بھی نہیں رہناں فانی دُنیا اک چلدی سرا ایں توں
مائے میر ییے میں قربان جاواں طوبیٰ جنتی رکھدی چھاں ایں توں
کریں تبسّم نصوص معات سارے آخر کملڑے پُت دی ماں ایں توں
ہیر رون نہ تد دُھ نظیں سہن ہویا رندی ہی گھر گھر تھاں تھاں ایں توں
تخت ہاتسا بیٹھ وچہ فکر میرے کردی فطرت اڈاری نہاں ایں توں!
ہے ہیا کی تیرا ڈیرا قبر اندر میرے لئی زندہ جاوداں ایں توں
جاگن والڑے جیوندے مُوئے پھردے بھرم وہم تے شک گماں ایں توں
تیریاں وچہ قدماں جنت باغ مائے مہربان عیاں نہاں ایں توں
میری بھال اندر ساری رُلدی جنگل بار گلاں گراں ایں توں
آئیوں نجد پہاڑ تے وار کیتی مائے جان صدقے میری جاں ایں توں
تیری دعا نظیں منزل تے گیاں آساں پیاری ماں میر کارواں ایں توں
مُوسوادب سلام زمین اُتّے دائمؔ برکتاں دا آسماں ایں توں

Marfat.com

مجنوں دی قبر تے زاری

ماۓ میرئیے میں قربان جاواں کہنوں دلاندے حال سناؤساں میں | شہر نال ہن سبر اسیر دا کی رونداجنگلیں جان گواؤساں میں
ہال ہال کرحال فریاد لیکے رو رو قبر نے پیا کرلاؤساں میں | ادھی رات دی نیک دعا ویلے ہن یاد کسنوں ہائے آؤساں میں
ہن کون دیوانے دی بھال کرسی کہنوں ہنیڑے زخم وکھاؤساں میں | اصلی اج ہویا مجنوں خاص مجنوں ہائے مار ٹکر مرجاؤساں میں
ارغنون مثال کرنگ اپنا پھیر آہ مضراب وجاؤساں میں | لیکے نجد نہیں وچہ قبر تیری جیتاں نال اک سرک بناؤساں میں
ڈبلک کے کافر کافری آکھے پے پے وچہ سجدے رج پاؤساں میں | بھل بہانے درود سلام والے دائم درد چراغ جگاؤساں میں

مقولہ مصنّف

بس وچہ پیار ناہیں اوہنوں دسیاں بھی پتہ لگدا نہیں پیار کی اے | جہدے کول ہی گلھ نہیں کی جانے میاں نقد کی اے تے ادھار کی اے
بلبل باغ بہار دی قدر جانے کی سمجھدا زاغ گلزار کی اے | جو بیمار ناہیں مرمر آکھدا اے خبرے آکھدا پیا بیمار کی اے
حسب نسب رنگ ہے نہ ویکھدا اے دلق پوش کی اے تاجدار کی اے | جتھے جھگڑے پیا اوتھے رہے چاہے کمین چوہدری لمبردار کی اے
جنہاں وچہ دریاوے ڈبنا ایں اونہاں واسطے پار اروار کی اے | العشق نار اگ اندر سڑے جہڑے انہاں واسطے زندگی نار کی اے
بے حساب تے بے شمار جہڑے جانن کی حساب شمار کی اے | دائم عشق نہیں بجھدا ذات کی آموت کدی نہ پچھدی وار کی اے

لیلیٰ دے باپ دی وفات تے آزادی تے ابن سلام دی موت

موئیا لیلیٰ دا باپ امیر سردار پے شہر وچہ کوک کہا گئی اے | گھر ساہورے لیلیٰ دے گیاں خبراں لیلیٰ روندڑی ہوندڑی آ گئی اے
گلاں کیتیاں نہ نتی نزع ویلے ایہہ گل بابل ہنیوں کھا گئی اے | اندر ہسدیاں رسدیاں وسدیاں دے موت ماتمی صفاں وچھا گئی اے
بھلی واخراندی بابلوں لیلیٰ شاخ غریب کرما گئی اے | آسنر کی چارہ کفن دفن باجھوں سنگت مل کفنا دفنا گئی اے

Marfat.com

اودھر بخت رقیب نوں ڈٹ پیندے لیلیٰ اجندڑی جان بچا گئی اے
نہ ہن کم اوہدے نال اوہ کم میرے مجنوں بار تے وک وکھا گئی اے

گھر پیاں لیلیٰ نوں لکھ طلاق بھیجی لیلیٰ نکدیاں پُھل پُھلا گئی اے
زندہ باد آباد آزاد لیلیٰ کرم ربدی ذات کما گئی اے

مویا ابن سلام دو ماہ پچھوں مرگ نیند ہمیش سُلا گئی اے
دائم امر ربیّ کجھ روز گزرے ہاں لیلیٰ دی بھی بستر چا گئی اے

غمزدہ لیلیٰ

ہو گئی در یتیم یتیم لیلیٰ دُکھی پھر اٹھے زار و زار روندی
ڈاروں وچھڑی کونج کرلاٹ پایا سُنجے ویکھ محل پسار روندی

نہ اوہ ماں نہ باپ نہ نانخرے دیس جوگناں کیس کھلار روندی
سٹے ہار سنگار اتار کے تے جلامے نری کر کے تار تار روندی

سخت بالیاں ہجر فراق بھاہیں باہیں رکھ سر تے آہیں مار روندی
ویکھو آ سہیلیو ہیر ہوئی مضطر غمزدہ بے قرار روندی

ناں تے موئی نہ جیوندی درد پُٹی کُوک کُوک کے گل گل ٹکیب نسار روندی
سارا دن روندی ساری رات روندی بےحساب روندی بےشمار روندی

سُکھ چین آرام نہیں گئی گزری عمر دُکھاندے وچ گزار روندی
دائم یار دی یاد دل منہ کر کے بیٹھ بوہے دے بوچھ بیمار روندی

زید دا نجد تے مجنوں کول آونا

زید نجد تے قیس نوں آن کہیا کوئی غم اندوہ ہن کھاویں ناں
ہمیں خوشی نے سکھ دے آ گئے نے رو رو اکھیں نیر وگاویں ناں

ماپے موئے ہو گئی آزاد لیلیٰ چم وچ الم سکاویں ناں
مر گیا رقیب نصیب جاگے گھڑی نیک آ گئی گھبراویں ناں

لیلیٰ اک اکلڑی رہی گھر وچ بدھے جاویں شہر ڈولاویں ناں
آیاں وڈ رقیب دی موت دس مجنوں آکھیا ناز وکھاویں ناں

ہے افسوس رقیب دی موت دا بھی ایویں ہی کے خبر سناویں ناں
ڈیرے رب رسول نہیں زید میاں دشمن مرے تے خوشی مناویں ناں

موت سانوں بھی بیلیا آوتی ایں ایویں ہیر اُبھرے جاویں ناں
دیوے سُکھ تے ہو ٹیئے ہور نیویں دھون وانگ فرعون اُٹھاویں ناں

بطیش دے بدا خوف کھائیے اندر عیش دے یاد بھلاویں ناں
چنگے کسینوں بھی مندا کہن ناہیں کر کے آکڑاں دوزخیں جاویں ناں

Marfat.com

وید، زید ہووے بھاویں بکر ہووے مُوہوں کسینوں بُرا الاوئے ناں
ہوندے بُرے خیال کمینیاں دے اپنی شان نوں داغ لگاوئے ناں

خلق الانسان فی احسن تقویم والی شمع مارکے پھوک بجھاوئے ناں
لقد کرمنا بنی آدم پھل نوری اندر حسد دی اگ جلاوئے ناں

مُوتُوا قبل اَن تموتُوا ہوئیے ایویں انھیاں ٹکراں لاوئے ناں
دائم فانگ دانے سٹی لے لے ناجھول کدی پھل مقصود دا پاوئے ناں

مجنوں دا عشق

عشق مجنوں دا مجنوں نوں کہن لگا بستی بار وچہ جاکے لے آواں
حُسن عشق بناکے لے آواں لیلیٰ مجنوں بناکے لے آواں

لیلیٰ تیری تصویر دا رُخ دُوجا میں تصویر پرتا کے لے آواں
ٹریا پیا ایں پروانیاں مارلاواں تیری شمع جگا کے لے آواں

تیرا نام لیکے تیرے کول تینوں میں ہُن تینوں بلاکے لے آواں
تینوں عاشقاں دیاں وکھا تینوں تیرا شیشہ چمکا کے لے آواں

تینوں لیلیٰ بنا کے ادھ مجنوں محمل وچہ بٹھا کے لے آواں
دائم غالب و علیٰ امرہٖ مار نعرہ آکے لیجاواں جاکے لے آواں

صدائے مجنوں

عشق پیر فقیر اسیر کیتا پا زنجیر کُوکے دلگیر لیلیٰ
کامل بدر منیر تنویر نوری دامنگیر مجنوں دستگیر لیلیٰ

بے نظیر چلا شمشیر کیتا لیر لیر سر پیر نوں چیر لیلیٰ
جاواں بخشیا بے حساب دائم پاوے جہات جے ذات فقیر لیلیٰ

روشن شمع منیر سرکار لیلیٰ جل گیا ہے تیرا پروانا ناں مجنوں
چھیڑدا ناں پڑھا ناں شہا ناں خاناں ہوگیا دیوانا مستانا ناں مجنوں

ہُن نے قلم بنانے قلم کرکے پیا کوکدا کانے دا کانا ناں مجنوں
دائم دسدا اسارا زمانا ناں مجنوں مجنوں آکھدا سارا زمانا ناں مجنوں

گلاں جگ کردا ایہہ کوئی گلاں نہیں اساں جگ تے آ وگنیاندے
نال بے پرواہاں سوہنیاں دے کی زور نکاریاں مُکتیاندے

پھگلے رنگ حساب کتاب ہوئے اساں جیوندیاں قبر وچہ پتیاندے
دائم کھا ٹھوکر تیری گلی وچوں مُڑ بھی پیر رحمتیں تیرے گتیاندے

Marfat.com

لطف گودڑی دا لیکے سیج اُتے منہوں بہن نہیں ہوندی آکھاں
لیلیٰ لیلیٰ پکار دا انت رہناں کدی رکن نہیں ہوندا کی آکھاں

پھڑ جھکے عشق پہاڑ دیاں چوٹیاں تے نکلے لین نہیں ہوندا کی آکھاں
دائم من کے اک بان وچوں دوجا کہن نہیں ہوندا کی آکھاں

تیرے عشق دی اگ دنیاں لیلیٰ دفتر عقل تے ہوش دا ساڑیا ہویا
تیرے باجھ دیدار نہ نکلدی ئے سر وچہ جن سودا دا وڑیا ہویا!

اللہ جاندا ئے تیرے ویکھنے لئی دم آخری لباں تے اڑیا ہویا
دنیا دین وچہ کوئی پرواہ ناہیں دائم دامن سرکار دا پھڑیا ہویا

عقل زچ نہ فیصلہ کوئی کیتا رہیا پیش مدت پیش پے تے میں
ہور سب محتاجیاں چھٹ گیاں بدھا لک جمال عشق دی سے تے میں

معنی پاندیاں حرف نہیں شرم آئی رہیا بھلیاں اُلٹے پے تے میں
دائم الف استاد دی نال برکت آیا پڑھدیاں پڑھدیاں پے تے میں

مقولہ مصنّف

گھڑی گھڑی پیا کوکن اس گھڑی نوں انگوں دا گھڑی وہاوندی جاوندی آ
بھاگ جاگ بیلی تے پھر اٹھے پئی سرے تے ڈھول وجاوندی آ
اکھیں کھینچنی چھپ کے انھیاں نوں ماتا ڈیاں ناچ وکھاوندی آ
راہیں پو مسافرا دور دیا او جٹلمبری بوہ ڈراوندی آ!

دنیا گھڑی دی گھڑی آموج میلہ گوڑی گوڑی دی کنگ کھڑکاوندی آ
دنیا نار مردار فی النار ظالم نت ظلم تے ظلم کماوندی آ
شیر زندہ دل کرن شکار زندہ ایہہ مردار کئی مردے کھاوندی آ
پرہاں لاہ پوشاکیاں پہن کفنی پئی مورکھا قبر بلاوندی آ

اُنوں ویکھ اسمان دی اکھ سوہی پئی لہو دے بنبہہ برساوندی آ
دائم چھپ کر نجد پہاڑ اُتے لیلیٰ محمل نشین پئی آوندی آ

لیلیٰ نجد پہاڑ تے آگئی اے

لیلیٰ کہیا بلا کے باندیاں نوں اٹھ بولبندڑی جند گھبرا گئی اے
اکھیں نکدیاں نکدیاں سب سنگت اکھیں میٹ کے خاک سما گئی اے

چلو چلیے نجد پہاڑ اُتے مینوں یاد پیالے دی کھا گئی اے
اوہدی اکھ مستانڑی لال رتی نشہ چاہڑ کے مست بنا گئی اے
محمل سنے اباؤ سنگار ڈاچی مغز عشق دی دُھم ہوا گئی اے
باری بار دالی بارگاہ باری سدھی یار نوں اُگ اٹھا گئی اے
حد نجد اندر ہوئی وجد اندر ڈگی محملوں ہوش گوا گئی اے
بلیں بلیں او سجناں واسطائی کونج کوکے گونج مچا گئی اے

پچھلی رات اج تینیں دی پاک صورت میری بجھی ہوئی شمع جگا گئی اے
آیا ویڑا لیلیٰ دی حاضری دا قدرت یار آواز بلا گئی اے
بن ٹھن لیلیٰ بیٹھی وچہ جُھلے پیر خیبر دا اونٹنی چا گئی اے
سنگ جاندیاں جاندیاں باندیاں نوں لیلیٰ گیت پریت سنا گئی اے
بلیں آ مجنوں بلیں آ مجنوں پئے اُجڑی کوک کہا گئی اے
دائم ویکھے مجنوں نا عشق کامل لیلیٰ نجد پہاڑ تے آ گئی اے

لیلیٰ مجنوں نجد پہاڑ اُتے

مجنوں نکدیاں سار سرشار ہویا بٹری ہوئی جناب تھئیں یار میری
فی التاخیر آفات کثیر آکھن ایس قول تھئیں صاف انکار میری
اَلتَّانِی مِنَ الرَّحمٰن صادق اس تاخیر وچہ مضمر بہار میری
صبر وچ جیئو بھیڑ لو کرو سجدے اہو لیلیٰ جے اجّی سرکار میری
ایہہ بے ربط جملے بے ترتیب فقرے جھلی کملی گل گفتار میری
جے میں کہواں سودا جنون مینوں ایہہ بھی عقل دی سوچ وچار میری
بھانوں ہوش دا کون بیہوش باجھوں اندر ہوش دے ہوش خمار میری
فرقت فرقت وصل وصل کی آکھاں فرقت وصل وچہ قاتل تلوار میری
آپے کیتا ای اپنے وانگ مینوں مست چشم لے وچہ خمار میری

دیر آید بہ آید سبحان اللہ ہوئی قسمت خوابیدہ بیدار میری
بھلی گل دیر آید درست آید طبع گئی اے پکڑ قرار میری
التم اقدام وچہ محو ہویا صدقے جاں لیلیٰ غمگسار میری
لیلیٰ توں لیلیٰ ایتھے آ گئی ایں ایسی حیرت فروش رفتار میری
کریں معاف ہن عقل نہ رکھدا ہاں ایہہ دیوانگی وچہ للکار میری
تیرے سامنے عقل سودا مٹی اگوں بس توبہ استغفار میری
ناہیں گاہک نے بات دا گوش[1] جیہا گیتی گوش خاموش پکار میری
ہن توں جاناں تے نہیں ناں کی جاناں جاناں طبع نازک تیر مار میری
ایہہ میں کی کہیا توبہ توں کتھے نیری اک نے سو ہزار میری

[1] ان دونوں مصرعوں میں حضرت مولانا مرشد روم علیہ الرحمۃ طاب اللہ ثراہ کے مثنوی شریف کے پہلے دفتر کے ان اشعار کی ترجمانی ہے۔ ؎ محرم ایں ہوش جز بیہوش نیست ٭ مر زباں را مشتری جز گوش نیست — مصنف

اج توں نجد پہاڑ تے آئی ہوئی اب ملکہ ناز لیلیٰ تاجدار میری
تیرے منہ چماں تیرے پیر چماں تیری خاک توں جند بلہار میری!
تیری دید مراد مقصود منزل سدا جیویں لیلیٰ شاندار میری
گھر سیج تے لیٹ کے شعر لکھ لکھ لکی ریہیں کردا دائم یار میری

لیلیٰ دیاں گلاں

مجنوں میریا نیک نصیب ساڈے قسمت نیک تے نیک برات ساڈی
چڑھیا وصل دا شمس المنیر نوری مکی لمیں فراق دی رات ساڈی
کاتب لوح محفوظ تے رہیا لکھدا ہر اک گل ساڈی ہر اک بات ساڈی
ویکھیں سنن والے عقلاں ڈوب ریسن دو صورتاں تے اک ذات ساڈی
حسن عشق دا راہسی غیر فانی ایہہ اعجاز ساڈا کرامات ساڈی
پھر پھر خضر بھی براں تے وچہ بحراں رہسی ڈھونڈدا سدا حیات ساڈی
لکھے نال تھیں سوہنیا ابد تائیں ناہیں نجی جیہی کائنات ساڈی
سجاں ساڈے کے جنگلیں نوتے گئے پیئے جنہاں خیبا بوچہ بھی ڈٹھی جھات ساڈی
پئی دھوم رہسی سارے چمن اندر شاخ شاخ گل گل بات بات ساڈی
دائم قبر دے وچہ بھی پئے کرسن عاشق بال دیوے ملاقات ساڈی

لیلیٰ دا گھر آونا

آئی گھراں نوں موڑ مہار لیلیٰ خوشیاں مان قربان قربان ہو کے
ویکھ شہر نوں وت بیتاب ہوئی مشکل ہوئی مڑ مشکل آسان ہو کے
مجنوں یار دلدار دی یاد اندر روندی پل گوشہ پریشان ہو کے
اوہ گھڑی چنگی جانی کول جدوں گھڑی دھر تے بے نران ہو کے
اُٹھے ساہ بھردی وچے وچہ مردی مٹھیں وندی بند زبان ہو کے
کدی کھول باری ویکھے ول باری اُٹھ دوڑدی کدی حیران ہو کے
گڈی وانگ ہئی ڈولدی ڈور باجھوں جامہ پھاڑدی حال ویران ہو کے
انت کہے دائم یار دا لیا او مر سال جیو سال تیری امان ہو کے

مجنوں دے باپ دی وفات

ہویا دکھی بیمار لاچار عامر ملی منجڑی کوک کہا کر کے
بڈھے باپ دے نال اخیر عمرے چنگی نبھیا گیوں وفا کر کے
میں بھی گھٹ یعقوب تھیں نہیں رناں لیگئی یوسف تقدیر جدا کر کے
اہدے پت باراں ہیر اک مجنوں اوہ بھی لیا درگاہ صدا کر کے

Marfat.com

اوہیں رات پچھلی راتیں کراں سجدے تیرے حق وچہ نیک دعا کر کے
ٹھکاں خوب حساب کتاب کیتے گیوں عدل دا حشر بر پا کر کے

بچہ وقت وہاؤندا بھاؤ ندائی اک وار تے آ خدا کر کے
ایہہ پیارا نماز جنازے دی پڑھی کدی نہ کسے قضا کر کے

مینوں بچیا پتہ نہیں بچناہیں مڑ بھی پیوناں زہر دوا کر کے
کی کڈھنا ایں میریاں ہڈیاں تھیں کی لبھیا جور و جفا کر کے

تخت جگر فرزند دلبند مجنوں تینوں لیا ای باپ گدا کر کے
میرے باغ امید تھیں نس گیوں دست ملن دی بند صبا کر کے

وحشی دا سیا نجد پہاڑ دیا کی لدھڑا لیلیٰ دا چا کر کے!
ایسے حال اگے موئی ماں تیری پھل پائی دا نہیں سنا کر کے

ماننہ نالے ہن غم کھاوندی ات کھاوناں پیا غذا کر کے
انہیں نہیں دہسیاں پھر بھی کن مہکن اکوار تے لول بلی اکر کے

لے اوہ بچیا ساہ غریب راہی لد چلے نی صفن صفا کر کے
روح پھیر سلام پرواز کر گئی دائم عمر نماز ادا کر کے

مٹی وچہ مٹی

مٹی ویکھ کے مٹی نوں رون لگی مٹی نال جاں پائی جدائی مٹی
رکھ مٹی نوں مٹی دے تخت اُتے مٹی خوب نہائی دھوائی مٹی

مُنہ مٹی دا ویکھنے آئی مٹی کفنی مٹی نوں جدوں پہنائی مٹی!
مٹی چا کے مٹی نوں ٹری جاندی گرد کرنے دہائی دہائی مٹی

مٹی پٹ کے مٹی دی قبر کڈھی مٹی رکھ مٹی اُتے پائی مٹی
مٹی ول مُڑ پرت کے گئی مٹی مٹی ول مڑ پرت کے آئی مٹی

مٹی واسطے واسطے پائیے مٹی پھرے مٹی نال مٹی تے چائی مٹی
مٹی سہندی اے مٹی رونوندی اے عقلمند مٹی نے سودائی مٹی

اُتھے مٹی پئی مٹی نوں کھاوندی اے ایتھے مٹی نے پئی اڈائی مٹی
دائم انہاں دی دھوم لولاک اندر جنہاں عشق تھیں پاک کرائی مٹی

سلیم عامری دا مجنوں کول آوناں

ماماں مجنوں دا ایک سلیم نامی کوہ نجد نوں اُٹھ سدھاریا ئی!
ڈھونڈ بھال تھاراں غاراں اگے پچھے انت تیں نوں ویکھ للکاریائی

Marfat.com

پھر دلا دیوانیاں سبے ترسا کھیا وطن پر دار وساریائی
ہائے لال مجنوں میرا لال مجنوں دم آخری نام چتاریائی
دنیا چھڈ کے جنگلیں لا ڈیرا کھڑا املیا محل اساریائی
لَارُهْبَانِيَّةَ فِي الْاِسْلَامِ[1] پڑھکے ناہیں سچ تے کوڑ نتاریائی
اوہدی قبر تے قاتلا ویکھ جاکے جہنوں مکھ چھپاکے ماریائی

چل اوگھرانوں لیلیٰ دا واسطائی عامر باپ وصال گزاریائی
نیکی بدی دیا دیریا مستوارا دھارن جگ نوں وکھرا دھاریائی
پا کے لک لنگوٹ تے ہتھ کاسہ سر تے سواہ دا مگھ کھلاریائی
اَلْاِنْسَانُ سِرِّیْ وَاَنَا سِرُّہٗ تقیب پا کے من کیہا کی سنواریائی
مجنوں مُندیاں باپ دی موت رناں اتے تھراں سیں پکاریائی

عشقا تیریاں ایہہ پلیائیاں نے دس کس نوں پار اتاریائی
دائم سنگ سلیم دے شہر آکے گور پدر تے ڈِگ پکاریائی!

مجنوں باپ دی قبر اُتّے!

جائے ادب جہاں پناہ کعبہ قبلہ پدر غریب النواز بابا
وچی جنت فردوس وچہ سیج تیری عقلوں بار لے تیری پرواز بابا
کریں نذر نیاز قبول میری توہیں فخر میرا توہیں ناز بابا
تیری نگہ تھئیں پاک اے خاک میری ایہو بندگی ایہو نماز بابا

پردا پوش مزار دے وچہ ہوویں قدس باغ دے شاہی شہباز بابا
مجنوں پُت تیرا ہجر ابھران آیا چھیڑ صدق یقین دے ساز بابا
ٹوپی پا قلندری مست ہوویں تیریاں منزلاں دور دراز بابا
یاد پیندیاں اتھرو وسندیاں نے تیرا درد نے سوز گداز بابا

تیری آہ دی نجد پہاڑ تے بھی کنیں پیندی رہی آواز بابا
دائم کھول کے رکھے نوں کی دساں میری زندگی اے تیرا راز بابا

[1] لَارُهْبَانِيَّةَ فِي الْاِسْلَامِ یعنی اسلام کے دائرے میں ترہیب نہیں جس طرح اکثر فقیر سادھو کپڑے اتار کر بھبوت رما کر جنگلوں میں سمادھی لگا کر بیٹھتے ہیں یا چلہ کشی کرتے ہیں۔ اسی بارے میں حضرت رومؔ کا قول ہے ؎

مصلحت در دینِ ما جنگ و شکوہ
مصلحت در دینِ عیسیٰ غار و کوہ
(مصنف)

Marfat.com

مجنوں پھر نجد اُتے

مجنوں کیہا آبادی وچہ کدوں جھری وانجد پہاڑ تے دگدی اے — ایس بادیہ پیما دیوانڑیدی طبع شہر دیوچہ نہ لگدی اے
یاد بار وچہ آوندا اے بادی اینھے ہوش دی ٹھگنی ٹھگدی اے — اوہ وسیع میدان عرفان ایتھے جوبن جوت کوڑی اُنہی جھگدی اے
وچہ نگریاں گھپ انھیر بڑے لاٹ بناں وچہ قلبدی جگدی اے — اسو چہ جو جھڑیا پھرن سرن پٹر یا دنیا نار تندڑی الگدی اے
مجنوں نجد پہاڑ تے آن بیٹھا وڈی شرم نبھیری دی بگدی اے — دائم ننگ نہنگ ملنگ مجنوں ناہیں جھرنگ موڑ گدی اے

نجد دا نظارہ

کوہ نجد دا حیرت ربا منظر مستی وچہ مست نگاہ مجنوں — شہ بیشہ مرگ چینے جھک جھک ویکھن پیشوا اپنا عالیجاہ مجنوں
آس پاس ہجوم درندیاں دی بحر مہر دا جائے پناہ مجنوں — رکھے اپنی رعایا دے سر سایہ جنگل بار سندا بادشاہ مجنوں
ہو گیا انجیر تصویر منزل چپ چپ بیگر راہ گمراہ مجنوں — روز روشن دی نہیں پرواہ کردا ناہیں ویکھدا رات سیاہ مجنوں

اوہنوں موت حیات ہمذات دسن مٹھا میل وصال نے آہ مجنوں
دائم اپنے آپ دا ہو محرم ہویا لیلیٰ تھیں بے پرواہ مجنوں

لیلیٰ دا بیمار ہوناں

رل کے بار نوں نجد پہاڑ اُتے پرت گھراں نوں جدوں دی آئی لیلیٰ — مجنوں مجنوں پکار دی ہوئی مجنوں جھبّی کملی اتے سودائی لیلیٰ
ساری رات رو رو کردی رہے زاری ہائے ہائے دی یاد ہائی لیلیٰ — دم سرد کلیجڑے درد مارو بھاری پنڈ فراق دی چائی لیلیٰ
ڈگے ہو بیہوش زمین اُتے دُکھاں مار کے ضرب اڈائی لیلیٰ — ہوئی سخت لاچار بیمار اوڑک مرض الموت نے منجی تے پائی لیلیٰ
لہو بھڑکدے نے رگ رگ اندر اگ ہجر دی لگ جلائی لیلیٰ — سیاں بانڈیاں ویکھ حیران ہوئیاں رکھ کالجے ہتھ گھبرائی لیلیٰ

Marfat.com

میرا بچن محال سہیلیو نی گل دلیدی کھول سنائی لیلی
دائم مجھ نوں حشر دے روز تائیں کسی مجنوں دی ساری خدائی لیلی

فریاد لیلیٰ

ہلیں والیا نجد پہاڑ دیا ہُن تے نبض بھی بولنوں لگ گئی آ
بن کے ہنجوں نمانڑی جان جانی میری اکھیاں دے راہوں وہہ گئی آ
آیا زلزلہ سخت امید والی کوٹھی ڈھنڈری ڈھنڈری ڈھہ گئی آ

کھا کھا ڈبکیاں فکر دیاں اندر بیڑی آس والی تھلے بہہ گئی آ
تیرے باجھ پیار یا بخناں دے جھاگے بیونیدی ایجہ لہہ گئی آ
ایہہ تے کملڑی اگے ہی موئی ہئی اے ہتیوں ویکھ کے موت تریہہ گئی آ

کر کے صبر خدا دے آسرے تے لیلی سر تے ساریاں سہہ گئی آ
کدی حشر نوں ہون گے میل دائم روح جاندیاں بُت نوں کہہ گئی آ

فریاد لیلیٰ

میرا سوہنیا سر ید یا سائیں ہوے کدی قبر اُتے پھیرا جا جاویں
میں نہیں آکھدی شمع جگا جاویں میں نہیں آکھدی پھل چڑھا جاویں
نکل قبر تھیں کریگی لاش مجرا ایہہ بھی گل سنتے یار آزما جاویں

مرگ ناگہاں ہائی غریب لیلی آپ لکھ اُتے کتبہ لا جاویں
بتوں قبر دیاں جیہی ٹنڈ ہیسی میری قبر تے قدم ٹکا جاویں
پرتن تکدیاں منکر نکیر قبروں سوہنا سوہنیا مکھ وکھا جاویں

کر کے کرم حساب کتاب ویلے نجات پائیکے بخش بخشا جاویں
نعرہ لا الہ دا مار کے تے دائم شہر خموشاں دے آ جاویں

روح دی اڈاری

ساہ ساہ بھریدیاں ساہ توالی بازی ہار دی ہار گئی اے

شمع بجھ گئی اے محفل اُٹھ گئی اے راگ مک گیا تروٹ تار گئی اے

ٹُٹی سامنے موت قزاق ہٹی پے شہر بازار پکار گئی اے
خشک دل آکھن لیلیٰ ڈُب گئی اے رُدن آکھن لیلیٰ پار گئی اے

عقل آکھدی ٹُری اے ہن کُنجی عشق آکھدا کرن دیدار گئی اے
عقل آکھیا بنی وگاڑ ایہو عشق آکھدا ذات سنوار گئی اے

سچ دسیح پرا ہونی چھپیل نڈ ھی رنج لکھ پیڑ وکھا چھنکار گئی اے
آپے دماہ ہن پئی اے راہ لمیں آپے لُوٹھے کوٹ اسار گئی اے

اِنّا لِلّٰہِ اپنا فکر کر لئو گزری اوسدی جوہن گزار گئی اے
بُت پنجرہ مٹی سے ست دائم بلبل روح اڈاریاں مار گئی اے

کوہِ نجد تے مجنوں دی حیرت!

مجنوں اُٹھ کے آکھدا گل کی اے ہوندا حل نہ پیا سوال اے کیوں
تیر ماریا کھڑ سے صیاد مخفی پیا تڑپدا طیر خیال اے کیوں

کوہِ نجد نوں کنبنی کیہی لگی نالے رنگ اسماندا لال اے کیوں
اج سارے دیار وجود اندر پئی ہوئی اجہی ہال ہال اے کیوں

عقلمند کوئی پردے بیٹھ گلاں کردا پیا دیوانڑے نال اے کیوں
لکھاں کانیاں نوں کوئی مار پھونک کڈھدا پیا موتڑے بال اے کیوں

ہو گئی ختم میعادِ زبان بندی آیا قال اندر میرا حال اے کیوں
فرقت پئی وصال دے گلے کردی آبا وچہ جلال جمال اے کیوں

درد غم الم شمشیر لگے ہوئی چور قرار دی ڈھال اے کیوں
کوکاں ماردا نجد پہاڑ ولے بھناں آوندا دائم اقبال اے کیوں

زید دا لیلیٰ دی وفات دی مجنوں نوں خبر دیناں

ویں ہوگ نندے کھلے کیس گلوچہ کیتی دفن اخیر کفن گیر لیلیٰ
زید نجد نے قیس نوں آکھیا لد گئی آغوش تقدیر لیلیٰ

اوہ بیمار دکھیار لاچار مجنوں چھپ گئی آخاک اکسیر لیلیٰ
تیری وچہ دنیا کالی رات پا کے اتر گئی آ بدر منیر لیلیٰ

عین صبح ویلے تیری صبح صادق لمیں راہ پئی آراہگیر لیلیٰ
یار ادہیوں چڑھدے ڈٹا دہیوں تیرا رُخ بدلیا رُخ تنویر لیلیٰ

عشق پاک تیرا اوہدا پاک قصہ طبع پاک تے پاک ضمیر لیلیٰ
ہُن انشا پرداز مقسرا اوپیا لکھ بسیط تفسیر لیلیٰ

Marfat.com

تیرے نام تائیں اوس جہان دتی تیرا لیکھے نام انجیر لیلیٰ
لیلیٰ کون لیگیلئے باجھ مجنوں ہیری لازوال جاگیر لیلیٰ
کیہا چل تقدیر دا وار لیکر اوہ تے آپ اے تیغ تقدیر لیلیٰ
کدی کو کدا اسے تے سکھ باہیں میں دلگیر لیلیٰ میں دلگیر لیلیٰ
کدی اپنے سچیاں طالباں نوں جاندے چھڈناہیں دستگیر لیلیٰ

مجنوں منڈیاں ماریا سیں پتھر ساری تھڑدی سٹ سریر لیلیٰ
کیوں مست فقیر بنا مینوں تڑی ہو فقیر امیر لیلیٰ
اج نہیں امیدسی زندیمیاں ہووے چھڈ آزاد اسیر لیلیٰ
ہیں غلام تیرا صبح شام تیرا ہیں فقیر لیلیٰ ہیں فقیر لیلیٰ
ہیں بھی نجد پہاڑ تے نہیں رہنا جکر تروڑیوئی ہیر اسیر لیلیٰ

ہو یا سنگ میں جنڈ کریو جنگل شاہد حال دے نبنڈ کریر لیلیٰ
دائم دار پیار تے لیا جھوٹا تیری چم کے زلف زنجیر لیلیٰ

مجنوں دا الم انگیز ترانہ

مجنوں دردانگیز پکار کیتی ایہ جہان کتھے اوہ جہان کتھے
اوہ زمین کتھے آسمان کتھے اوہ تخلیق کتھے نے یزدان کتھے
کتھے نور باری کتھے قیس قاری پیاری لیلیٰ دا رخ قرآن کتھے
اوہ دور مجازی دی دید بازی نے اوہ نینا نوچہ نین طلان کتھے
اوہدی گلی اندر پتھر کھان کتھے پتھر کھا کے سہیں جھکان کتھے
کرکے منہ کالا بھولو رچھ بن کے میر دربدر ناچ وکھان کتھے
رُت گئی گزری اگے آئی ہوئی اے اوہ مکین کتھے اوہ مکان کتھے

القول لیکھے نے داستان اپنی تے تائیں میں کراں بیان کتھے
اوہ استاد کتھے اوہ شاگرد کتھے اوہ درس اوہ پڑھن پڑھان کتھے
قلم گھڑ دیاں انگلی قلم کرناں لیلیٰ لیلیٰ دی مشق پکان کتھے
اوہدا اس کے ناز وکھان کتھے میر اروکے حال سنان کتھے
پیر چم کے لیلیٰ دیاں کتیاں دے وحشی کملڑا ایگ سدان کتھے
میرے باپ دا وجہ تلاش پھر ناں میر الھندیں چھپ کے جان کتھے
ہستی ساڑ کے بھاہ فراق اندر پیا کوکناں حال ویران کتھے

کتھے کراں ظاہر میں فقیر کتھے لیلیٰ ملکہ معظمہ دی شان کتھے
ہائے کتھے اوہ سدا آباد نگری دائم ٹٹ پیا خانہ ویران کتھے

ساریاں یاد آئیاں

مجنوں نجد پہاڑ تے کھلا لودے رُتاں سوپ سنگاریاں یاد آئیاں
مدھ بھرے دو لیلیٰ دے نین رتّے جوبن حُسن خماریاں یاد آئیاں

جُھل جُھل پیندیاں کمھڑے چمن اُتّے زلفاں عطر چھنکاریاں یاد آئیاں
سبز باغ دے ناقہ سوار لیلیٰ جھلّے محمل عماریاں یاد آئیاں

رشکِ گُل رخسار دہان شیریں گلاں پیاریاں پیاریاں یاد آئیاں
ہتھ جوڑ مجنوں گل پا پلّہ عرضاں جوئیں گذاریاں یاد آئیاں

درد انگیز فریاد سحر گاہی نیم شب دیاں زاریاں یاد آئیاں
مارے سیس پٹاک پہاڑ اُتّے اودہ ماہی اڈاریاں یاد آئیاں

مارے ٹھاٹھ دریا دیوانگی دا جدوں بکیاں ریاں یاد آئیاں
دائم الف تھیں لیکھے سیتے تائیں کی دسیے ساریاں یاد آئیاں

مجنوں دی آخری تمنّا

مجنوں کوکدا وچہ درگاہ اُچی میرا اک منظور سوال ہووے
مراں جدوں مراں دربار اُتے ذرا عاشقاں نوں اقبال ہووے

جگہ کلمے دی کفن دے صدر اُتے خوش لکھیا قلم کمال ہووے
لا الہ دی جگہ نے سبھے لیلیٰ لیلیٰ لیلیٰ لیلیٰ پال پال ہووے

میری لاش مجروح سند اکر کے دفن لیلیٰ دیاں قدماں دے نال ہووے
دائم لوکاں نوں ملن بہشت حوراں منوں لیلیٰ دا پیا جمال ہووے

کوہِ نجد نال دو گلاں

اے نجد پہاڑ سلام ہووی بھلا عمر دیا محرماں میریا او
رہو وسدا سدا اُجاڑ اندر اُجڑ گئے دیوانے دیا ڈیریا او

تیرے سنگ سنگِ اسود وانگ جماں سنگا میریا پک پکیریا او
لیلیٰ قدم رکھے تیریاں چوٹیاں تے ڈبہ موتیاں نور بکھیریا او

اساں پھیر سلام دُعا منگی جدوں منہ پیاریاں پھیریا او
دائم چلے ہاں نفتے تھیں اسیں تھلے اچّی کوک پہاڑ اچیریا او

مٹھے مٹھے مولے

ہال اوئے لوٹیاں لوٹیاں آسماناں لُٹ لئیے نی چور لٹیر یا او
گندل مار مارو اژدہا زہری کائنات ہستی تائیں گھیریا او

ربنا ظلمنا انفسنا ، ہائے ساڈیا وڈ وڈ بیریا او
کدی تیر بھی موڑ مہار ظلمیں غمدی رات پاسکھ سویریا او

کیوں کسیدے کرنا ایں پیا تمے لے آپنے آپ دی لئی بنیریا او
فمن عرف نفسہ فقد عرف ربہ نرمل چاننے ول ہنیریا او

تیرا کملیا انت انجیر مٹی ایویں بھکل نہ پیا پھلیریا او
آسن جھبڑے فقر سافلین دائم ہنھوں چھٹیوں عرش بنیریا او

کوہِ نجد تھیں مجنوں دی روانگی

اللہ اللہ اُجاڑ تھیں شہر وٹے قیس عاشقاں دے شہر یار چلے
مرگ شیر گھبار ہٹر ال ہینے ہا ہڑے ہرن روند زار زار چلے

اساں وحشیاں بھی اوتھے چلنا ایں جتھے وحشیاں دے سردار چلے
اساں پرت نہیں آونا ں یار اندر چھڈ یار ساڈی سرکار چلے

سنگی سنگ کے سنگ نہ چھڈ جاندے جے سو تیر سو سانگ تلوار چلے
دوڑ دوڑ کے زید نوں ساہ چڑھیا ہوکے مست راہی سرسن پار چلے

سدھے صاف ہو صاف میدان وٹے چھڈ گھنداں غار اندھار چلے
بدے امر دے رج طواف کارن اُپر لیلی دے پاک مزار چلے

مو جاں مار دی عشق دی لہر جتھے اوتھے عقل دی کد ڈل وچار چلے
ویکھ جانگلی فوج نوں ڈرے شہری سُدھ بُدھ حواس بھی ہار چلے

وحشی مقتدی پیر امام مجنوں سچی نیت نماز گزار چلے!
دائم لیلی دی قبر تے جھبڑے مونہہ مجنوں اکھیاں نہیں لگا نار چلے

مجنوں لیلیٰ دی قبر اُتے

مجنوں کوکدا قبر نوں چمم کے تے ہتھاں تیں گلو نگڑی پا لیلیٰ
آپ ملڑی نیندرے سول ہی ایں میرے زخم جگا جگا لیلیٰ

سنگ توڑ کے تے لنگھ پار گیوں مینوں ڈوب گئے شوہ دریا لیلیٰ
وڈی بے ادبی عاشق کیوں تیرا پڑھے فاتحہ خیر دعا لیلیٰ
تسلیمات سلام ہزار واری کراں سیس جھکا جھکا لیلیٰ
آکے تیرے مزار تے حج پایا کعبے دیر دی یاد بھلا لیلیٰ
جھولی ویکھ میری بخشی ہوئی تیری خیر خیمہ دیدار دا پا لیلیٰ
میرا رون نرا میرا رون ناہیں پے روندڑے ارض و سما لیلیٰ
رہسی چمکدا لاندے شیشیاں نوں چہرا پاک چہرا والضحیٰ لیلیٰ
وحشی بار دے بھی در تے ہو حاضر کردے پئے خدا خدا لیلیٰ
توہیں درد تے توہیں دوا میری ایس درد دی درد دوا لیلیٰ
ایس خاک دے بھاگ بھی جاگ گئے سن آئیوں خاک پوشاک سجا لیلیٰ
پڑھاں تیرے مناقب تے نعت تیری تیری حمد تے تیری ثنا لیلیٰ

بول بول لیلیٰ بول بول لیلیٰ بول بول میں رہیا بلا لیلیٰ
بخشنہار دے لئی دعا کریں ایڈی ہور بھی کوئی خطا لیلیٰ
تیری خاک میری مقصود منزل تیرا نام میرا مدعا لیلیٰ
سو سو شکر ہزار الحمدللہ ہو گئی عشق نماز ادا لیلیٰ
جگوں وکھرا رون دیوانڑے دا دنا عشق تے لاں سکھا لیلیٰ
کلیاں گل رون بلبل زار روے نالے روندڑی باد صبا لیلیٰ
زلفاں لیلۃ القدر سبحان اللہ فرش عرش خوشبو دھما لیلیٰ
ابتدا میری انتہا میری ابتدا لیلیٰ انتہا لیلیٰ
نخرے کی آہیں بن کے کی آئی ایں دس وچہ دیس وٹا لیلیٰ
نور ذات انت رتی انت رئی پردا خاک دا دکھیا چا لیلیٰ
تیری شان عیان دیوان میرا غزلیات کلیات صفا لیلیٰ

تیری نظر تھیں ملک الشعرا مجنوں تیرا فیض روشن جابجا لیلیٰ
شہنشاہ دو عالم سرکار اچی دائم کون فقیر گدا ــــ لیلیٰ

مجنوں دی وحشت

قبر دسیہ کلاوڑے لے کے تے جالی روز رناں عاشق زار وحشی
پہنچے شبنمہ بگھیاڑ اجاڑ ڈالے آس پاس لئندے گھیر مار وحشی
بھکھا تسہ مزار دلدار اُتے بیٹھا اپنا آپ وسار وحشی
جاگن سوان نہ ہین نگھاں کوئی سراپا حیرت مستوار وحشی

دیکھ دیکھ وحشی مرسٹ بیٹھے مجنوں وحشت دے ملک سردار وحشی
مویا جیوندا کسے نہ پتہ کیتا ایسا دیوانہ سر دل یار وحشی
گیا ڈھیری نے مٹی دی ہو ڈھیری لیلیٰ لیلیٰ پکار پکار وحشی
دائم موت حیات تھیں گزر کے تے کردا رہیا طواف مزار وحشی

سلام بغدادی دی حاضری

صبح شام سلام بغداد اندر شہر شہر تے نیر وگاؤندلے
آکھے کراں سرکار دی چل زیارت لاویں بیڑا پیا وہاؤندائے
ہو کے شتر سوار پیار سیتی کوہ نجد نوں واگ اٹھاؤندائے
تھالی بیٹھ کاں ویکھ جنابدیاں کلا کونج دیوانگ کرلاؤندائے
جنہاں تھاں تے جانی بیٹھیدے سن چھم چھم کے دب بجاؤندائے
بھائیا دس کتھے مجنوں یار ہوری اگوں حال عیال سناؤندائے
اوہدی قبر تے شہر وچ جا بیٹھا وحشی یار بھی سنگ لیجاؤندائے
ندیا شہر تیرے ول سلام آیا پیا نکہ تخیں جیو گھبراؤندائے
السلام علیکم استاد صاحب ہتھ جوڑ دا سیس نواؤندائے
تیرے ہو سلام مزار دوجی یا قبلہ بلند الاؤندلے
جی آیاں بغداد یا بیلیا او مجنوں مرحبا موہوں فرماؤندلے

تبسم پیر استاد دی یاد اندر صبح وشام رہندا ترساؤندلے
صحبت مرد دی بیٹھیاں صد رحمت مرد پتھروں لال بناؤندلے
پنڈے ورڈے پیر دا چیرا ورک اُپر نجد پہاڑ دے آؤندائے
کدھر گئے اتھوں ڈیرے چا سوہنے اس پاس نکہ دوڑاؤندائے
دوروں ہیا اک نظر عیاں عربی اچی مار آواز بلاؤندائے
چالی روز ہوئے لیلیٰ فوت ہوئی مجنوں خبر سنکے لبنر جاؤندلے
موئے جیو دے کوئی نہ سار اگوں اودھ انگچہ نہ اوندا جاؤندائے
انت قبر تے ویکھ سرکار مجنوں بیروں لا تعلین وگاؤندائے
مجنوں کوئی نہ پرت جواب دیتا صرف تھوڑا جیہا سر ہلاؤندلے
مجنوں سیس اٹھا نگاہ کیتی باہیں چا گلیچڑے لاؤندائے
چہرہ ویکھ سلام نوں وجد ہویا رو رو نین دریا چلاؤندائے

کیہا صبر مجنوں ہتھ پھیر سر تے سن کے عمل سلام کماؤندائے
دائم وقت اخیر دے عاشقاں تیں بھلے بخت والا فیض پاؤندائے

مجنوں دے کلام نوں سلام دا جمع کرنا

کر کے وضو سلام مزار لیلیٰ اوّل فاتحہ خیر پکار دائے
جیویں تساں نوں لیلیٰ دا عشق تیویں مجنوں آپدے سخن اشعار دائے

وت پیش سرکار استاد مجنوں نیوں نیوں کے عرض گزار دائے
شعر آپدے بنی غذا میری مقصد ایہو خادم بے قرار دائے

Marfat.com

کراں آپ دا جمع کلام سارا گنج سنج کمال سرکار دائے
دو زانو ہو بیٹھ کے کہیا مجنوں مینوں پیار یارا تیرے پیار دائے
لوے کئی ہزار اشعار مجنوں لکھ لکھ اوڑک قلم ہار دائے
لا کلام کلام الہام سارا کر کے جمع دیوان سنوار دائے

تسی بولو ہیں لکھدا جاوناں ہاں بیٹھیاں مخزن یادگار دائے
لے مُنشیا تاریاں لا سچ سچ موہجاں وچہ دریا اسرار دائے
مصرعے مصرعے سلام سلام کردا سِر با مخفی سِر مار دائے
لکھ لکھ اگوں قلمی کئی نسخے اندر دیس پردیس کھلار دائے

آیا شہر بغداد مراد پا کے رہیا نذر تحسین دی تار دائے
دائم شعر کلام دوام زندہ مخزن غیر فانی عاشق زار دائے

حضرت مجنوں دی حالت

اپنی لیلیٰ پیاری دی قبر اُتّے روندا رہیا مدت پُر الم مجنوں
بناں یار دے جیوناں عیب ڈاڈا زیا درد مجنوں زیا غم مجنوں
کیوں نال میرے لیلیٰ بولدی نہیں کی کر بیٹھ گئے ایڈ ستم مجنوں
دو دو روز مزار تے پیا رہندا مست وانگ جمود دے جسم مجنوں

اندر زلف محبوب دی بلن کارن ٹک ٹک تل ہو یا دیدم مجنوں
پیا وانگ گنبد مزار اُتّے کھادا سر دل پیروں تریج دخم مجنوں
لیلیٰ ایکڑ باہوں کھچ لے قبر اندر جا دن غم سارے ہو شے غم مجنوں
لڈ لیلیاں آندراں پیاں وسن پھر پھر کھچیاں لمبے دم مجنوں

ہو گیا مجسمہ روح نانک گیا جیوندا ملک عدم مجنوں
قبر چم آ گھے نزع دم دائم نیر سے باجھ لیلیٰ کھڑے کم مجنوں

ملک الموت تے مجنوں

ملک الموت نے نزع دے وقت کہیا مِل وچ جنتیں آیا بلان ہاں میں
مجنوں آکھیا یار نہ جیسیں مینوں سحر لیلیٰ دیوچہ غلطان ہاں میں
لیلیٰ باجھ مینوں سا جنت بھا دو زخ لیلیٰ چلے تے مگر زان ہاں میں

کرے گل کوئی کسے نال اپنی لگا اپنا عمل کمان ہاں میں
لانے زور توں لیلیٰ دے امر باجھوں نیوں کدی نہ دیوندا جان ہاں میں
دائم مر کے بھی ملک جی نہیں مرناں ملک الموت زندہ جاوداں ہاں میں

مجنوں دی وفات

لیلیٰ قبر تھیں حسن دے پال دیوے ہس کے جھات اکو بجلی سات پائی
مدت قبر تے پئی رہی لاش اوہدی روح روح وچہ ذات وچہ ذات پائی
مجنوں لکھ مبارکاں عاشقاں او دربار تے نیک برات پائی

انت لیلیٰ انت لیلیٰ آکھ مجنوں وصل ہو گیا بھانویں وفات پائی
بیٹھے بیٹھے دے زندڑے ہوئے ڈھیری ایہہ پڑ وریاں کیسے ثبات پائی
لٹھے لیلیٰ دے اپنا سٹ پنجر مجنوں صوم وچہ شش جہات پائی

اکھیں والیاں رب دیاں رحمتاں نے پاک خاک تے ہوندی برسات پائی
دائم عشق حضور دی ویکھ منزل قلمدان وچہ قلم دوات پائی

مجنوں دا کفن دفن

ہائے کوک اجے سکھ دسدیاں نوں بھل جان پچھیتے قبرستانیاندے
لنگھے آن کوئی کاروان اونھوں دھیان دھمدی نال نجد[۱] انیاندے
اک قبر تے دیکھ کے رنگ آدم ڈب گئے تے وچہ حیرانیاندے
لاش مجنوں دی ویکھ اک گین لگا لیا جان ہیں نال نشانیاندے
موہ ہیا اے لیلیٰ دی قبر اتے کر کے حق ادا دربانیاندے
جھٹ لکھ کیا بلا کے شہریاں نوں ایہو راہ ہوندے مسلمانیاندے
نکلو باہر ایہہ گھات کی پئی ہوئی اے اندر وڑے ہو کول زنانیاندے
آئے زید یا تیم نے ہور ریلی رور و اڈ گئے ہوش قعنانیاندے
جیدھر گئی لیلیٰ اودھر گیا مجنوں بھانی جان اڈ رک کول بجانیاندے

رلدی کسے مسافر دی پئی میت جھولے جھل گئے پرشیانیاندے
لاشے پھٹے ہوئے ڈھیر درندیاں دے پھٹ سجر وچہ پٹیانیاندے
کھڑے خونی ایہہ اپنے خون کیتے ہڑاں شعیاں مرگاں بیابانیاندے
ایہہ سنے مجنوں جے نجد بہاڑ والا بدھے عشق نے مڈھ ویرانیاندے
ٹٹی بینگھ نے دھرت تے پیا پٹا چھوٹے لیکے اکھیں منانیاندے
ایسے عاشق دی لاش مڑ بے وارث اٹھے ہوئے ہوں نال نادانیاندے
آؤ مجنوں دیوانے دی لاش ویکھو چڑھے ہوئے سو روپ قربانیاندے
اُنکے عاشق صادقاں تیر مرد اصدقے تیریاں بے سامانیاندے
قبر لیلیٰ دے قدماں نوں چہ لدھا آکھ ٹٹن حرف نہ دگیاں کانیاندے

[۱] نجد انیاں دے۔ یعنی نجد شہر کے وہ کاروانی تھے مجنوں کی شہرہ آفاقی سے بھی واقف تھے۔ ہ مصنف

غسل کفن جنازیوں ہو فارغ سامی رکھدے گل پُستانیاندے
دوہاں قبراں نوں میل کے اک کیتا محرم ملے نے رازنہانیاندے

عاشق آپ سنوار دے کم اپنا زندہ باد اعجاز لاتانیاندے
اللہ والڑے نہیں محتاج دائم دنیاداراں دیاں مہربانیاندے

ساقی دے درتے

زندہ باد سرکاردا میخانہ مساں پہنچیاں مرکے۔ پلا ساقی
بھریا ہو یا ئے خستہ دماغ میرا منہ سرے تے دھر کے پلا ساقی

ڈب ڈب فکر طوفان دے وچہ نالے ندی نیاندی ترکے پلا ساقی
آیاں وت مڑ جاندی ترک کر کے چھڈ کے مستی دے ترکے پلا ساقی

لب دے نام شراب دا نام لیکے منہ میرے عل کرکے پلا ساقی
دائم بادۂ گلگوں جزاک اللہ پینا چشم بھر بھر کے پلا ساقی

مجنوں تے فرشتہ

مجنوں نوں وچہ قبر فرشتے آپچھیا حسد بھائی
مجنوں کفن اُٹھایا سر توں جاتا لیلاں آئی

کون تیرا رب کیہ دائیں بندہ کی ہے عمل کمائی
دم فرشتے دے پھر جھگڑا اُچی کرے دسائی

کہیا فرشتے او دیوانے میں پچھیا رب تیرا
مجنوں آکھے قسم لیلاں دی نہیں پچھیا تا کائی

توں کیوں لیلاں لیلاں کرکے پائیں شور اجیرا
میں جاتا اج قبرے اندر میری لیلاں آئی

کہیا فرشتے کون تیرا رب حکم پچھن دا مجنوں!
مجنوں کہہ جاہ دربار حبیب دے اوہ دسے سچ تینوں

جے میں آکھاں تیرے تائیں ہب ہاں او ہدا بندا
اوہ منظور کرے نہ اگوں حال ہووے پھر مندا

میں ہاں حسدا بندہ بھائی اس نہیں پچھیں جاکے
میں ہاں جھو[illegible]نے اوہ سچا دسے سچ فرما کے

جے اس کہیا تیرے تائیں مجنوں بندہ میرا
میں اوہدا اوہ میرا دائم کی اتھے کم تیرا

Marfat.com

اَنْتَ اللَّیْلیٰ

آئے گور وچہ منکر نکیر پچھن مَن ربُّکَ اساں نوں دس میاں
ملک آکھدے پچھیا رب تیتھوں مجنوں کہیا میرے کجھ نہیں دس میاں
کھلی سامنے رب دی ذات لیلیٰ ہور رب کہڑا اے دس میاں

مجنوں کہہ اَنْتَ لیلیٰ اَنْتَ لیلیٰ الملیلیٰ جی آکھیاں پیا ہس میاں
لیلیٰ باجھ کوئی حرف نہ سکھیا ئے لوں لوں گئی اے لیلیٰ رس میاں
دائم منکر نکیر جواب سُندے گئے کن لپیٹ کے نس میاں

لیلیٰ تے مجنوں دا عشق

لیلیٰ مجنوں دا سنگ اے رنگ دی یار گئے نے اَنگ پرانیاں دے
اوہ عشق مجاز شہباز شاہی بابال گھوکراں وچ دبرانیاں دے
جہڑے عشق حضور دی لاٹ اُتے جل گئے نے وانگ پروانیاں دے
درد سوز گداز آباد ڈیرے فقراں عاشقاں مست دیوانیاں دے
کیتی سبز قلندراں اندراں دی نشے چڑھے جمال دے رخ پیمانیاں دے
عاشق کشتیاں نوں کل کے عشق بیٹھی بیٹھ ہوئے اندر دستِ خانیاں دے

جھنڈے جھل گئے عرب زمین اتے شرق غرب تک شور زمانیاں دے
گل والیاں دی ہوندی گل رہی گزر جان گے لکھاں زمانیاں دے
اوہ کی جانے عقل سیانیاں نوں جہڑے بیٹھے وچ عشق میخانیاں دے
بازی قلم لگئے مجنوں یار ہوری رنگ رنگ کے تے وانگ کانیاں دے
رہن دوہاں جوانیاں دے چہرے روشن سدا تاج جنے راج منانیاں دے
دائم وحی جبریل امین ہوری مانگت عشق دے شاہی گھرانیاں دے

کتاب دا خاتمہ تے عرضِ حال

تیراں سو چھہتر سن ہجری خاص رحمتاں ذوالجلال دیاں
روزہ کھول نیازاں لوگ کرن عید الفطر دے بدر ہلال دیاں
شعر شاعری دی سدھ بدھ ناہیں لوکاں آکھیاں اپنے حال دیاں
حضرت عشق ہوندے دب اندر جھلکاں دسیاں حسن جمال دیاں

دن تریہہ تاریخ رمضان دی اے راتیں آمداں ماہ شوال دیاں
ہوئی ختم کتاب دوپہر ویلے پیاں پوریاں عرض سوال دیاں
اتوں لیلیٰ تے مجنوں دا نام لیکے ہسیاں اکھیاں نیر اچھال دیاں
لیلیٰ کون اتھے مجنوں کون اتھے سنتیاں نے کیہدی بھال دیاں

Marfat.com

جو کجھ ہے بس آپنا آپ نیں اگلاں ہو وسب خواب خیال دیاں | کامل پیر قلندر دیاں وچہ قدماں پیا دولتاں نیں کمال دیاں

حضرت مولنا رومؒ دیاں تورحتیاں دلاں وچہ پیاں دیوے بال دیاں
دائمؔ صورتاں اپنی وچہ بیٹھک پیا ویکھ جلال آقبال[1] دیاں

قطعۂ تاریخ از مصنّف

بیا ساقی بدہ بادۂ گلگوں | مرا محفوظ دار از جورِ گردوں
یکایک، مرحبا، آمد بگوشم | صدائے کاشفِ اسرارِ مکنوں
زہے تاریخِ تصنیفِ ایں کتابے | "سفیرِ معرفت لیلیٰ و مجنوں"

---

[1] جلال اقبال = حضرت مولانا رومؒ کا اصلی نام محمد جلال الدینؒ ہے اور علامہ اقبالؒ کے روحانی مرشد ہیں۔ ان دونوں پاکبازوں کی تصویریں میری بیٹھک میں (جہاں میں بیٹھ کر لکھا کرتا ہوں) سامنے دیوار پر جلوہ افروز ہیں۔ میں ہوں بھی ان کا ادنیٰ عقیدتمند۔ اُن کا کلام جہاں بھر کے لئے مشعلِ راہ ہے۔ ۱۲ مصنّف

Marfat.com

تاریخ قصۂ لیلیٰ مجنوں

ازنتیجۂ فکر سید حامد شاہ، نقوی البخاری سجادہ نشین دربار سرکار حاکم العارفین ؒ وڑائچانوالہ ضلع گجرات پاکستان

مشفق من صوفیٔ دائم باصفا ۔۔۔ ایں عجائب ہم غرائب دُرسفت

داستاں لیلیٰ و مجنوں دلربا ۔۔۔ شد ہویدا گنج اسرارِ نہفت

سالِ تصنیفش حامد نقوی ۔۔۔ نظم نورنگین ہجری سال گفت

۱۳۷۶ھ

قطعۂ تاریخ

ازقلم:- ملک محمد رفیق رفیقؔ نواں کوٹ لاہور

دائمِ اقبال دائم بہر اہلِ ذوق و شوق ۔۔۔ و ز برائے نطق نورشتہ زخاموشی گیخت

قصۂ لیلیٰ و مجنوں گفت در نظم فصیح ۔۔۔ ای خوشا در جامِ نو "وی بادۂ گلگوں بریخت"

۱۳۷۶ھ

Marfat.com

ساڈیاں ہور کتاباں

کتاب	مصنف	قیمت
کمبل پوش	دائم اقبال دائم قادریؒ	150
بانگِ بلال	دائم اقبال دائم قادریؒ	120
شاہنامہ کربلا	دائم اقبال دائم قادریؒ	100
سوہنی سرکار	دائم اقبال دائم قادریؒ	150
کلامِ مونس	مرتب پروفیسر ڈاکٹر عصمت اللہ زاہد	70
سدھراں دے پھُل	راجہ سلطان محمود ملنگی	100
سجرے بور	راجہ عبدالوحید قاسم	120
تریڑاں	راجہ عبدالوحید قاسم	100
بھلیاں یاداں	راجہ عبدالوحید قاسم	120
مٹھے میوے	راجہ عبدالوحید قاسم	100
جموں کشمیر دے موتی	مرتب محمد صدیق دسیال	500
کلام ضامن	مرتب محمد صدیق دسیال	75

مقصود پبلشرز، فسٹ فلور سرور مارکیٹ، چوک اُردو بازار لاہور
0301-4387251-0333-4320521